

Lục Phiến Môn Hệ Liệt

Contents

Lục Phiến Môn Hệ Liệt	1
1. Q.1 - Chương 1: Duyên Khởi	2
2. Q.1 - Chương 2: Duyên Kinh	5
3. Q.1 - Chương 3: Duyên Nghiệt	9
4. Q.1 - Chương 4: Duyên Túc	13
5. Q.1 - Chương 5: Duyên Khuynh	18
6. Q.1 - Chương 6: Duyên Diệt	22
7. Q.1 - Chương 7: Duyên Định	26
8. Q.2 - Chương 1	30
9. Q.2 - Chương 2	34
10. Q.2 - Chương 3	36
11. Q.2 - Chương 4	39
12. Q.2 - Chương 5	42
13. Q.2 - Chương 6	43
14. Q.2 - Chương 7	46
15. Q.2 - Chương 8	49
16. Q.2 - Chương 9	51
17. Q.2 - Chương 10	53
18. Q.2 - Chương 11	55
19. Q.2 - Chương 12	57

Lục Phiến Môn Hệ Liệt

Giới thiệu

Nơi đây là Thập Bát trần, trần lớn nhất của Vân Châu, toàn bộ thôn trấn đều bị mùi hương ngọt ngào ngát.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luc-phién-mon-he-liet>

1. Q.1 - Chương 1: Duyên Khởi

Nơi đây là Thập Bát trấn, trấn lớn nhất của Vân Châu.

Gần đêm khuya, toàn bộ thôn trấn đều bị mùi hương ngọt ngào ái muội triền miên bao phủ.

Vân Bát Nguyệt ngồi trước bệ bếp, đối diện là một cái chảo lớn to chừng một người ôm. Nàng rướn nửa thân mình, dùng thìa dài múc từ trên xuống, tựa như ảo thuật, trong thìa kết đọng vô số hạt tròn li ti trong suốt.

Kết tinh mỗi đường vốn là phân đoạn quan trọng nhất trong quá trình làm đường, nhưng không biết vì sao, Bát Nguyệt lại hơi lo lắng.

Mùi đường yêu diễm mị nhân, hoàn toàn khác biệt với phong cách đường quế hoa mà Vân Bát Nguyệt hay làm.

Nàng dùng đầu lưỡi khẽ liếm miệng thìa, cảm giác gì a, trơn ngọt thơm nồng, quả thật khiến cho vị giác gần như mất kiểm soát, hận không thể ngập cả đầu lưỡi vào trong đường. Đầu óc mê muội, ảo ảnh sinh sôi. Vì nó, dù phải chết ngay lập tức cũng không hề hối hận.

Đây tuyệt đối không phải loại đường bình thường.

Vân Bát Nguyệt nắm chặt tay, vò lấy tờ giấy ghi phương thức làm đường kia.

Suy nghĩ dần dần trở về một tháng trước, nàng đến Phàn Long trấn gần nhà mua mỗi đường, bỗng nhiên nghe thấy tiếng hỗn loạn phía sau, một người hoang mang rối loạn vội vàng chạy tới, túm lấy bả vai của nàng: “Cô nương cứu mạng, có người muốn giết ta.”

Sắc trời đã tối, Vân Bát Nguyệt không thấy rõ diện mạo người nọ, chỉ cảm thấy trên người hắn thoang thoảng tỏa ra hương vị của đường.

Tiếng đánh giết phía sau ngày càng gần.

Vân Bát Nguyệt nhìn quanh bốn phía cũng không thấy nơi có thể ẩn thân, đành quỳnh quáng ôm lấy người kia, mãnh liệt hôn lên môi. Đám đông chạy vội qua người bọn họ, còn quay đầu cười ha ha.

Đợi truy binh đi xa rồi, Vân Bát Nguyệt mới buông người kia ra.

Chạng vạng tranh tối tranh sáng, ánh chiều tà hắt lên gương mặt của hắn, vẻ tươi cười lộ ra ngả ngớn không nói thành lời, khắp chân mày khóe mắt đều là hoa đào, nhưng trông hắn cực kì xinh đẹp, xinh đẹp đến độ dù bị hắn lừa, vì hắn mà chết, cũng hoàn toàn cam tâm tình nguyện.

Hắn giơ tay lên sờ môi: “Thật ngọt.”

Vân Bát Nguyệt ngây dại.

Ngón tay hắn thon dài trắng nõn, cử chỉ tao nhã tựa như các quý công tử, nhưng nhìn khóe môi ngậm đầu ngón tay kia, thần thái muốn bao nhiêu hạ lưu thì có bấy nhiêu hạ lưu.

Vân Bát Nguyệt xoay người muốn chạy, nhưng truy binh từ xa cũng đã trở lại, vừa nhìn thấy bọn họ liền quát to một tiếng: “Người ở bên kia, đừng để hắn thoát!”

Vân Bát Nguyệt quay đầu liếc người nọ một cái, thấy ngay cả ý muốn chạy trốn hắn cũng không có.

Truy binh đuổi tới trước mặt, đồng loạt xông lên đánh đấm.

Vân Bát Nguyệt nhịn không được kinh hô một tiếng, đột nhiên thấy hoa mắt, người nọ phi thân lên cao, sau đó vũng vàng hạ đất. Chỉ trong nháy mắt, tất cả truy binh đều nằm dưới chân hắn.

Người nọ nhìn Vân Bát Nguyệt, nhướn mày cười nói: “Tuy đánh nhau cũng có thể giải quyết bọn họ, nhưng ta lại thích cách của nàng hơn.”

Vân Bát Nguyệt tức đến toàn thân run rẩy, chạy tới trước mặt tát cho hắn một cái. Cảm thấy chưa hết giận, lại vung tay đấm vào trước ngực hắn. Nàng không biết võ công, tiểu nữ tử đánh người cũng không khác làm nũng là mấy.

Nhưng thân hình người nọ lão đảo một chút, ngã xuống đất.

Vân Bát Nguyệt hoảng sợ, nghĩ rằng người này nhiều thủ đoạn bịp bợm, chắc chắn là gạt người. Nhưng cuối cùng vẫn lo lắng nhìn qua, thế mới phát hiện trước ngực người nọ đã sưng máu. Một đường của nàng, có thể đã đánh vào miệng vết thương của hắn.

Vân Bát Nguyệt vội vàng chạy đến nâng hắn dậy: “Người... người còn sống không?”

Thôi chết, lỗ miệng nói xui xẻo như vậy. Vân Bát Nguyệt đỏ mặt, người nọ nằm trên đất nở nụ cười.

“Nhờ phúc của nàng, vẫn còn thở.”

Bộ dáng tươi cười của hắn thật sự là giết người, sau đó tay quấn lại, ôm Bát Nguyệt thật chặt, nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng ngại miệng vết thương: “Người buông tay ra đi!”

“Đỡ ta một chút.”

Bát Nguyệt vừa lo vừa tức, người nọ đang nằm trong lòng nàng đột nhiên ngẩng đầu, cặp mắt sáng tràn đầy hoa đào cực kỳ bình thản: “Cô nương là người tốt, thôi cứ bỏ ta ở đây, không cần quan tâm đâu. Nay ta thân trọng thương còn bị người đuổi giết, không biết khi nào thì mất mạng, ta không đành lòng liên lụy nàng.”

Quá mức giáo hoạt.

Bát Nguyệt ngẩn người nhìn hắn, không biết vì sao trên đời lại có người mặt dày như vậy.

Trong binh thư, chiêu này có tên ‘Lấy lui làm tiến, muốn che phải mở’, nếu không phải từng đọc qua ít sách vở, Bát Nguyệt thật sự sẽ cho rằng hắn đang suy nghĩ cho mình. Nhưng nay mắt hắn sáng ngời, tay vẫn ôm chặt thắt lưng của nàng, không có chút xu hướng sẽ buông ra.

Bát Nguyệt thở dài, dịu hắn đứng lên, lập tức hắn liền tựa cả người mềm oặt lên người nàng.

“Tránh xa ta ra một chút.” Bát Nguyệt thật sự tức giận.

“Ta suy yếu vô lực, mất máu quá nhiều.”

“Bớt suy nghĩ lung tung tựa quạ loạn xạ là được.”

“Phật tổ làm chứng.” Hắn chụm hai tay lại, sít sao ôm nàng vào lòng, “Tâm của ta tuyệt đối còn ngay thẳng hơn cả trời cao.”

“Có quỷ mới tin người.”

“Vậy ta sẽ mổ ra cho người xem.” Thật sự làm khó cho hắn, vóc dáng cao như vậy lại có thể kề sát mặt bên tai nàng để nói chuyện, gió xuân mềm mại thổi qua, tóc mai phiêu diêu, khiến cho toàn thân người ta cảm thấy ngứa ngáy không thôi.

Tiệm thuốc của Cố lang trung ở ngay bên cạnh tửu lâu lớn nhất Phàn Long trấn, mọi người gọi hắn là lang trung ‘đòi nợ’, không có đủ bạc, hắn tuyệt đối không khám bệnh.

Bát Nguyệt đưa hết tiền mua mỗi đường cho hắn, hắn mới lười biếng liếc nhìn nam tử kia một cái: “Không có bệnh gì cả.”

“Nhưng... nhưng hắn...”, Bát Nguyệt nhắc nam tử kia lên, để lang trung nhìn thấy ngực hắn. Hắn mặc áo màu lam nhạt, vết máu đã nhuộm thành một mảnh lấm lộn mơ hồ.

Như vậy mà nói không có bệnh?

“Trung khí đầy đủ, sắc mặt hồng nhuận, ấn đường sung mãn, mắt sáng như sao...” Cố lang trung ngừng lại một chút, “Ngốc nữ, nếu ngươi chưa rõ, sờ lên miệng vết thương của hắn sẽ biết thôi.”

Bát Nguyệt nghe lời sờ thử.

Nam tử kia đè tay nàng lại.

Nàng đứng đến thứ gì đó ở dưới y phục của hắn, lạnh lạnh như nước, mềm mềm êm êm, chẳng biết là thứ quý quái gì.

Nam tử nhìn nàng nở nụ cười: “Nàng hôn ta, ôm ta, lại sờ ta, ta không còn trong sạch nữa rồi, nàng phải chịu trách nhiệm.”

Bát Nguyệt giận sôi lên, chẳng trách cha nói với nàng, nam nhân bên ngoài đều là lưu manh. Nàng lập tức nắm chặt thứ kia: “Rốt cuộc đây là cái gì?”

“Tâm của ta.” Nam tử nói, “Nàng không tin ta, ta liền mở ra cho nàng xem.”

“Người đi tìm chết đi.” Bát Nguyệt vùng tay rút ra, trong tay là một loại quả tròn tròn, màu sắc đỏ tươi, đã bị đập đến nát bét nên mới tràn ra chất lỏng gần giống vết máu.

“Nàng lấy tâm của ta ra rồi.” Nam tử chậm rãi đường hoàng ngồi dậy, lười biếng đuổi vai rướn lưng.

“Đây là quả cà chua, từ Tây Vực đưa tới, có thể dùng làm thuốc.” Cổ lang trung mở sổ bạc, ghi thêm một phần thu nhập trong ngày vào.

Bát Nguyệt tức giận quay ngoắt bước đi, đến ngoài cửa bỗng nhiên nhớ ra: “Lang trung, người này không có bệnh, người trả bạc cho ta.”

“Không bệnh chẳng lẽ sẽ không là bệnh sao, nếu ta không nói, làm sao người biết hắn không bệnh?”

Bát Nguyệt bị hắn chặn họng, một câu cũng không nói nên lời, trợn tròn đôi mắt, nhìn qua nhìn lại: “Các người... các người...”

Cổ lang trung nâng mắt nhìn nam tử kia: “Cầm thú, người làm cho cô nương tức phát khốc, còn không mau trả tiền cho nàng.”

Người nọ lười nhác cười: “Tâm cũng để nàng cầm đi rồi, mấy lượng bạc kia đã là cái gì.”

Nước mắt của Bát Nguyệt vốn đã tràn đầy hốc mắt, vừa nghe lời này liền ào ào rơi xuống, xoay người chạy vội ra ngoài.

Thời tiết tháng năm, cái lạnh của mùa xuân còn chưa tan hết, Bát Nguyệt rời nhà vào buổi trưa, ăn mặc phong phanh, lúc này cảm thấy lạnh thấu xương.

Nàng dùng hai tay ôm vai, cúi đầu bước đi, vừa đi vừa gạt nước mắt trào ra.

Nhà của nàng không phải rất giàu có, ngày hội làm đường của Thập Bát trấn Vân Châu đang cận kề, để giúp đường do Bát Nguyệt làm giành được giải nhất ở Đường hội, cha đem tiền tiết kiệm đã nhiều năm lấy ra dùng hết. Có điều thiên phú có hạn, đường do Bát Nguyệt chế tạo luôn có vài phần khuyết điểm làm cho người ta hờn khiên mộng nhiều.

Đến bây giờ, ngay cả tiền mua mỗi đường cũng bị lừa đi rồi.

Lúc ngang qua sông, Bát Nguyệt ngồi xuống trên bờ đê, ngón tay theo bản năng cuốn lấy gốc cỏ dưới đất. Trước đây có người từng nói, chỉ cần ước một nguyện vọng khi sao băng bay qua, có lẽ kỳ tích sẽ xuất hiện. Bát Nguyệt luôn luôn chờ đợi, nhưng cho đến bây giờ, nàng vẫn chưa từng nhìn thấy sao băng.

Bên người có tiếng quần áo sột soạt, Bát Nguyệt biết là người kia, nhưng nàng đã không còn sức so đo với hắn nữa.

“Người của nàng thơm quá.” Hắn tiếp cận không phải rất gần, nhưng thái độ vô cùng thân thiết, tựa như thật lâu thật lâu trước kia bọn họ đã quen nhau, “Là mùi đường quế hoa phải không?”

“Hả?” Bát Nguyệt ngây người, hương liệu do chính nàng đặc chế, sao hắn lại biết.

“Rất phù hợp với nàng.” Người nọ dường như biết Bát Nguyệt đang nhìn hắn, xoay qua mỉm cười với nàng, hắn vừa cười, mặt của nàng liền hồng lên, lập tức quay đi.

“Đường và nữ nhân giống nhau, có thuần khiết có phóng dăng, có khuê các có thanh lâu, có mạnh mẽ có ôn nhu, có liếc mắt liền đổ mặt cũng có phong tình vạn chủng chờ người ôm lấy, nàng biết nam nhân thích dạng nữ nhân nào nhất không?”

Bát Nguyệt suy nghĩ một chút, chậm rãi quay đầu lại.

Bộ dáng người nọ kỳ thực rất chặt vật, quần áo rối loạn lồi thoi, tóc cũng bù xù, nhưng ý cười trên mặt hẳn lại thông dong tiêu sái, không để tâm đến bất cứ điều gì, giống như yêu quái chạy ra từ trong núi.

Bát Nguyệt vốn muốn nói, có liên quan gì tới ta đâu, nhưng mở miệng lại trở thành: “Là dạng gì?”

“Lúc nói chuyện thuần khiết yếu đuối đến mức có thể té xỉu bất cứ lúc nào, nhưng vừa lên giường, sẽ biến thành bộ dáng yêu diễm đậm đậm nhất...”

Hắn đang nói đến cuối, Bát Nguyệt theo phản xạ vung tay lên, ‘bốp’ một tiếng, đã hung hăng tát cho hắn một cái: “Hạ lưu!”

Người nọ cười khở: “Ta đang nói đến đường...”

Vậy ánh mắt ngọt dính như đường cứ dán vào người nàng là cái gì?

“Không bao giờ muốn gặp lại người nữa!” Bát Nguyệt đứng dậy rời đi, người nọ nắm chặt tay nàng, một tay giữ lấy cằm của nàng, mạnh mẽ hôn xuống.

Bát Nguyệt phát tay muốn đánh hắn, hắn bắt được tay nàng, dựa lại thật gần, sờ đến trước ngực nàng, mò vào trong vạt áo, Bát Nguyệt không nhịn được mà kinh hô, chợt nghe hắn nói khê bên tai: “Đây là sinh lễ, chờ ta trở về dạy nàng công phu trên giường...”

Rốt cuộc hắn cũng chịu buông nàng ra, nàng tức đến điên người, quay lại tấn công, nhưng thân hình người nọ vừa lóe liền biến mất trong bóng đêm, không nhìn thấy nửa điểm dấu vết.

Bát Nguyệt rung mình một cái, tựa như hết thảy những chuyện vừa xảy ra đều là ảo giác của nàng. Nhưng tờ giấy trong lòng lại là chứng cứ chắc chắn mười phần. Nàng lấy ra soi dưới ánh sao, hóa ra trên đó viết phương pháp chế đường.

2. Q.1 - Chương 2: Duyên Kinh

Chiếc thìa dài đập vào viên chảo, vang lên một tiếng ‘đình’ nhỏ nhỏ, Bát Nguyệt giật mình kinh hãi, vội vàng hoàn hồn. Tờ giấy công thức trong tay đã ướt đầm mồ hôi, đường nàng làm ra dựa trên phối liệu như được viết thật giống như người nọ nói, là nữ nhân yêu diễm phóng đảng nhất trên giường, chỉ cần ngửi thấy nhiệt độ của đầu lưỡi liền quần quít gắt gao.

Nhiệt tình kia khiến người ta không thể chống đỡ nổi, liếm một chút thần hồn đã điên đảo.

Màn đêm sâu thẳm giống như mùi ngọt thần bí khó lường này. Thi thoảng truyền đến tiếng chó sủa, xen lẫn trong đó là một hai tiếng kêu gào. Vân Bát nguyệt lắng tai nghe, đúng thế, là tiếng động vật kêu gào. Nàng nhảy dựng lên, chạy vài bước đã tới dưới cây đại thụ ngoài cửa.

Gà trong nhà luôn bị chồn ăn vụng, cho nên Vân Bát Nguyệt mượn bầy thú của nhà săn bắn bên cạnh, nhưng vừa nheo mắt nhìn kĩ, đồng trắng tuyết ẩn hiện trong bóng tối như mực, rõ ràng là một tiểu hồ ly.

“Ồ? Người từ đâu tới đây?” Hồ ly bộ dạng xinh đẹp, tất nhiên nhận sự đối đãi khác với chồn. Vân Bát Nguyệt cảm thấy đau lòng, ôm lấy bông tuyết lông tròn mềm mại vào lòng, rút khăn tay từ vạt áo, quần miệng viết thương cho nó.

“May mà không bị thương nặng.” Bát Nguyệt thì thào tự nói. Không để ý thấy ánh trăng trên đầu bị che khuất, hiện ra một bóng đen thật dài.

Vừa muốn vào phòng, ngẩng đầu lên đã sợ tới mức ngã nhào xuống đất: “A a a a...”

Trước mặt là một thiếu niên mặc áo trắng như tuyết, tóc dài buông thõng tới hông, một đôi mắt phượng bảo quang lưu chuyển, mơ hồ màu ngọc bích nhàn nhạt như u hỏa.

“Yêu quái a...” Vân Bát Nguyệt trợn mắt há mồm nhìn hấn, chẳng lẽ, đây là hồ ly báo ân trong truyền thuyết ư?

Nhưng bấy thú là nàng đặt, nàng với nó, không có ân, chỉ có thù.

“Người đừng hại ta.” Vân Bát Nguyệt lùi về sau hai bước, quả bóng nhưng mềm trong lòng cự quạ lộn xộn, ánh mắt nàng đại ra, nhìn nhìn hồ ly, lại nhìn thiếu niên, thì ra không phải một người à?

Thật thần kì, sao lại giống nhau như vậy?

“Người cứu Cầu Cầu?” Thiếu niên nhìn hồ ly, khẽ hất cằm.

“Ừm.” Vân Bát Nguyệt ậm ừ, không dám nói thực ra bấy thú cũng là của nàng.

Thiếu niên nửa ngày không mở lời, Vân Bát Nguyệt lén lút ngấm hấn, hấn tựa như đang suy nghĩ điều gì: “Rõ ràng là người tốt, sao lại làm ra thứ đường hại người này?”

“Đường làm sao có thể hại người?” Bát Nguyệt thốt ra.

“Người không biết cái gì à.” Thiếu niên hướng nàng vươn tay, “Đưa Cầu Cầu cho ta, đa tạ người.”

Vân Bát Nguyệt không hề nghi ngờ chủ nhân của nó là hấn, bởi vì một người một thú này, căn bản chính là mặt vợ chồng. Nhưng nàng muốn hỏi cho rõ, ôm Cầu Cầu lùi lại một chút: “Người... người nói nốt chuyện vừa rồi đã.”

Thiếu niên thấy nàng trốn, mày rậm nhíu lại, có vẻ hờn giận: “Người nghĩ ta đến nơi quỷ quái này làm gì? Là vì giết người! Nếu không phải thấy người cứu Cầu Cầu, sao có thể thừa hơi nói chuyện với người chứ!”

Vân Bát Nguyệt bị hấn dọa đến ngây người: “Vì sao muốn giết ta?”

“Công thức làm đường này, có phải do một tên lưu manh mắt hoa đào đưa cho người không?”

“Đúng vậy...”

“Hấn không có lòng tốt, muốn hại người chết!” Thiếu niên tiến lên trước, Vân Bát Nguyệt vẫn trốn về sau.

Rốt cuộc thiếu niên bị nàng chọc giận: “Người muốn chết rồi!” Tiến lên trước một bước, giơ tay muốn túm lấy áo Bát Nguyệt, nàng vừa hô một tiếng cẩn thận, thiếu niên đã dẫm xuống bấy thú.

Là cái bấy thú do nhà sản xuất kia tỉ mỉ tạo ra, con mỗi càng lớn, kẹp càng chặt.

“Thật mệt chết người.” Vân Bát Nguyệt không chịu được nhíu mày, cứu đứa nhỏ rồi, giờ lại phải cứu đứa lớn.

Gương mặt thiếu niên tái nhợt không chút máu, bỗng nhiên ánh đao trong tay chợt lóe, đâm xuống chân của chính mình. Vân Bát Nguyệt giật mình, chồm tới túm lấy hấn, một đao kia liền đâm vào cánh tay nàng. Nàng đau đến hét lớn một tiếng, thiếu chút nữa hôn mê.

“Người điên à?” Vân Bát Nguyệt tức giận cực điểm, thôi thế cũng được, đều là bệnh nhân bị thương, không cần ghét bỏ lẫn nhau...

Thiếu niên làm nàng bị thương, không hề áy náy chút nào: “Ta không thể tha thứ cho mình phạm phải một sai lầm thấp kém như vậy.”

“Muốn chết a ——” Vân Bát Nguyệt thật sự muốn chết, vì sao nàng luôn đụng phải mấy người kỳ quái, “Bây giờ người đâm vào tay ta rồi, cũng coi như phạm phải sai lầm, tốt nhất là chặt hết tay chân luôn đi!”

Thiếu niên hướng con mắt trong như nước hồ tháng sáu nhìn nàng: “Làm sao người có thể so với ta?”

Nghe xong lời này, Vân Bát Nguyệt càng cảm thấy bản thân ‘nhân cùng mệnh tiện’.

(Nhân cùng mệnh tiện: Người nghèo thân phận thấp kém.)

“Đau chết mất.” Nàng vật lộn mở bấy thú ra, y phục như tuyết của thiếu niên đã bị máu làm ướt sũng, miệng vết thương thoát nhìn hơi dọa người, “Tối rồi, chỉ có thể giúp người xử lý đơn giản một chút, ngày mai lên trấn mua thuốc sau.”

May mà Vân Bát Nguyệt không bị thương nặng lắm, đao đâm nghiêng, chỉ nhẹ nhẹ xước qua cánh tay.

Nhưng vẫn đau đến không ngủ được, Vân Bát Nguyệt ngồi canh chảo đường cả đêm, vàng luyện trăm lần mới thành, đường hảo hạng cũng cần trải qua vô số quá trình trắc trở quanh co. Hương khí ngày càng đậm đà, khiến cho người ta như si như túy, vì sao lại nói đây là thứ hại người?

Nàng nhìn thiếu niên, phát hiện hắn cũng không ngủ.

“Này.” Hắn gọi nàng.

“Cái gì?” Vân Bát Nguyệt tức giận.

“Giang hồ gọi ta Thập Nhất thiếu gia, nhưng thật ra ta họ Quế.”

“Quế Thập Nhất?” Nửa đêm không ngủ được chỉ vì nói điều này cho nàng?

Thiếu niên ngạo mạn nheo mắt: “Hãy sử dụng kính ngữ với ta.”

Hừ, được rồi, Vân Bát Nguyệt nghĩ, tối nay thu hoạch của nàng thật phong phú, vác về một hồ ly, một thiếu gia, còn cả một vết sẹo to bự.

*

Đến hàng thuốc trên Phàn Long trấn phải qua một con sông, đi mười lăm dặm đường núi.

Lúc tới nơi thái dương đã lên đến đỉnh đầu, Vân Bát Nguyệt ngại không nỡ đòi tiền của thiếu gia, nhưng quả thật nghèo không chịu nổi, đành phải mang tấm thảm duy nhất trong nhà đưa cho chường quây, đổi tấm thay kim sang được, thuốc mỡ giảm đau, cả một ít đồ ăn cho hồ ly.

Lúc về đi ngang qua một túp lều, cái mũi của Bát Nguyệt nhạy cảm hơn người thường, ngửi được mùi đồ ăn, bụng vang lên mấy tiếng nhỏ.

Thật đói, từ giữa trưa hôm qua đến giờ chưa ăn gì cả, nàng cũng làm từ xương thịt, không phải đúc bằng sắt.

Vân Bát Nguyệt đứng chảy nước miếng dưới túp lều, không hề lưu ý đến một bàn tay tiến lại gần mình, rút lấy bọc đồ nàng kẹp bên hông, vội vã bỏ chạy. Nửa ngày sau nàng mới giật mình phản ứng lại, bực cả mình, thuốc chữa thương thôi, chẳng phải thứ gì hay ho, thế mà cũng có người cướp nữa. Nàng vừa đuổi theo vừa tức giận muốn khóc, mấy tên khốn nạn này chỉ biết bắt nạt nàng.

Tiểu tặc kia vùng thoát khỏi Bát Nguyệt, cước bộ chậm lại, nghênh ngang đi về phía trước, bọc đồ rất nặng, không biết có gì bên trong. Hắn đang muốn mở ra xem, bỗng nhiên có người vỗ vỗ vai hắn. Hắn có tật giật mình, ôm bọc lùi về sau vài bước, nhìn thấy một người trẻ tuổi mắt cười trong suốt, bộ dáng thật đẹp, ai da, tiểu tặc vừa nhìn vừa xuyết xoa, thật con mẹ nó không phải xinh đẹp bình thường nha.

Hắn càng nghĩ càng ghen tị, muốn rạch vài nhát trên gương mặt hoa đào của tên này.

Nhưng người trẻ tuổi lại cười nói với hắn: “Đưa bọc đồ cho ta.”

Hả? Tiểu tặc trừng mắt thật lớn, đen ăn đen nha? Muốn tranh của lão tử, không nhìn lại bộ dạng của người đi.

Người trẻ tuổi rút ra thứ gì đó từ trong áo, nhoáng lên một cái trước mặt tiểu tặc, không đợi hắn thấy rõ ràng đã thu về, nhưng tiểu tặc đã kinh hoảng, ‘bùm’ một tiếng quỳ xuống: “Đại gia, người là đại gia của ta nha, bọc đồ đưa người, cái gì ta cũng đưa người, người tha ta đi...”

Người trẻ tuổi ôn hòa nhã nhặn lấy bọc đồ, trở về theo đường cũ. Quả nhiên Vân Bát Nguyệt vẫn đứng ở giữa đường nhìn hết đông nhìn sang tây, nắng giữa trưa chiếu thẳng vào mặt nàng, trắng mịn tươi tắn, ngay cả lông tơ thật mảnh trên vành tai đều có thể thấy được rõ ràng.

Người trẻ tuổi từ đằng sau vươn tay sờ sờ vành tai của nàng, thật mềm, khiến cho người ta nhớ tới một nhũn tươi còn đang non.

Đường như còn có thể ngửi được mùi hương nhàn nhạt.

Vân Bát Nguyệt hoảng sợ quay lại, quả thật nổi điên. Lại là người này, lại là người này, những việc không hay ho nàng đụng phải dường như đều bắt đầu từ khi gặp hắn.

Nhưng người trẻ tuổi lại trả bọc đồ cho nàng, nói thêm một câu, Vân Bát Nguyệt lập tức im thin thít.

Hắn nói: “Nàng muốn ăn gì?”

Tục ngữ nói ‘dân coi miếng ăn như trời’, Vân Bát Nguyệt khuất phục cũng không phải không có đạo lý. Huống chi, lớn như vậy rồi nàng cũng chưa từng bước chân vào tửu lâu, đây là lần đầu. Tửu lâu không hổ là tửu lâu, ngay cả hoa khắc trên lưng ghế dựa trông cũng sống động như vậy. Đồ ăn vừa bưng lên, Vân Bát Nguyệt liền gió cuốn mây tan ăn sạch bách, cho đến khi chỉ còn một ít đồ mới ngưng ngừng ngừng đầu: “Người ăn...”

“Ăn nước miếng của nàng?” Người trẻ tuổi nhìn sáu cái đĩa trống trơn, thật ra trong đó còn một cái vẫn dư ra chút đồ ăn, quả thực có thể ăn, hơn nữa hình như vẫn mang theo chút ý tứ ‘còn chưa tận hưởng’.

Vân Bát Nguyệt đỏ mặt, dù thế nào, một cô nương chưa lấy chồng có thể ăn nhiều như vậy không thể coi là một chuyện đáng kiêu ngạo được.

Người trẻ tuổi phân phó tiểu nhị: “Cho thêm một phần giống vừa rồi.”

Vân Bát Nguyệt vội vàng xua tay: “Ăn không hết ăn không hết.”

Người nọ liếc nàng một cái: “Ăn không hết, còn lại thưởng cho ta cũng được.”

Mặt Vân Bát Nguyệt càng đỏ tợn, xấu hổ cúi đầu.

Người trẻ tuổi chống cằm trầm nghĩ, trêu chọc nữ hài này thật thú vị, dù có thẹn thùng sợ hãi hay hại người đều hậu tri hậu giác, luôn luôn chậm hơn người bình thường, là điển hình làm trước nói sau. Hắn lấy ra một cái bình nhỏ từ trong ống tay áo, nhét vào bàn tay của Vân Bát Nguyệt, bàn tay nàng mềm mại ấm áp, nắm rồi sẽ không muốn buông ra. Vân Bát Nguyệt khó khăn lắm mới rút được tay về, nghĩ muốn tranh cãi với hắn, nhưng liếc mắt thấy một bàn đầy đồ ăn, lại cảm thấy chính mình không có lập trường, bị thăm bản mình cầu thân.

(Hậu tri hậu giác: Nhận biết chậm, phản ứng chậm.)

Bình nhỏ trên tay trong suốt long lanh, từ ngoài có thể nhìn xuyên thấy bột phấn màu tím bên trong, chẳng lẽ đây chính là bình ngọc lưu ly? Vân Bát Nguyệt dù ngờ nghệch cũng từng nghe nói qua, đồ quý trọng như thế này, cho tới bây giờ chỉ có nhân tài của hoàng cung đại nội mới có thể có được, người này... Vân Bát Nguyệt ngạc nhiên, nghi ngờ nhìn sang.

Hắn chỉ cười cười, mắt sáng cười thành hai đóa hoa, bỗng nhiên kề sát vào Vân Bát Nguyệt hỏi: “Ta xinh đẹp hay hồ ly nam trong nhà nàng xinh đẹp?”

Vân Bát Nguyệt sợ hãi, yêu quái a, vì sao ai cũng biết chuyện bí mật của nàng.

“Nàng thu lưu dã nam nhân, ta rất ghen tị a.”

Vân Bát Nguyệt không nói gì, trong lòng trầm nghĩ, đừng trêu ta nữa, ai mà không nhìn thấy tướng hoa đào trên mặt người cơ chứ.

“Đem thứ này cho hắn ăn đi.” Người nọ chỉ chỉ vào cái bình trong tay nàng.

“Hử?” Vân Bát Nguyệt theo bản năng kêu lên, “Người muốn làm gì?”

“Nàng còn không biết sao?”

“Biết cái gì?” Vì sao ai cũng hỏi thế, nàng không phải tiên tri mọi việc đều biết.

Người trẻ tuổi cười cười: “Quả nhiên không phải người giang hồ, tên của Quế Thập Nhất thiếu gia cũng chưa từng nghe qua. Hắn là đệ nhất sát thủ ở Trung Nguyên, lưng đeo tội danh sát hại hơn trăm tính mạng, là tội phạm quan trọng mà Thánh Thượng khâm bút vẽ tranh truy nã, quan phủ khắp nơi đều treo giải thưởng truy bắt hắn.”

Sao? Vân Bát Nguyệt nhếch môi, là hồ ly nam gốc ghéech vừa bước vài bước đã đập vào bấy thú nhà nàng?

“Hắn cũng nói người không phải người tốt, người muốn hại chết ta đây.”

“Vậy nàng tin hắn hay tin ta?” Người trẻ tuổi cười mỉa mắt, bộ dáng thực vui vẻ.

Vân Bát Nguyệt chần chờ một chút, không hiểu vì sao, nàng tình nguyện tin tưởng hồ ly nam kia. Trực giác của nữ nhân vốn là thứ không thể lý giải, hoàn toàn không có căn cứ, chỉ là nàng cảm thấy người trước mắt mình quả thực không phải người tốt.

“Ta đứng đầu tứ đại danh bộ đương triều, phụng mệnh đến bắt Quế Thập Nhất.” Người trẻ tuổi rút ra lệnh bài ở thắt lưng giơ lên trước mắt Vân Bát Nguyệt, thấy hai mắt nàng tròn to chớp chớp, mới chậm rãi thu về, “Nàng hạ độc hắn là giúp dân trừ hại.”

“Không thích, nếu người muốn bắt hắn thì tự đi mà bắt, sao phải dùng ta.”

“Chuyện này —— ta muốn nói, chúng ta kỳ thực là người một nhà, từ lúc sáu tuổi hai ta đã định thân, ta là ai? Ta chính là vị hôn phu của nàng, thế mà nàng không chịu giúp ta sao?”

(Định thân: Định ra việc hôn nhân.)

“A a a a?” Vân Bát Nguyệt hoàn toàn đóng băng, nửa ngày sau mới hoàn hồn, vội vàng chỉ huy tiểu nhị đóng gói sáu món ăn kia, không thèm liếc mắt nhìn người nọ một cái, ôm bọc đồ trở về nhà.

Dọc đường đi vừa bước vừa lẩm bẩm, có quỷ mới tin người, có quỷ mới tin người.

Nhưng thực ra trong lòng dần dần hình thành một con quỷ nhỏ.

Nam nhân kia có một đôi mắt đào hoa lạ tình, hai tay hắn kiên định mà mạnh mẽ, ôm ấp của hắn ấm áp dị thường, hắn có đôi môi hoàn mỹ mà mềm mại.

Nếu hắn quả thật là vị hôn phu của nàng —— Vân Bát Nguyệt chợt cảm thấy đỉnh đầu muốn nổ tung, sớm muộn cũng có ngày hắn bán vợ cầu vinh, hoặc giả nàng sẽ phải vật vờ ra ngoài kiếm tiền nuôi hắn.

Cuối cùng của cuối cùng, rốt cuộc Vân Bát Nguyệt nhớ ra, nàng quên hỏi chuyện tờ công thức kia.

3. Q.1 - Chương 3: Duyên Nghiệt

Vừa về nhà, Vân Bát Nguyệt đã bị tình cảnh trước mắt dọa ngây người, lòng gà mở toang hoác, chỉ còn mấy con gà con run rẩy bay trốn ở góc trong cùng. Nàng hít sâu một hơi, tận lực đè nén lửa giận trong lòng. Được rồi, nàng biết mình nuôi hai con hồ ly trong nhà, nhưng bắt gà cũng phải ngó mặt chủ chứ?

Vân Bát Nguyệt mở cửa phòng, quả nhiên lông gà bay tứ tung, vị thiếu gia kia đang nằm nghiêng trên giường xem Cầu Cầu ăn đến hài lòng, may mà hắn còn không vào hòa theo. Vân Bát Nguyệt quăng đồ ăn cho hắn, Quế Thập Nhất uể oải nhắc mắt: “Ta không ăn đồ thừa.”

“Không ăn sẽ bị đói.” Vân Bát Nguyệt khinh khỉnh liếc hắn. Trước kia nàng không hay tiếp xúc với nam nhân, tới bây giờ cũng không biết thì ra nam nhân là loại sinh vật xấu xa vô sỉ ngạo mạn như vậy. Nàng rút ra kim sang được, bảo thiếu gia đem cái cằm cao quý của hắn giơ ra. Đang bôi thuốc bỗng nhiên nhớ đến: “Đúng rồi, người có quan hệ gì với cái tên lạ hoa đào kia?”

“Không có quan hệ.” Tiếng nói của Quế Thập Nhất rất êm tai, chân của hắn cũng trắng quá mức cho phép, giống như bàn tay ngọc đang buông ở bên giường, “Hắn vẫn muốn bắt ta mà thôi.”

Kim sang được hơi đặc dính, Vân Bát Nguyệt thoa một chút dầu lên trên. Nàng đặc biệt tình nguyện hầu hạ thiếu gia, cảm thấy giống như... giống như... trước đây theo cha vào nhà người giàu có, tượng bạch ngọc trong nhà đó hoàn mỹ đến mức nếu xuất hiện một vết xước nhỏ thôi cũng khiến người ta đau lòng: “Người quả thực là sát thủ sao?”

“Ta đã nói từ đầu rồi.”

“Vậy vì sao lại muốn giết ta?”

“Ai bảo ngươi làm loại đường kia.”

“Đường có ảnh hưởng gì tới ngươi?”

Cặp mắt xanh biếc của Quế Thập Nhất nhìn không chớp vào nàng: “Nói ngươi ngốc, đúng là ngươi không chỉ ngốc bình thường mà.”

“Ngươi mới ngốc ấy.” Vân Bát Nguyệt đứng lên, mắt hững hờ nhìn hần hồi lâu. Tuy nàng quả thật không thông minh, nhưng không cần phải nói một cách trắng trợn như vậy đi.

“Đường này ăn vào sẽ nghiện.”

Vân Bát Nguyệt ngẩn ra: “Cái gì?”

“Mùi hương sực nức như vậy, kỳ thật là một thứ thuốc tên ‘thuốc phiện’, dùng ít có thể chữa thương, nếu dùng quá liều, lâu ngày hại thân. Dù là người khỏe mạnh thế nào, nếu dính phải thứ này, cả đời đều không thoát được.”

“Nghe có vẻ thật thần kỳ a.” Vân Bát Nguyệt cảm thấy chuyện này còn khó tin hơn việc tên hoa đào kia là vị hôn phu của nàng. Nhưng thiếu gia không giống những người khác, hần kiêu ngạo, không thích nói đùa, cũng sẽ không nói dối. Cho dù hần nói bạc rơi từ trên trời xuống, Vân Bát Nguyệt cũng sẽ bụng chầu đi ra ngoài để hứng.

Sắc mặt Quế Thập Nhất hơi khó coi, hần hạ thấp người, một tay che miệng vết thương: “Ngươi gặp Lan Đình Ngọc ở trên trần?”

“Đó là ai a?” Sao lại đặt cái tên hoa hoét thế?

“Chính là cái gã có tướng hoa đào kia.”

“Đúng, hần bảo ta hạ độc ngươi, ta không chịu, bỏ chạy về luôn.”

Gương mặt Quế Thập Nhất biến sắc, giờ đoán kiếm chọc xuống miệng vết thương, miệng vết thương được xoa thuốc đã bắt đầu có cảm giác nóng rực, hần xuống tay cực dứt khoát, vài động tác liền xẻo hết thịt thối xung quanh, máu chảy ra, chỉ chốc lát liền ứa sũng đẫm chân.

Vân Bát Nguyệt sợ tới mức một tiếng cũng không thốt được, thấy Quế Thập Nhất cắn răng dè xuống miệng vết thương, máu vẫn phun trào không ngừng, nàng vội vàng ba chân bốn cẳng xé mảnh vải băng vết thương cho hần. Hần nhấc chân đá văng nàng, Vân Bát Nguyệt té ngã, mắt thấy ánh đao trong tay hần lóe lên, thoát đã đến gần. Nàng ôm miệng mở to mắt, đao kia đã ngừng lại trước chóp mũi của nàng.

Nàng đang khóc.

Lệ rưng rưng nơi hốc mắt, chỉ cần chạm khẽ một cái, sẽ cuộn cuộn không ngừng như nước biển.

“Ngốc chết đi ——” Quế Thập Nhất thở dài thu đao về, vung tay lên lần nữa liền đánh bay kim sang được vào trong nôi, đường còn đang nấu, mùi thuốc cùng mùi đường nháy mắt liền tràn ngập khắp gian phòng.

Vân Bát Nguyệt kinh hô một tiếng, vùng vẫy đứng lên, đường kia... đường kia là tâm huyết nàng dành suốt bao nhiêu ngày, mặc dù bọn họ đều nói đó là thứ hại người —— nhưng, giống như đứa nhỏ dù xấu xa trong mắt người khác, mẫu thân sao có thể thừa nhận?

Đến lúc này rồi mà nàng chỉ nhớ đến đường của mình. Quế Thập Nhất lửa giận bốc lên, một phen giữ lấy yết hầu của nàng, giết nàng chỉ là chuyện dễ dàng, nhưng vì sao hần không thể xuống tay?

Từng giọt nước rơi xuống mu bàn tay, rất nóng, khiến cho lòng người rung động.

Vân Bát Nguyệt mơ hồ nhớ lại trước đây, các loại mùi hương ngọt ngào luôn bao phủ khắp nhà, đó là mộng đẹp duy nhất mà nàng nhớ rõ: “Cha ta từng là thợ làm đường giỏi nhất Quan Tây, cả đời hần làm đường, về sau vị giác khứu giác đều bị hỏng, hần không còn biết được cái gì là ngọt, cái gì là mặn. Nhưng kể cả

thế, ta cũng tình nguyện đem hết số tiền kiếm được để làm đường, việc này, người... vĩnh viễn người cũng không hiểu được...”

Từ khi còn nhỏ xíu nằm trong nôi, nàng đã quyết cả đời sẽ làm bạn với đường.

Quê Thập Nhất quả thật không rõ, chân hần rất đau, tay cũng rất đau, hần buông Bát Nguyệt ra, nàng liền chậm rãi khuyu xuống theo vách tường: “Đồ xấu xa, tên họ Lan kia.”

Hần đã sớm dự đoán được, người thân mềm tâm cũng mềm như Vân Bát Nguyệt sẽ không bao giờ hạ độ Quê Thập Nhất thiếu gia, vì thế lúc trả lại bọc đồ cho nàng đã thêm vào ít thứ.

“Hần đánh không lại người sao? Một đại nam nhân sao phải lén lút như vậy, hần muốn bắt người thì cứ bắt đi, sao còn phải lợi dụng ta để hãm hại người a?”

“Bát Nguyệt ngốc.” Quê Thập Nhất xoa xoa đầu nàng, nàng vừa run lấy bầy vừa khóc.

Chẳng lẽ người không thấy hần có dụng ý xấu với người ư? Vì sao muốn lừa mình dối người tiến vào một cạm bẫy mang tên ‘trảo bộ’?

(Trảo bộ: đại loại như bắt phạm nhân.)

“Kỳ thật, ta... không phải người Trung Nguyên.”

“A?”

“Quê là tên nước, ở ngay cạnh đại mạc Tây Vực, sở hữu một con sông trân quý, nổi tiếng hậu thế nhờ sản xuất hoa quế. Có một năm, nước láng giềng hiến cho vương thượng của chúng ta công thức làm đường, đường làm ra khiến cho người trong nước như say như ngốc, lâu dần không thể sinh sản, tinh thần ủ rũ, nước láng giềng dấy binh đoạt được lãnh thổ Quê quốc, dân chúng mất nước đều lưu lạc bên ngoài. Chỉ cần biết có người đang dựa vào công thức này mà làm đường, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua hần.”

Tuyệt đối không bỏ qua...

Người họ Lan kia biết rõ, lại muốn đem tờ công thức làm đường này đưa cho nàng. Sự tình cờ khiến hần và nàng gặp nhau, tới nay vẫn thấy quá trùng hợp. Hần nói hần là vị hôn phu của nàng, thái độ khinh bạc cùng dụng ý xấu xa...

Đó rõ ràng là...

Vân Bát Nguyệt đột nhiên đứng lên đi ra ngoài, chuyện hồi sáu tuổi, hần cha là người nhớ rõ nhất, nàng muốn đi tìm hần để hỏi cho rõ.

Nơi Bát Nguyệt ở là một gian đường phường dựng bằng cỏ tranh, hướng Nam mới là nhà chính, nàng đẩy cửa đi vào, nhưng không thấy cha.

Trí nhớ của Vân Bát Nguyệt đối với những chuyện xảy ra trước sáu tuổi không rõ ràng lắm, chỉ có đường, mùi thơm của đường, rồi sau đó vì đường phường kinh doanh không tốt mà đóng cửa, ba người một nhà lưu lạc khắp nơi, lúc nàng mười một tuổi mẫu thân qua đời, cuộc sống của nàng cùng phụ thân càng thêm gian nan.

Trên tường đất treo một chuỗi đồng tâm kết móc bằng chỉ đỏ, đó là di vật của mẹ Bát Nguyệt, nàng là một phụ nhân dịu dàng điềm đạm, tình cảm với cha cực kỳ sâu đậm.

(Đồng tâm kết: chuỗi nút thắt, thường thể hiện sự kết duyên, tình cảm gắn bó của vợ chồng, đôi lứa.)

Cánh cửa phát ra tiếng kèn kẹt, Bát Nguyệt gọi một tiếng cha, lão nhân không đáp, gần đây thính lực của hần cũng không tốt lắm. Bát Nguyệt muốn hỏi hần tiền căn hậu quả, nhưng không biết bắt đầu từ đâu: “Lúc con sáu tuổi chúng ta ở nơi nào a?”

“Gi? Dưa hấu từ trên trời rơi xuống a?” Lão nhân ngẩng đầu nhìn, “Con gái ngốc, sao dưa hấu có thể rơi từ trên trời xuống chứ?”

Vân Bát Nguyệt vò đầu, đành phải hỏi thẳng: “Cha đã từng định thân cho con chưa?”

“Tiền? Tiền gì cơ?”

“Con gặp một người, hần nói hần là vị hôn phu của con, còn nói từ lúc sáu tuổi chúng ta đã định thân.”

Bàn tay mò mẫm khắp nơi của lão nhân bỗng nhiên dừng lại, hần quay lưng về phía nàng, không rõ biểu tình trên mặt.

Vân Bát Nguyệt cao giọng: “Có chuyện này hay không a, cha?”

“Cái gì?” Lão nhân quay đầu lại, vẻ mặt tươi cười, “Quả nhiên đầu óc của con gái có vấn đề, hần là phong thủy nơi này không tốt, ta chuyển nhà, mau lên, thu dọn đồ đạc, chúng ta chuyển nhà.”

Trong phòng phần lớn là đồ cũ nát, không có đồ gì cần thiết mang đi, lão nhân gom vài bộ quần áo, rút tâm kết trên tường xuống, kéo Bát Nguyệt ra ngoài.

Bọn họ ở nơi này đã bảy năm, tuy phòng nhỏ đồ xấu, nhưng sớm đã quen thuộc với hoàn cảnh con người nơi đây. Vân Bát Nguyệt lặng lẽ nhìn nhất cử nhất động của cha, quả nhiên chuyện này có ẩn tình dấu diếm không để ai biết. Nhưng rốt cuộc là nguyên nhân gì, khiến cho người kia có thái độ thù địch sâu sắc với nàng, lại làm cho cha trốn tránh như chạy nạn đây?

Vân Bát Nguyệt miết chân trên mặt đất, nàng không làm việc gì áy náy, không cần phải vội vàng chạy trốn như vậy.

“Đi thôi, con gái ngoan.” Lão nhân đến dắt tay nàng, nàng giãy.

Tuy Bát Nguyệt luôn luôn ngoan ngoãn, nhưng phải có điều kiện tiên quyết là nguyên nhân chính đáng, hơn nữa đi rồi thì sao, chẳng phải lại tìm một nơi hoang vu trốn tránh cả đời ư? Cuối cùng nàng cũng hiểu vì sao chưa bao giờ cha chịu mang nàng tới nơi phồn hoa, nhưng bây giờ người ta cũng đuổi tới nơi rồi còn gì?

Có tác dụng gì đâu?

Lão nhân nóng nảy: “Đi mau!”

“Con không đi, trừ phi cha nói cho con biết vì sao!”

Lão nhân há miệng vài lần, lại đem lời nói nuốt về: “Con đừng hỏi nữa, mau theo cha đi đi, chậm chạp sẽ không kịp!” Vân Bát Nguyệt ôm chặt lấy cây cột, hai người cha kéo con túm, phòng nhỏ xây bằng gạch mộc sao có thể chịu được sức mạnh như thế, lảo đảo một trận tiếng vang, lão nhân giận dữ, tát cho Bát Nguyệt một cái khiến nàng lui ra sau hai bước, trợn tròn đôi mắt nhìn hần.

Từ trước đến nay cha chưa từng đánh nàng, mặc dù ở thời điểm khó khăn khổ sở nhất, hần cũng sẽ để dành miếng ăn cuối cùng cho nàng. Bát Nguyệt ôm gương mặt sưng đỏ, thật kỳ quái, không muốn khóc chút nào, có lẽ căn bản là không khóc được.

“Con gái...” Hần giơ tay túm nàng.

“Bát Nguyệt né về phía sau: “Con biết, chúng ta nợ người ta, cho nên mới phải chạy trốn chết như vậy. Nhưng bất kể thế nào, tự con sẽ trả cho hần, hần muốn mạng của con, con cũng cho hần. Cha phải sống tốt, tìm một căn nhà tử tế nơi thôn trang mà ở, sau này đừng trốn ở những nơi như thế này nữa!”

“Con gái, mau quay lại, con gái...”

Vân Bát Nguyệt chạy trốn thật nhanh, lập tức không thấy bóng dáng, lão nhân ở phía sau nghiêng ngả lão đảo chạy theo vài bước, rốt cuộc ngã xuống đất.

Bát Nguyệt nhớ rõ, nhiều năm trước nàng từng làm đường hạnh nhân, bất kể hạn chế cho nhân vào rồi, khi ăn vẫn sẽ cảm thấy đắng, lúc đó mẹ từng nói: “Nhân như nào, sẽ ra quả ấy, dù dùng ít hạnh nhân đến đâu, đắng cũng không thể biến thành ngọt.”

Cũng đạo lý đó, hần đối với nàng, thực ra chính là nợ, sao có thể biến thành tình. Từ lúc bắt đầu đến kết thúc, chẳng qua cũng chỉ trên đùa nàng, sỉ nhục nàng, để nàng không có đường phản kháng mà thôi.

Nếu thế, thuận theo hần là được.

Vân Bát Nguyệt chạy đến tửu lâu trên Phàn Long trấn, gọi một bầu rượu, không hề lo lắng chuyện mình rỗng túi, dù sao, người kia nhất định sẽ đến.

Nàng uống một ly lại một ly, đầu óc choáng váng ý thức mơ hồ, không thấy rõ khung cảnh trước mắt, cuối cùng nhin không được cất tiếng khóc lớn.

Vì sao nhất định phải thiếu nợ, vì sao nhất định phải trả tiền, vì sao bắt nàng phải gánh vác những chuyện chính nàng còn không nhớ rõ thế? Nàng túm lấy vạt áo người trước mắt: “Người... người tên là Lan Đình Ngọc?”

Người nợ lắc đầu.

“Không phải người?” Nàng đẩy hẳn ra, tìm được người tiếp theo: “Là người, là người đúng không?”

Người nợ cười hì hì không ngừng, cô nương tìm tới tận cửa, không thu nhận thì là kẻ ngốc: “Ta là Tình ca ca của người, muốn theo ta sao?”

Vân Bát Nguyệt nhìn hẳn nửa ngày, miệng to mắt hí, mặt vuông bụng tròn, cái mũi còn phập phồng: “Không phải người...” Nàng bĩu môi, đi tìm mục tiêu khác.

Nhưng tay lại bị người nợ cầm lấy, Bát Nguyệt giãy dụa, đập chân kêu to: “Họ Lan kia, nếu không ra đây người sẽ không tìm thấy người trả nợ, ta... a... ta có thể đi cùng người khác luôn rồi...”

Thế mà thật sự có người khe khẽ thở dài, bộ dáng không biết làm sao. Hắn tiếp nhận Bát Nguyệt từ trong tay nam nhân mặt vuông tai rộng kia: “Nàng là của ta, phiên người đã chiếu cố.”

Tên kia không phục, Lan Đình Ngọc đẩy nhẹ, hắn liền mang theo cả cái bàn lăn thành một đồng.

A ha, hình như đúng người rồi, Vân Bát Nguyệt liêu xiêu qua lại, dong đưa thêm vài cái liền quên luôn rốt cuộc nàng tìm hẳn vì chuyện gì.

4. Q.1 - Chương 4: Duyên Túc

Rượu không thể uống quá nhiều, cơm không thể ăn quá ít, tục nữ câu nào cũng là chân lý.

Vân Bát Nguyệt lắc lư mặt người nợ, xem trái xem phải, rất vừa lòng gật đầu: “Ừm, không tệ, xinh đẹp.”

Loại cảm giác này, thật sự giống câu chuyện đã được lưu truyền khắp đường lớn ngõ nhỏ, ác bá cùng mỹ nữ.

“Vậy ——” Lan Đình Ngọc mỉm cười, “Muốn nhìn kỹ nữa không?”

“Muốn a muốn a.” Vân Bát Nguyệt vui mừng phấn khởi, trên đời này có chuyện tốt như vậy ư, muốn xem liền xem, còn có thể nhìn từ đầu đến cuối.

“Vậy theo ta đi đi.”

“Đi đến chỗ nào?” Vân Bát Nguyệt ngơ ngác, chỉ biết đi theo hắn.

“Đương nhiên là ——” Hắn thở ra bên tai nàng, “Tìm một nơi có thể nhìn cho kỹ.”

Vân Bát Nguyệt một tay giữ lấy tay hắn, sợ hắn chạy trốn, tay kia ôm lỗ tai của mình, thật ngứa, vì sao hắn luôn thích trêu chọc tai của nàng chứ.

Chân trước theo hắn vào khách sạn, cửa sau lưng liền khóa. Một gian phòng ở nhỏ nhỏ, trời nắng nóng, Bát Nguyệt lại uống rượu, chỉ cảm thấy nóng, hơi nóng tỏa khắp người, nhin không được tùy tiện xé rách quần áo.

Thật chủ động a. Lan Đình Ngọc ngồi ở ghế bát tiên(*) bên cạnh, theo thói quen vuốt cằm, khó trách nữ nhân trong Đông cung đồ không chịu mặc quần áo, mặc rồi sẽ không thể nhìn ra, vốn dĩ người thật càng hấp dẫn hơn.

(*) Ghế bát tiên

images

Nàng đưa lưng về phía hắn, bờ vai tròn mà trắng nõn, nhìn tiếp xuống phía dưới, có hai hõm nhọt nhọt.

Hạt sen giữa hè cũng không mê người đến vậy.

Xuống tay từ đâu mới tốt đây? Lan Đình Ngọc suy tính vấn đề không hề giống vấn đề này.

Bỗng nhiên Vân Bát Nguyệt chỉ vào hắn: “Người —— “

“Cái gì?”

“Rõ ràng là người phải cho ta xem!”

“A, đúng.” Lan Đình Ngọc mỉm cười, “Nàng muốn xem từ đâu?”

Trong nháy mắt linh quang chợt lóe, hắn là bị ánh mắt nộ cười cong thành ánh trăng của người này kích thích, Vân Bát Nguyệt thanh tỉnh được một chút, nàng túm tóc: “Ta nói cho người, ta sẽ không tùy tiện nhìn người —— cha ta từng nói, nữ hài tử không thể loạn xem nam nhân, nhất là loại như người, nhìn qua không giống người tốt ——”

“À há...” Lan Đình Ngọc nghe qua hờ hững.

Nói chung người cha nào cũng phải giáo dục nữ nhi bớt tiếp cận loại nam nhân như hắn, nguyên nhân ư —— chắc, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết, đó là chuyện rất nguy hiểm, nhưng cho tới giờ hắn chưa từng yêu cầu các nàng làm cái gì, hết thảy đều là hai bên tình nguyện.

“Nhưng —— hôm nay thì khác.” Vân Bát Nguyệt túm lấy cái yếm tỏ rõ cõi lòng đầy oán giận, “Cha ta nợ người cái gì, ta không biết, dù sao ta sẽ trả hết cho người, mặc kệ là tính mạng, hay là người, muốn thì người cứ lấy...” Nàng nắc lên một tiếng, liếc hắn qua khóe mắt, “Ta chỉ có thể hào phóng một lần như vậy, quá thời hạn sẽ không còn giá trị, nếu người không cần thì sau hối hận cũng không bù thêm đâu ——”

“A ——”, ra là vậy a, uống rượu, muốn trả nợ, mới tạo thành điều kiện nàng hoài bão, vậy chuyện này có bao nhiêu phần cam tâm tình nguyện, bao phần lấy việc công làm việc tư đây? Hắn mỉm cười, nhìn nàng, dưới ánh mắt tìm tòi không ngừng của hắn, nàng bắt đầu chột dạ, mặt đỏ nhụt chí. Lan Đình Ngọc nghĩ, vậy là đủ rồi, hắn đến gần nàng, sờ sờ tóc nàng, nàng chột cảnh giác giống như một con thú nhỏ.

Cũng mềm mại như con thú nhỏ.

Khi tỉnh lại phát hiện xung quanh không có ai, sắc trời sáng như tuyết, khiến cho người ta không thể ẩn nấp.

Đầu đau đến nỗi chỉ cần chạm nhẹ sẽ nổ tung.

Bên ngoài khách sạn tiếng người ồn ào, ánh mặt trời như kiếm đâm thẳng xuống dưới, Vân Bát Nguyệt lấy tay che trán, rõ ràng không có bão cát, nhưng không hiểu vì sao ánh mắt vẫn mê man. Những ngày vui vẻ hạnh phúc dường như đã là chuyện của đời trước, không còn quan hệ gì với nàng.

Về nhà cũng không muốn gặp cha, nàng trốn vào trong đường phượng, tiểu hồ ly tròn vo chui vào ôm ấp của nàng.

“Sao người vẫn ở đây?” Vân Bát Nguyệt mỉm cười, e rằng trong nhà không còn lấy một con gà, nuôi gà cũng không phải chuyện dễ dàng, về sau nên làm gì bây giờ... Suy nghĩ hỗn loạn...

Nàng siết chặt cánh tay, tựa như muốn ôm chặt lấy nguồn ấm áp.

“Tìm được hắn rồi?” Là tiếng nói rất êm tai của thiếu gia, vì sao hắn cũng chưa đi?

“Ừm.”

“Đem qua...”

“Ừm ừm ừm...” Dường như cam chịu, nàng cứ mặc cho hắn tự tưởng tượng. Một nam một nữ, đêm khuya ở cùng nhau, có thể làm gì nữa đâu? Đơn giản là...

‘Bốp’ một tiếng, mặt của Bát Nguyệt nghiêng đến một bên, hồi lâu cũng không xoay đầu lại.

“Sao người có thể như vậy...” Ra tay rồi liền hối hận, nam nhân không nên đánh nữ nhân, huống chi Bát Nguyệt... nàng hoàn toàn không phản kháng, không nói lời nào, cũng không khóc.

Nàng chỉ ngơ ngác ngồi, dường như duy nhất Cầu Cầu không hiểu lòng người mới có thể an ủi nàng mà thôi.

Nàng rất hy vọng chính mình có thể biến thành Cầu Cầu.

Không ai nói gì, thời gian cứ trôi qua chậm chậm, rõ ràng không có thanh âm, Quế Thập Nhất lại có thể nghe được tiếng nước nổ nho nhỏ: “Đừng khóc.”

Nàng không khóc a, Bát Nguyệt nghĩ.

“Người không cần phải khóc.” Hắn có vẻ nóng nảy.

Thật sự không khóc a. Có gì đáng khóc đâu, nếu nàng không tự ý tìm tới cửa, có lẽ còn có thể ngồi ở đây lừa mình dối người. Hiện tại cái gì cũng hiểu được rồi, muốn khóc cũng khóc không ra.

“Đường.” Hắn đưa cho nàng.

Sau khi lửa tắt, đường đã đọng thành khối, còn ngửi thấy hương vị thoang thoảng của một loại kim sang được, nhưng bỏ vào trong miệng rồi liền ngọt ngào muốn chết, giống như tình yêu.

“Kim sang được hóa giải hết hiệu lực của thuốc phiện, đã không còn độc hại.”

Nhưng mùi hương câu hồn nhiếp phách cũng đã biến mất, trên đời làm gì có chuyện tốt đến dễ dàng, có độc ngược lại còn ngon hơn. Vân Bát Nguyệt suy nghĩ, nếu có thể tìm một loại hương liệu thiên nhiên để át mùi dữ dội của kim sang được...

Mấy ngày nay mệt mỏi, Bát Nguyệt gần như quên mất đường hội của Thập Bát trấn Vân châu đang cận kề, đó là đường hội lớn nhất ở phía Đông Nam, cũng là thánh địa mà bảy năm qua nàng tha thiết ước mong.

Nhất định phải lấy lại tinh thần.

Nhưng mặc kệ là loại hương liệu nào, cho vào trong đường đều giống như kim ném xuống biển, không tìm thấy chút dấu vết. Mùi hương của kim sang được quá sức nồng, hương liệu bình thường căn bản không có tác dụng.

Chân của Quế Thập Nhất thiếu gia hồi phục thần tốc, thấy hắn và Cầu Cầu phải đi, Vân Bát Nguyệt vẫn cảm thấy nên nói rõ chân tướng cho hắn: “Thực ra... cái bẫy thú kia là do ta đặt...”

“Ta biết.”

“Người biết?” Bát Nguyệt tròn tròn mắt.

Quế Thập Nhất thiếu gia lộ ra vẻ mặt ‘Người gốc muốn chết’: “Để ở ngoài cửa nhà người, ngoại trừ người còn có ai?”

Vân Bát Nguyệt cười ha ha, thật xấu hổ, cứ tưởng rằng nàng có thể giấu diếm cơ.

“Gốc muốn chết.” Quế Thập Nhất rút cuộc nhin không được nói ra lời.

“Người mới...” Đang định nói tiếp, người đã bị kéo lại, bị hung hăng cưỡng hôn.

Đau a, hắn vừa buông lỏng tay Bát Nguyệt liền bịt kín miệng: “Làm gì a?”

Tên bạo lực, phỏng chừng đã chảy máu.

Muốn mắng hắn vài câu, nhưng vừa nhắc tay đã không thấy tên đầu sỏ, tựa như lúc hắn xuất quỷ nhập thần đến trước mặt nàng, nay đã rời đi vô thanh vô tức.

Bát Nguyệt nhìn phương hướng ngày tàn, nhẹ nhàng chạm vào khóe môi cùng miệng vết thương nho nhỏ, có chút máu, nàng giơ ngón tay lên trước mắt, nhìn hồi lâu, đột nhiên hiểu được điều gì, trong lòng hơi đau xót.

Nhưng chỉ cần Bát Nguyệt bước lên thêm vài bước sẽ nhìn thấy bóng dáng của Quế Thập Nhất, hần ngồi trên nhánh cây, Cầu Cầu đứng trên vai. Hần không đi quá xa, lấy cước bộ của hần, Phàn Long Trần chẳng qua chỉ là lộ trình một bữa cơm.

Hần muốn ở lại nhìn Bát Nguyệt một lúc, vừa ngắm, vừa vụng về, giống như nữ hài tử ở quê hương của hần. Bởi vì chưa từng bước ra khỏi trần nhỏ một bước, luôn mang theo ngọt ngào khờ dại.

Hần dạo qua Phàn Long trấn một vòng, rất dễ dàng tìm được tung tích Lan Đình Ngọc. Người này truy tung hần ba năm, đều quen thuộc lẫn nhau đến không thể quen thuộc hơn. Thậm chí dù quay lưng hần cũng có thể nhận ra sự khác nhau giữa bước chân của hần với những người khác.

Quế Thập Nhất ngồi trên nóc nhà phòng chính ở khách sạn chờ hần.

Vào đêm, áo dài tuyết trắng nhẹ nhàng lay động theo gió, ai vào khách điểm cũng bị dọa nhảy dựng: “Yêu quái a...”

Vài tiểu nhị trong điểm định trèo lên bắt hần, còn chưa tới gần, đã bị quăng xuống hồ nước trước khách sạn.

Lan Đình Ngọc suýt nữa bị một trong số đó đụng đến, hần ngẩng đầu lên, mỉm cười với người trên nóc: “Là người a.”

Mặc kệ xảy ra chuyện gì, dường như hần không bao giờ cảm thấy giạt mình bối rối, Quế Thập Nhất thiếu gia cực kỳ chán ghét hần ở điểm này.

“Xuống dưới uống rượu.”

“Ngồi trên nóc mát mẻ hơn.”

Lan Đình Ngọc ném cho hần một bầu rượu, hai người ngồi xa đối ẩm.

Mấy ngụm rượu đều uống xong rồi, bình rượu ném xuống trước mặt, Lan Đình Ngọc né sang bên cạnh, bình lăn vài vòng trên mặt đất, phát ra tiếng vang trong trẻo. Quế Thập Nhất thiếu gia đứng dậy, rút kiếm cầm tay: “Ta vốn kính trọng người, cho nên dù những năm gần đây người tìm ta phiền toái khắp nơi, ta cũng không để trong lòng, nhưng nay coi như hiểu rõ, bắt nạt một tiểu cô nương, nhọc người có thể hạ thủ được!”

“Rõ ràng là uống rượu...” Lan Đình Ngọc nhặt bình không lên quơ quơ, đã không còn gì, “Sao vào trong bụng người liền biến thành dấm chua nhỉ?”

(Dấm chua – Uống dấm chua: Chỉ sự ghen tuông.)

Đây đúng là chuyện khiến người ta khó hiểu, hần mỉm cười, kiếm quang đã đèn gần, hần tránh. Kiếm trong tay Quế Thập Nhất sáng như tuyết, sát khí tận trời, thật sự muốn đẩy hần vào chỗ chết. Lan Đình Ngọc vẫn chỉ tránh. Tránh không nổi nữa, hần bỏ chạy. Quế Thập Nhất thiếu gia giận dữ, đuổi theo hần bay loạn ở khách điểm.

“Đồ vô sỉ, đứng lại đó cho ta.”

“Nhưng ta không thích đánh nhau với người!”

“Ai muốn đánh nhau với người!”

“Vậy người muốn làm gì?” Bỗng nhiên Lan Đình Ngọc dừng chân quay đầu lại, trường kiếm trong tay Quế Thập Nhất chỉ thẳng vào cổ họng hần, cách một chút nữa sẽ xuyên qua yết hầu, nhưng ngay cả chớp mắt Lan Đình Ngọc cũng chẳng buồn động, “Người muốn làm gì? Cứ đuổi ta chạy như vậy?”

“Người... ta...” Đêm khuya mà vẫn có thể nhìn thấy gương mặt đỏ hồng lên giống cà chua của người này, “Chẳng phải người muốn bắt ta sao? Ta đưa lên cửa cho người bắt, vì sao không bắt?”

“Rõ ràng là người muốn giết ta...” Kiếm còn đặt trên cổ hần đấy.

“Ta cho người bắt, ta theo người đi đầu thú.” Trường kiếm trong tay Quế Thập Nhất thiếu gia vẫn ép sát cổ họng hần, “Nhưng ta có một điều kiện!”

Lan Đình Ngọc chỉ cười, dường như biết rõ hần muốn nói gì: “Ừ hử?”

Quế Thập Nhất thiếu gia cắn chặt khớp hàm, trên mặt hồng một trận, trắng một trận, xanh một trận, lam một trận: “Người phải lấy Bát Nguyệt!”

“Vì sao? Mua một tặng một ư?”

“Lưu manh, người có phải người hay không? Người vậy bản trong sạch của nàng, nàng là một nữ hài tử, sau này làm sao gả chồng được!”

“A, biết rõ ta là lưu manh vì sao còn muốn ta lấy nàng?”

“Nàng thích người.”

“Ta thích nàng sao?”

“Ta mặc kệ người có thích nàng hay không, hoặc là lấy nàng, ta theo người đi đầu thú, hoặc là, ta sẽ cho người chết ở nơi hoang sơn dã lĩnh này, không ai thay người nhất xác!”

“Như vậy a...” Lan Đình Ngọc lưỡi biếng duỗi thắt lưng, giày vò hơn nửa đêm, trời sắp sáng rồi. “Được, ta đáp ứng người, dù sao Vân Bát Nguyệt cũng là vị hôn thê của ta, dung mạo à, đại khái không vấn đề gì. Dù sao đáp ứng người, cũng không coi là ta chịu thiệt đúng không?”

Quế Thập Nhất thiếu gia kìm nén lửa giận, chỉ sợ chính mình vô ý đâm chết hắn: “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, người không thể đổi ý!”

“Yên tâm đi.” Lan Đình Ngọc thu kiếm của hắn, dùng dây thừng đặc chế của Lục Phiến môn trói hắn, sau đó ngồi xổm xuống, đối mặt với Quế Thập Nhất thiếu gia, tươi cười nhã nhặn: “Người biết không? Kỳ thật ta ghét nhất dùng sức mạnh, người chịu theo ta đầu thú, lòng ta rất cao hứng.”

Quế Thập Nhất thiếu gia hung hăng trừng hắn.

“Chẳng qua, ta vẫn nên nói cho người.” Lan Đình Ngọc thành khẩn nói, “Đêm hôm đó ta không chạm vào Bát Nguyệt, các người đều rất coi thường nhân phẩm của ta, nữ nhân uống rượu không tỉnh táo, ta sẽ xuống tay sao? Ta sẽ sao? Đương nhiên là không.”

Thần sắc của Quế Thập Nhất thiếu gia lộ vẻ kinh hoàng, dần dần trở nên mờ mịt, dưới tình hình chiếm hết ưu thế như lúc này, tất nhiên Lan Đình Ngọc sẽ không nói dối, vậy vì sao Bát Nguyệt lại... lại lộ ra biểu tình bi thương như vậy...

“Người không hiểu nữ nhân.” Lan Đình Ngọc rất có hứng thú xem xét thiếu niên trước mắt, truy tung hắn đã ba năm, trở mặt nhìn hắn từ sát thủ lãnh huyết biến thành tình thánh, quá trình này thật thú vị. “Mặc cho ta chạm vào nàng hay không chạm nàng, nàng đều xấu hổ và giận dữ muốn chết...”

“Cầm thú!” Ngoại trừ hai chữ này, Quế Thập Nhất thiếu gia không nghĩ ra từ nào hợp với hắn hơn nữa.

Lan Đình Ngọc cười to, phát rối tóc trên đầu hắn, “Cầm thú phải đi thành thân, thuộc hạ của ta sẽ chiếu cố người, phải ngoan ngoãn.”

Đột nhiên tiểu hồ ly chui ra từ lòng của Quế Thập Nhất thiếu gia, cắn một miếng lên cổ tay Lan Đình Ngọc, nhưng hắn không tức giận, chỉ mỉm cười sờ sờ bộ lông tuyết trắng của nó, nó liền buông lỏng miệng.

“Mẫu.” Lan Đình Ngọc nói như đinh đóng cột.

(Mẫu: Giống cái.)

Từng sợi tóc gáy trên người Quế Thập Nhất thiếu gia đều dựng thẳng, hắn vốn nghĩ, hai mươi năm gần gũi mình đã giết vô số người, sớm muộn gì cũng chết, cho dù tránh được quan phủ truy tung, cũng không trốn hết được độc thủ của kẻ thù, chỉ bằng dùng tính mạng đổi lấy một đời hạnh phúc cho Bát Nguyệt.

Nhưng nam nhân này thật sự có thể khiến Bát Nguyệt hạnh phúc sao?

Hắn bắt đầu hoài nghi, tiếp đó hối hận, nhưng Lan Đình Ngọc đã mở rộng cửa phòng nghênh ngang rời đi, cho dù gương mặt hắn ăn năn đến trắng xanh, cũng đã quá muộn quá muộn rồi.

5. Q.1 - Chương 5: Duyên Khuynh

Mấy ngày nay Vân Bát Nguyệt vẫn giằng co với cha, ý của cha là, đi thật xa thật xa hết mức có thể, nhưng nàng lấy hai tay che kín lỗ tai: “Con không đi, con không đi, thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng, có chuyện gì cứ để hấn giải quyết với con là được!”

“Con là đứa ngốc!” Lão nhân tức giận đến dậm chân, “Sao con lại ngang bướng như thế chứ?”

“Trốn cũng không thoát, đánh càng không lại, chạy đến đâu cũng phải vừa sống vừa lo lắng đề phòng, hơn nữa ——”, hơn nửa ngày đó nàng đã đưa lên tận cửa, nhưng người kia, hấn lại đẩy nàng ra khỏi lòng.

Hấn không muốn thương tổn nàng ư? Hay muốn làm cho nàng nhục nhã đến cùng?

Vân Bát Nguyệt không hiểu rõ tâm tư của hấn.

Trốn không thoát sẽ không trốn, đoán không ra sẽ không đoán, tính nàng luôn luôn đơn giản thẳng thắn, bản thân chẳng cần bản khoăn suy qua nghĩ lại nhiều lắm.

“Con con con...” Lão nhân run run túm lấy tay nàng, Vân Bát Nguyệt xoay người tránh ra, hai người lôi kéo nhau, cửa không có gió mà chuyển động, ‘cách’ một tiếng mở ra.

Lúc hoàng hôn, trên mặt người nợ mơ hồ hắt ánh dương, không thấy rõ biểu tình, hấn đứng bên ngoài cửa, thân hình thon dài lộ vẻ hoa lệ, nhìn thể nào cũng giống như quý công tử đạp hoa trong ngày xuân mà đến. Hấn bước một chân vào phòng, thoải mái tựa như thân nhân đã quen thuộc nhiều năm: “Thế thúc đang tranh cãi gì với Bát Nguyệt vậy?”

Hai người trợn mắt há mồm, như gặp quỷ vào ban ngày, một câu cũng không nói nên lời.

“Bát Nguyệt hơi bướng bỉnh một chút.” Lan Đình Ngọc vuốt tóc nàng, thật mềm, giống lông của tiểu hồ ly, “Nhưng ta rất thích tính cách thẳng thắn này của nàng, thế thúc đừng trách nàng.”

“Hả...” Vân Bát Nguyệt trừng lớn mắt, nàng đã từng gặp qua kẻ mặt dày, nhưng chưa từng thấy kẻ nào mặt dày như hấn, nếu không phải vì hấn, nàng cùng cha vẫn an ổn sao có thể xung đột với nhau chứ?

Sao người này có thể không nhìn lại bản thân mà giả làm thánh nhân vậy?

Lão nhân có vẻ hoảng sợ, lùi ra sau vài bước, đứng ở trước cửa, trông như đã sẵn sàng để cướp đường mà chạy bất cứ lúc nào: “Người... người tới đây làm gì?”

Lan Đình Ngọc mỉm cười: “Thế thúc quên rồi sao? Ta với Bát Nguyệt đã định thân, ta thích nàng, nàng cũng thích ta, huống chi ở giữa còn có bà mai không quản lễ trọng, nay ta đến đây vì muốn thú nàng về nhà.”

Lão nhân tuyệt vọng nhìn hấn nói: “Chuyện năm đó đều là lỗi của ta, người đừng đổ tội lên Bát Nguyệt, nàng... nàng không biết gì cả...”

“Thế thúc suy nghĩ nhiều rồi, sự tình trôi qua lâu như vậy, việc cần quên liền quên hết đi.”

Vân Bát Nguyệt không nhìn được liếc hấn một cái, đã quên người dùng phương pháp làm đường kia hại người sao, lời nói luôn luôn xinh đẹp hơn hành động rất nhiều.

“Được rồi, cha.” Nàng đẩy lão nhân ra ngoài. “Không có chuyện gì, hấn thích con, thích con muốn chết cơ đấy...”

“Nhưng mà...”

“Thật sự không sao mà.” Vân Bát Nguyệt đóng sầm cửa lại, quay đầu đối mặt với Lan Đình Ngọc, tình cảnh đêm đó vốn mơ hồ trong trí nhớ đột nhiên trở nên rõ ràng, là người này, đã ôm nàng, giở trò với nàng, sau đó lại kiên quyết đẩy nàng ra. Mặt của Bát Nguyệt vừa đỏ vừa đen, biến đổi còn nhanh hơn sắc trời bên ngoài, cuối cùng nàng không nói gì, đi qua góc phòng xem đường đang nấu dở, tình trạng vẫn tốt, một phần nhiệt độ, lại thêm một phần đường lỏng.

Bất kể thế nào cũng không có hiện tượng bếp sôi bùng, tình hình trong nồi vẫn không tiến triển gì mấy.

Nhưng nó lại không giống như người.

Ồ, không để ý.

Lan Đình Ngọc lui ra sau vài bước, ngồi xuống giường. Giường rất hẹp, nhưng mềm mại không nói nên lời, có mùi hương trên người Bát Nguyệt, bình thường nàng nằm ngủ cả đêm trên đây.

Ôm gối đầu vào trong ngực, càng cảm nhận được ảo giác ôn hương nhuyễn ngọc.

“Xấu xa hạ lưu!” Vân Bát Nguyệt mặt đỏ tai hồng, nhảy qua giật lấy cái gối cỏ sen. Lan Đình Ngọc không để nàng thực hiện được, cũng không hoàn toàn tước hết hi vọng của nàng, hai người giành qua tranh lại, Bát Nguyệt ngã vào trong lòng hắn, vừa vịn bị hắn ôm lấy.

“Thế nào? Có phải đây gọi là yêu thương nhưng nhớ không?” Ngón tay thon dài của hắn vuốt nhẹ hai gò má nàng.

Vân Bát Nguyệt biến sắc, giây dựa vùng lên: “Người thật vô lý, mặc kệ người muốn làm gì, ta đều cho người cơ hội, nhưng chính người không cần, vì sao bây giờ còn dây dưa?”

Giận giận. Lan Đình Ngọc nhìn thấy bộ dáng giương nanh múa vuốt của nàng, không biết vì sao cảm thấy đặc biệt hưng phấn, thật sự là biến thái. Hắn hoàn toàn không có thành tâm mà trách cứ chính mình, nét cười như xuân phong thoáng hiện lên mi mắt: “Ta thích nàng.”

Gì?

Vân Bát Nguyệt ngẩn người, giây lát càng thêm tức giận: “Sao lời này của người nói ra còn dễ hơn ăn rau cải trắng thế? Sói đến cũng chỉ tru có mười tiếng là thôi, người âm ỉ đến một ngàn tám trăm lần rồi không thấy chán à?”

“Là thích thật.” Hắn nắm tay nàng, nàng sợ hãi như thể rắn độc thú dữ, vội vàng lùi về phía sau.

“Nàng đừng trốn ta.”

“Coi như ta sợ người có được không? Thiếu gia, các người đều là thiếu gia, ta không đấu nổi các người, xin người tránh xa ta ra một chút đi!”

Lan Đình Ngọc cười khỏ, hắn không đoán được cục diện sẽ trở nên như này, nữ nhân ư, hận một người nam nhân, đa phần là vì yêu hắn, nhưng Bát Nguyệt không hận hắn, nàng chỉ sợ hắn.

“Bát Nguyệt.” Hắn nhẹ nhàng nói, “Chuyện trước đây có thể nàng không còn nhớ rõ, khi đó nàng mới cao như thế này, rất béo, không giống như bây giờ. Nàng bị người nhà nuông chiều phát hự, tính tình nóng nảy như con heo rừng, nhưng chỉ cần có ta bên cạnh, nàng sẽ rất ngoan ngoãn, chỉ cần bọn họ đặt nàng trong lòng ta, nàng liền ngừng khóc nhìn ta ngơ ngẩn. Từ nhỏ nàng đã thích ta rồi, biết không?”

“Ta không biết, ta không biết gì hết... Ta quên sạch rồi, hơn nữa, cho dù có nhớ rõ, ta có thể tháo gỡ ân oán của các người sao? Có thể giữ bỏ hết vướng mắc dính đến ta sao?”

“Ta vẫn hơi oán hận phụ thân của nàng, nhưng tuyệt đối không sâu như hắc tướng tượng. Chuyện năm đó, nói trắng ra là một chữ ‘tình’ hại người, tình đã đến, ai có thể kiềm chế được bản thân đây?”

“Người nói thì dễ nghe lắm.” Bát Nguyệt giận dữ, “Phương pháp làm đường kia chẳng phải do người đưa ta sao? Chẳng phải người muốn Quế Thập Nhất thiếu gia giết ta sao? Nếu hắn động thủ thật, bây giờ người làm gì có cơ hội lảng nhăng theo ta giương oai trong này?”

Lan Đình Ngọc mỉm cười: “Nàng cũng đã gặp Quế Thập Nhất thiếu gia, hắn là loại người lam sát kẻ vô tội ư? Ta truy tung hắn ba năm, chẳng lẽ còn không biết tính tình hắn? Chuyện kia chỉ là trêu chọc nàng cho vui thôi.”

Sau một lúc lâu Vân Bát Nguyệt vẫn không nói gì. Mỗi chuyện đều đã được giải thích sáng tỏ, cho dù không thuyết phục, qua miệng Lan Đình Ngọc nhất định cũng thành thuyết phục, nàng thật sự muốn tin hắn, nhưng đã tin quá nhiều rồi, giờ không biết tin với không tin có gì khác nhau: “Các người vẫn nói đến chuyện năm đó... rốt cuộc là chuyện gì?”

Lan Đình Ngọc nhìn nàng, thì ra, nàng thật sự không biết gì cả.

Công chúa nhỏ được bảo hộ chu toàn, hẳn cũng yêu sự yên tĩnh về của nàng, nhưng mỗi lần nhìn thấy nàng lại không nhịn được muốn bắt nạt: “Nàng muốn nghe ư?”

“Muốn a.” Ít nhất phải biết lý do vì sao nhiều năm qua cha luôn bên ba khắp nơi chứ.

“Ta không nói cho nàng.”

A a a, nàng biết ngay là thế này mà.

“Quên đi.” Vân Bát Nguyệt quay người, tiếp tục quan sát đường của nàng.

Bóng dáng yếu điệu khiến người ta tưởng niệm, Lan Đình Ngọc ngồi ở trên giường, tâm tình vui vẻ nhìn nàng, Bát Nguyệt ngốc, nếu không biết chuyện gì hết thì thật tốt, có thể vĩnh viễn đơn thuần vô tội như vậy.

Mọi người trong thôn đều biết Vân Bát Nguyệt sắp thành thân, tuy rằng tân nương tử tràn đầy nghi ngờ về thành quả của hôn sự này, lão nhạc phụ hận không thể công nữ nhi quỳ xuống xin Lan Đình Ngọc buông tha, nhưng khi tin tức truyền ra, vẫn giống như một dạng tin vui. Người trong thôn nói vị hôn phu của Bát Nguyệt trông rất được, hơn nữa tiêu chuẩn cao như thế này, xung quanh thôn làng nhỏ vốn chưa từng nhìn thấy, bao tiền tài cùng của cải cũng không thể tạo được.

Cao quý tự nhiên.

Vân Bát Nguyệt được Lan Đình Ngọc gọi người tới sửa soạn may y phục, muốn trong ba ngày làm xong hỉ phục, màu đỏ thẫm, là loại màu đỏ làm người ta vừa nhìn thấy đã kinh hãi mà tưởng tượng đến chuyện gì không may xảy ra. Bát Nguyệt không yên lòng, liếc nhìn Lan Đình Ngọc qua khóe mắt, thôi mặc kệ, hẳn thích thế nào thì theo vậy.

Nàng chỉ muốn quan tâm đường của mình.

Hương vị cùng độ ngọt đều là vạn dặm mới tìm được một, trước kia Vân bát Nguyệt chưa bao giờ nếm thử loại đường nào mịn như vậy, có điều mùi thuốc đã át gần hết mùi hương thật của nó, vì thế chỉ cần ngửi thấy, bất kể thế nào cũng ăn không vô nữa. Nhưng nếu thêm vào hương liệu có mùi quá nặng, ví như mùi cỏ, mịn càng thêm mịn, giống như nữ nhân lâu xanh muốn cởi hết quần áo, kiểu gì cũng khiến cho người ta cảm thấy tầm thường. Hương khí không đủ thơm căn bản không dấu được vị thuốc, làm thế nào mới tốt đây?

“Thả lỏng thắt lưng một chút được không?” Người may hỏi.

“A? Được, nhưng vì sao?”

Cặp mắt nhỏ của thợ may cười không ngừng: “Nếu sau này con gái của cô thành thân, dù béo hơn một chút vẫn có thể mặc, chứ khi không bỏ đi một tấc vải dệt lớn như vậy, rất đáng tiếc.”

Vân Bát Nguyệt không nhịn được trợn trắng mắt, mười tám năm sau vải dệt này đã hỏng lâu rồi, mà đây không phải trọng điểm, ai biết được việc thành thân này có thành công hay không chứ? Nam nhân mắt hoa đào kia nửa điểm cũng không đáng tin, tiền là hẳn chi, việc vui là hẳn tìm, chẳng qua nàng chỉ phối hợp thôi.

Vân Bát Nguyệt mang bức bối trong phòng ra ngoài đuổi tay đuổi chân, toàn thân đau như bị người đánh.

Phía trước có người nói chuyện, giống như giọng của cha, nàng tiến lên trước hai bước, theo bản năng nhẹ nhàng bước đi. Đến gần rồi, cha lại trầm mặc, sau một lúc lâu nghe Lan Đình Ngọc nói: “Thế thúc, người quên khúc mắc trước đây đi. Bát Nguyệt là người ta thích từ nhỏ, ta sẽ không đến mức không biết đúng sai phải trái, giận chó đánh mèo trút lên người nàng. Mặc kệ thế thúc có tin không, ta thật tâm với nàng, ta tình nguyện vì nàng mà quên hết chuyện cũ trước kia, cũng mong thế thúc vì Bát Nguyệt, đừng lấy việc này để dẫn vật chúng ta.”

Cha thất thần, từ đầu tới cuối là hẳn không quên được sao? Là hẳn lấy lỗi của mình dẫn vật hai đứa trẻ này sao?

Bát Nguyệt giật mình, nàng là người hấn thích từ nhỏ? Khi đó hấn mấy tuổi? Tám tuổi, mười tuổi? Hấn thành tâm với nàng? Hấn tình nguyện là vì nàng vì nàng vì nàng?

Đây là sự thật? Nàng có thể tin hấn ư?

Bát Nguyệt dựa vào tường, một tay che ngực, nơi đó đập thật nhanh, như là có thứ gì đó sắp sửa phá kén chui ra. Nàng cũng từng có một hy vọng xa vời như vậy, nếu hấn thật lòng, nếu hấn thật sự muốn kết hôn với nàng, nếu thôi, mà nay hy vọng xa vời đã không còn xa đến vậy... Đường như duỗi tay ra liền chạm được...

Nàng không dám lên tiếng, chỉ sợ ảo tưởng này bị tan vỡ, nghe thấy Lan Đình Ngọc đi xa, mới nhẹ nhàng thở một hơi. Trở lại trong phòng, nàng im lặng ngồi trong chốc lát, thấy gả y đỏ thắm đặt ở trên bàn, nàng đưa tay qua sờ nhẹ, tơ tằm mềm mại, cả đời cũng chỉ có một lần...

Nàng vùi mặt vào gả y, êm dịu như nước, giống như nguyện vọng của nàng, rõ ràng ở ngay trước mắt, lại không biết có thể nắm bắt hay không.

Ngày từng ngày tới gần, đường hội của Thập Bát trấn Vân Châu, cả việc chung thân đại sự dám nghĩ nhưng không dám hi vọng kia. Vân Bát Nguyệt đứng ở trong rừng cách nhà tranh không xa, lòng hơi nôn nóng, nàng nhớ tới lời nói của Lan Đình Ngọc, đường tựa như nữ nhân, rung động lòng người nhất không phải vì vẻ ngoài thanh thuần, mà bởi sự phóng túng vô cùng khi chung sống thân mật.

Nói thành thạo như thế, hấn là từng có rất nhiều nữ nhân?

Vân Bát Nguyệt hừ lạnh một tiếng, đường của nàng là phóng đảng, vậy có phải nên dùng mùi hương thanh thuần nhất, thậm chí lạnh lùng nhất để phối hợp không? Lòng nàng bị thứ gì đó kích thích, đi sâu vào trong rừng.

“Bát Nguyệt, hôn sự sắp tới rồi, nàng bỏ đi như vậy, ta đáng thương biết chừng nào a.”

Vân Bát Nguyệt tìm nơi phát ra âm thanh, nhưng không thấy người, đang bực bội, bỗng nhiên người đã nhảy đến trước mắt, sợ tới mức nàng lùi vội về sau, chân loạn choạng, Lan Đình Ngọc bỗng kéo lại: “Nắm tay ta, kéo ta theo luôn đi.”

Con quỷ này, ban ngày ban mặt chạy đến dọa người.

Vân Bát Nguyệt không muốn để ý đến hấn, đi lên trước vài bước rồi quay đầu lại, thấy Lan Đình Ngọc vẫn đứng ở chỗ cũ: “Người muốn gì?”

“Ta vừa nghĩ, nàng đi được mấy bước sẽ quay đầu lại.”

Ba bước, mới ba bước!

Vân Bát Nguyệt hận không thể đánh chính mình, sao không khá lên được chút nào.

“Rừng rậm có nhiều độc vật, một người đi sẽ rất nguy hiểm.”

“Đi với người càng nguy hiểm.”

Lan Đình Ngọc nở nụ cười, cặp mắt cong như trăng sáng hiện trên gương mặt hấn: “Đâu? Có nguy hiểm gì, nói cho ta nghe?”

Vân Bát Nguyệt lấy tay ra sức đẩy hấn: “Tránh ra đi!”

Lưu manh này, sớm muộn cũng có ngày nàng bị hấn đùa chết.

Cành lá trong rừng đan xen khó gỡ, thi thoảng có ánh mặt trời xuyên qua tầng lá rậm rạp chiếu xuống, giữa khoảng trống loang lổ là một loại cây lá xanh mềm mại. Vân Bát Nguyệt đến gần một chút, thời tiết rất nóng, nhưng nơi đó tỏa ra một loại không khí lạnh lẽo.

“Đây là cái gì?” Lan Đình Ngọc ngắt một chiếc lá, tay cùng mắt đều cảm thấy cay cay lạnh lạnh, tiếp xúc thấy đau.

“Bạc hà.” Bát Nguyệt nghiêng đầu suy nghĩ, “Chưa có ai dùng thứ này làm hương liệu, bởi vì hương vị quá nặng, dễ dàng át hết hương khí của đường. Nhưng đường ta tạo ra lại khác biệt...”

“Cái này gọi là lấy độc trị độc.”

“Đúng.” Cặp mắt Vân Bát Nguyệt sáng ngời. Nàng cúi xuống lựa chọn một lúc, đang muốn ngắt hết lá bạc hà này, bỗng nhiên tay đụng tới một thứ lạnh lẽo gì đó, cũng không để ý, cầm lên.

Lan Đình Ngọc ở bên cạnh thấy rõ ràng, thân hình vừa động, vượt lên trước nàng giành thứ kia. Nó đột nhiên chấn động, há mồm cắn loạn, Lan Đình Ngọc chưa kịp đề phòng bị nó cắn lên tay, hấn đề đầu nó xuống, dùng sức bóp nát, một dòng máu đen chảy ra.

Vân Bát Nguyệt sợ ngây người, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần, xé y phục quấn miệng vết thương cho hấn để máu độc không lan ra toàn thân, rồi cúi đầu, ngậm vào miệng vết thương, dần dần hút máu độc ra. Sắc mặt của Lan Đình Ngọc ngày càng khó coi, dựa lên thân cây, cầm lấy tay nàng: “Bát Nguyệt, e rằng ta không chống đỡ nổi, nàng không cần mất công, chờ ta chết rồi, nàng tìm một người tốt hơn để gả đi, vừa lúc gả y vẫn còn.”

Bát Nguyệt vốn đang lo lắng sợ hãi, nghe nói như thế, trên mặt hiện lên một tầng khí lạnh: “Đây là loại rắn nhỏ thông thường trong rừng, mặc dù có chút độc tính, làm sao nhanh như vậy có thể khiến người không chống đỡ nổi!”

“A? Là thế sao?” Lan Đình Ngọc xoay người ngồi xuống, “Ta cứ nghĩ mình sắp phải gặp Diêm Vương, may mà có Bát Nguyệt.”

Bát Nguyệt vừa tức vừa hận, không biết làm thế nào với hấn.

“Nàng đừng tức giận.” Lan Đình Ngọc híp mắt cười nói, “Ta không lừa nàng, ta lớn lên ở phương Bắc, đã bao giờ thấy loại rắn màu sắc rực rỡ ở phía Nam này đâu, cứ ngỡ là loại cực độc chứ.”

“Cho nên người chưa chết đã muốn ta tái giá? Người nghĩ thật chu đáo a!”

“Bát Nguyệt ngốc, làm sao ta nỡ bỏ nàng một mình đau lòng thương nhớ ta, nếu ta chết thì nàng mau quên ta đi.”

Bát Nguyệt khẽ thở dài, tên này rốt cuộc là đa tình hay vô tình đây? Hấn nghĩ đó là độc xà mà vẫn thay nàng chịu cắn, hấn chết rồi muốn nàng sớm quên.

Bát Nguyệt nhẹ nhàng tựa vào người hấn, Lan Đình Ngọc ôm lấy thắt lưng nàng.

Hồi lâu sau, từ trong rừng sâu truyền ra tiếng người phẫn nộ trách mắng: “Lưu manh, không được sờ loạn khắp nơi!”

6. Q.1 - Chương 6: Duyên Diệt

Nghiền lá bạc hà thành nước rồi hòa vào trong đường, lại đun sôi dưới nhiệt độ cao, chưa hết thời gian một ly trà nhỏ, mùi thơm ngát liền át hết mùi thuốc, dần dần tràn ngập khắp gian phòng ở.

Vân Bát Nguyệt chờ đường nguội rồi, lấy ngón tay khẽ phết, đưa lên miệng nếm thử.

“Mùi vị thế nào?” Lan Đình Ngọc kéo tay nàng qua, đưa vào miệng mình.

Vân Bát Nguyệt lườm hấn: “Chẳng phải không muốn ăn đồ thừa của ta sao?”

Thật là thù dai. Khó trách phu tử từng nói, chỉ có tiểu nhân cùng nữ tử là khó chiều chuộng. Lan Đình Ngọc cắn nhẹ lên đầu ngón tay nàng: “Nước miếng có đường đương nhiên sẽ khác.”

Vân Bát Nguyệt kêu đau: “Đáng ghét, lại cắn người.”

Vị ngọt mát của đường tan dần trên đầu lưỡi, mới vào trong miệng, mị mà trong nồng, tiếp theo là mát lạnh cùng hương thơm dục tử dục tiên.

“Thành công, thành công!” Vân Bát Nguyệt vui mừng như điên.

Giấc mộng những năm gần đây rốt cuộc đạt được nhờ một hồi cơ duyên xảo hợp, đường này ngọt ngào tao nhã tuyệt thế, mùi hương đọng lại thật lâu. Nàng tin tưởng, dù thế nào nhất định mình cũng có thể giành đua cùng các cao thủ khác tại đường hội ở Thập Bát trấn Vân Châu.

Bát Nguyệt cười đến bỏ nhào vào lòng Lan Đình Ngọc, bị hấn thuận tay ôm lên.

Bỗng nhiên ngoài cửa có người khẽ gọi: “Lan đại quan, yến tiệc cùng đầu bếp đều đã sẵn sàng. Chỉ là dàn nhạc đón dâu có khó khăn, bởi vì Hồ Nhị thối kèn đã chết, vừa mới hạ táng, con của hắn cũng là người lão luyện, nhưng đang mặc áo tang, không thể mời được, cho nên ta gọi nhị thúc của em họ của cháu nhỏ ta đến thay, có điều hắn đang ở ngoài thôn trấn, đi đến đây không thuận tiện, ngài xem có nên...”

Vân Bát Nguyệt toàn thân cứng đờ.

Đây là Hồ đại nương nhà bên, Lan Đình Ngọc nhờ nàng đi làm mấy việc phụ cho hôn sự, may mắn, nàng không đẩy cửa tiến vào, nhưng không đẩy cửa, nói cách khác, cũng đã nghe được bọn họ đùa giỡn ở bên trong.

Lan Đình Ngọc chọc chọc đầu mũi của Bát Nguyệt, vờ như không có việc gì: “Không sao cả, việc vui cần chút náo nhiệt, đại nương cứ chi bạc là được.”

Hồ đại nương mỉm cười sung sướng: “Tạ đại quan thưởng.”

Nghe được bước chân nàng đi xa, Bát Nguyệt vội vàng nhảy xuống dưới từ trong lòng Lan Đình Ngọc: “Không cho người náo loạn nữa, để cho người ta nghe thấy, lại nghĩ chúng ta làm gì đó.”

“Nàng là nương tử của ta, làm gì cũng không phạm luật nha.”

“Ai cơ?”

“Đương nhiên là nàng.”

Bát Nguyệt hừ một tiếng, trong lòng nghĩ, đương nhiên là ta rồi, ngu ngốc, bại hoại, cầm thú, ngoài ta ra còn ai chịu gả cho người. Nhưng nghĩ như vậy, trong lòng lại có một loại cảm giác ngọt ngào, giống như đường kia, luyện trăm lần sẽ thành vàng, hương vị màu sắc không mặt nào không toàn diện.

*

Ngày hôn sự, mọi người trong thôn đều đến xem náo nhiệt. Bởi vì Lan Đình Ngọc là người xứ khác, đội ngũ đón dâu liền đi quanh thôn một vòng, tiểu hài tử theo sau vừa ca hát vừa âm ỉ, kèn thổi vang vọng trời đất.

Bát Nguyệt ngồi trong phòng, nghe tiếng người bên ngoài ồn ào, nhin không được âm thầm vui mừng.

Nàng chưa từng nghĩ tới có thể cùng Lan Đình Ngọc đạt được hôm nay, tuy vẫn thích hắn, nhưng chẳng qua chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, mong ước chôn dấu trong lòng là đủ rồi.

(Hoa trong gương, trăng trong nước – Kính hoa thủy nguyệt – Chỉ cảnh tượng huyền ảo, không có thật.)

Ngày đó hắn thừa nhận thích nàng ở trước mặt phụ thân, lòng của nàng quả thật hạnh phúc muốn nổ tung.

Đây có thể coi như mộng đẹp thành sự thật sao? Ông trời quả thực thiên vị nàng sao?

Ngồi hồi lâu, chân đã tê rần cả, rốt cuộc người chăm sóc nàng dâu tiến vào, lặng lẽ nói với nàng: “Không ổn rồi, bọn họ bắt nạt Lan đại quan là người ngoài tới, lại thấy một mỹ nhân như người bị hấn cướp đi, không phục, đang chuốc rượu cho hắn nha.”

Tâm của Vân Bát Nguyệt khẽ run rẩy: “Đại nương, người giúp ta một chút, khuyên bọn họ thủ hạ lưu tình.”

Đại nương cười lớn một tiếng: “Đã biết thương nam nhân rồi ư? Lừa người thôi, có ta ở đây, mấy tên tiểu tử kia dù muốn manh động cũng không dám hành động a.”

Vân Bát Nguyệt lúng túng nói không ra lời. Cũng may khăn voan màu đỏ thắm, bằng không khuôn mặt này quả thực muốn chui xuống bùn rửa mặt mất.

Bên ngoài ồn ào muốn chết, đúng là Lan Đình Ngọc bị bọn họ chuốc rượu, nhưng tửu lượng của hắn luôn luôn là thiên hạ vô địch, những người này có luân phiên đến cũng không phải đối thủ của hắn.

“Lan đại quan quả nhiên tửu lượng tốt!” Mọi người huyên náo vang dội.

Uống rượu, một nửa không trung đã là một vùng xanh thẳm, Lan Đình Ngọc nhìn sang hướng Đông, thì ra là pháo hoa!

Hắn giật mình, vì sao cứ phải là lúc này?

Theo bản năng thả bát rượu, pháo hoa kia lại chớp một lần, vừa lóe đã tắt, đây là truyền tin báo nguy của Lục Phiến môn.

Lan Đình Ngọc quay đầu nhìn động phòng, rèm cửa màu đỏ thẫm ngăn cách, hắn cùng Bát Nguyệt vốn luôn có một tầng khoảng cách chưa thể phá vỡ, nếu lúc này rời đi...

Hắn có thể trở về được sao?

Pháo hoa lại bắn, ba lần báo nguy, tất nhiên địch nhân khó đối phó, là do hắn quá tùy tiện, chỉ bằng thù hận giang hồ những năm gần đây Quế Thập Nhất đã gây ra, một khi tin tức hắn bị bắt lộ ra ngoài, không biết có bao nhiêu kẻ như hổ rình mồi muốn mạng của hắn.

Người này không thể chết được, mặc dù có chết, cũng không thể để hắn chết trong tay bọn giang hồ xấu xa kia.

Lan Đình Ngọc vùng thoát khỏi mọi người đi vào động phòng: “Bát Nguyệt, ta có việc gấp, nàng phải chờ ta.”

Bát Nguyệt giật mình, đột nhiên xóc khăn voan lên: “Người nói cái gì?”

Muốn giải thích thế nào với nàng về chuyện của Quế Thập Nhất thiếu gia, chẳng lẽ phải nói, hắn dùng tính mạng của người kia để đổi lấy việc hôn nhân này sao?

Lan Đình Ngọc muốn nói lại thôi: “Là công sự của Lục Phiến môn, nàng nhất định phải chờ ta trở lại!”

Đây là lúc nào rồi, công sự gì có thể khiến hắn rời đi? Bát Nguyệt nắm chặt khối vải dệt màu đỏ tươi kia, trước đây là vui mừng, nay chỉ cảm thấy sợ: “Người đi rồi, để ta đối mặt với những người trong trấn, phải ăn nói thế nào? Hay là ngay từ đầu người đã dự định đi? Lan Đình Ngọc, người điên rồi... Ta... Ta chỉ hận vì sao mình ngốc như vậy!”

“Bát Nguyệt...”

Một lần nữa tin hắn, một lần nữa bị đẩy ra, vì sao nàng còn muốn nhắm mắt đắm đầu nhảy xuống cạm bẫy của hắn?

Pháo hoa đã tắt, việc không thể đợi, Lan Đình Ngọc kéo nàng lại, mạnh mẽ hôn xuống: “Ta nhất định sẽ trở về nói tỉ mỉ cho nàng, nàng phải tin tưởng ta!”

Hắn xoay người liền đi, nhảy ra ngoài cửa sổ, người trong bóng đêm chợt lóe rồi biến mất.

Tin tưởng hắn? Làm thế nào để tin tưởng hắn? Tay của Bát Nguyệt nắm chặt róm máu, đau đớn chỉ làm cho nàng không nhận được muốn cười. Lan Đình Ngọc, người rất tỉ mỉ, vì sao ngay cả rời đi cũng không chịu dứt khoát, còn muốn cho nàng một đường hi vọng!

Nàng sớm đã biết, sớm đã biết sẽ thế này...

Người bên ngoài muốn tân lang đi ra, âm thanh náo nhiệt thúc giục muốn chết, Bát Nguyệt hạ quyết tâm, vén rèm cửa ra ngoài: “Không có tân lang, hắn đi rồi, sẽ không trở về nữa, các người ai muốn lấy ta, bây giờ tới nhận luôn đi!”

Toàn bộ lặng ngắt như tờ.

“Bát Nguyệt!” Cha chạy vội lên.

Nàng bị hắn tóm được bả vai, loạng choạng: “Tên lưu manh đó, hắn...”

“Không cần nhắc đến hắn nữa...” Tuy rằng nói không muốn nhắc, Bát Nguyệt lại rơi lệ đầy mắt, “Là con rất ngốc, là con rất ngốc...”

“Bát Nguyệt, cha vẫn không dám nói cho con, mẹ của con, nàng... nàng... thật ra...”

“Nàng... làm sao?” Chẳng lẽ phụ nhân ôn hòa thiện lương trong trí nhớ của Bát Nguyệt chính là lý do cuối cùng của ân oán này?

“Kỳ thật nàng không phải mẹ con!”

Trong đầu Bát Nguyệt ‘ầm ầm’ một tiếng, tựa như có thứ gì đó bị chôn sâu trong đầu đang rục rịch, sẽ phá kén mà ra. Hình như nàng nhớ ra rồi...

“Đây đều là lỗi của cha, là cha tạo nghiệt... Mười hai năm trước chúng ta là hàng xóm của Lan gia, năm đó mẹ con mất, phu nhân của Lan Phượng Thành là Cúc Văn thấy hai cha con chúng ta cơ khổ, thường xuyên qua chăm sóc, nàng nói Lan Phượng Thành bản tính thô bạo, không hợp ý hẳn liền đánh đập tàn nhẫn, cha thương tiếc nàng, lâu ngày, liền... liền...”

Khó trách những việc trước sáu tuổi Bát Nguyệt đều không nhớ rõ, thì ra căn bản là không muốn nhớ, không muốn tìm lại...

“Chuyện của chúng ta bị Lan Phượng Thành phát hiện, hẳn gần như đánh chết Cúc Văn, tối hôm đó, Cúc Văn năn nỉ cha mang nàng đi, nàng sợ sẽ phải chết dưới tay của Lan Phượng Thành... Cha cùng Cúc Văn liền mang theo con chạy trốn... Sau đó chúng ta mới biết được, Lan Phượng Thành uống chút rượu, đuổi theo sau chúng ta, bị ngã xuống ao...”

Vân Bát Nguyệt toàn thân rét run, đây là mối thù giết cha đoạt mẹ a, đây là mối hận vĩnh viễn không xóa nổi, Lan Đình Ngọc sao có thể dễ dàng bỏ qua... Ngay từ đầu hẳn đã muốn trả thù nàng, là muốn cho con gái của kẻ thù là nàng, cũng phải nếm nhục nhã tương tự.

“Lan Đình Ngọc bị đưa đến nuôi ở nhà thúc phụ, Cúc Văn đi đến vài lần đều bị đánh đuổi ra, trong lòng nàng vẫn khổ sở, nên sớm đã qua đời.”

Vân Bát Nguyệt cúi đầu nhìn cha đang khóc, còn có mọi người vẫn ở đây, không biết nên làm thế nào thu xếp, trong lòng thản nhiên cười khổ: “Được rồi, cha, đừng khổ sở nữa, nếu hẳn là người có chút lương tâm liền buông tha chúng ta, nếu thật sự mất trí, cảm thấy chúng ta còn nợ hẳn nhiều lắm, vậy... vậy chẳng qua là một tính mạng, còn gì có thể cho hẳn đâu?”

“Hắn nói không muốn cha mang chuyện cũ đến dằn vặt các người, cha tin hẳn... Tất cả là lỗi của cha...”

Không ai sai cả, sai liền ở chỗ rõ ràng tình là giả, nàng lại xem như chân ý, chuyện xấu hổ nhất trên đời cùng lắm cũng chỉ đến thế này thôi. Vân Bát Nguyệt cảm thấy khí huyết trong ngực cuộn cuộn, lười nóng lên, còn có một loại mùi tanh chảy ra từ bên miệng, nàng dùng khăn voan che, cũng may đều là màu đỏ, đều nhìn ghê người như vậy, tựa như nỗi đau ở đáy lòng nàng, đau đến cực điểm, ngược lại không thể thấy được.

*

Lúc đuổi tới Phàn Long trấn sắc trời đã tối muộn, khách điểm rất yên tĩnh, lặng tựa như không có việc gì từng phát sinh. Lan Đình Ngọc chân trước bước vào phòng, cửa sau lưng lập tức đóng lại. Có người ở ngoài phòng cười ha ha: “Chờ Lan đại bộ đầu tới làm một cái nôi hấp đã lâu, phóng hỏa, đốt phòng!”

Lan Đình Ngọc thấp sáng đá lửa, dưới đất là mấy thủ hạ vẫn theo hẳn đang nằm ngang dọc, kì lạ là Quế Thập Nhất vẫn bị khóa ở chỗ cũ, chăm sóc không tốt, có vẻ tiêu tụy, có thể thấy được không mấy người chịu giao tiếp cùng vị thiếu gia quái đản này.

“Sao ngươi lại đến đây?” Quế Thập Nhất thiếu gia nhướn mày, chẳng phải hẳn đang ở bên Vân Bát Nguyệt hưởng tiệc tân hôn sao?

“Ngươi là tội phạm quan trọng của triều đình, không thể chết như vậy được.” Lan Đình Ngọc mở khóa sắt cho hắn, ngọn lửa đã từ ngoài tiến vào, khói đặc cuộn cuộn. “Mùi vị làm món nướng không thú vị, ta không thích đánh người, đành trông cậy vào ngươi.”

Quế Thập Nhất thiếu gia cười lạnh không động đậy: “Dù sao ta cũng sắp chết, chết như này còn thống khoái hơn ở đoạn đầu đài một chút, ngươi nhiều chuyện làm gì!”

Lan Đình Ngọc xoa cằm, tựa hồ hơi khó xử: “Nói thế nào ta cũng đã chạy đến từ hôn lễ cùng Bát Nguyệt, nếu chết ở đây với người, không thể quay về, không biết Bát Nguyệt sẽ bị tổn thương tới mức nào nữa.”

“Quả nhiên người ——” Quế Thập Nhất thiếu gia giận dữ, nhảy dựng lên, đâm vào ngực hấn một quyền.

Lan Đình Ngọc không kịp trốn, liên tục lùi ra phía sau mấy bước, tựa vào cách tường lửa nóng, chỉ cảm thấy vị ngọt ngọt xốc lên. Quyền này dùng sức không nhẹ, hấn cười khổ xoa vết máu bên khóe miệng: “Vây người nhất định phải cứu ta.”

“Ta sai lầm rồi, đáng ra không nên giao phó Bát Nguyệt cho người như người!” Quế Thập Nhất thiếu gia rút kiếm cầm trên tay, từ xa chỉ hướng Lan Đình Ngọc, “Lúc trước ta tự đưa mình lên cửa, nay người thả ta đi, không thể coi là ta nhận ân tình của người. Người phụ Bát Nguyệt, nếu nàng gặp chuyện không hay, nhất định ta sẽ không tha cho người!”

Trong tay hấn là một thanh kiếm thượng cổ, xuyên thủng vách tường, chỉ nghe một tiếng nổ, bức tường đã không chịu nổi hỏa thiêu kiếm xỏ, sập xuống.

Lan Đình Ngọc thở phào nở nụ cười, vị thiếu gia này cho mình là Đát Kỷ trên đời hay là Dương quý phi trọng sinh a, bỏ lại nường tử của mình tới cứu hấn, chẳng lẽ chỉ vì bắt hấn nhận một lần nhân tình sao?

Chẳng qua không muốn nhìn người bị chết bừa bãi nữa.

Quế Thập Nhất thiếu gia dùng kiếm thiên hạ vô địch, Lan Đình Ngọc truy tung hấn ba năm cũng không dám chân thực động thủ với hấn, về phần tướng tằm binh trùng muốn mượn thời cơ đến chiếm ưu thế, một khi hấn cầm kiếm, ai còn có thể ganh đua cao thấp với hấn, sợ tới mức dồn dập chạy trốn. Hấn cũng không đuổi theo bọn họ, tra kiếm vào vỏ, lạnh lùng nhìn Lan Đình Ngọc: “Còn muốn tới bắt ta sao?”

Lan Đình Ngọc mỉm cười: “Người phải cam đoan không phản kháng.”

Quế Thập Nhất thiếu gia hừ lạnh: “Nằm mơ đi.”

“Nhất định người sẽ lại tới cửa cầu ta bắt người.”

Quế Thập Nhất thiếu gia trừng mắt nhìn hấn một lúc lâu, chỉ nháy mắt sát khí trong lòng nảy mầm. Muốn giết hấn hay không? Người này là người Bát Nguyệt ái mộ, vô số lần tổn thương Bát Nguyệt, hơn nữa, tuy rằng võ công của hấn không bằng mình, không biết vì sao Quế Thập Nhất thiếu gia vẫn luôn có vài phần cổ kị – một người quá mức giáo hoạt mà vô sỉ.

Kiểm trong lòng bàn tay rung động vài lần, ngón tay nắm chặt lại buông ra, hấn phát hiện tên kia ngay cả lông mi cũng không thềm chớp một chút.

Quế Thập Nhất thiếu thở dài một hơi, sát ý đều theo tiếng than nhẹ này mà thoát ra, rốt cuộc xoay người rời đi.

Lan Đình Ngọc âm thầm mỉm cười, quả nhiên quả nhiên, vẫn còn quá non a.

7. Q.1 - Chương 7: Duyên Định

Quế Thập Nhất thiếu gia chạy một đường không nghỉ tới trấn nhỏ nơi Bát Nguyệt ở, đến lại nghe nói, bọn họ đã lên đường hướng Thập Bát trấn Vân châu, nhớ là đường hội gì đó. Trong phòng vẫn vẫn vút hương khí, không khỏi nhặt lấy một miếng đường còn lại trong nồi, sau vị ngọt thanh, nối tiếp là mị ý vô hạn gất gao quần quanh đầu lưỡi, rốt cuộc luyện trăm lần cũng thành vàng. Quế Thập Nhất thiếu gia trong lòng rung động, nếu lúc đó hấn không bảo Lan Đình Ngọc trở về bên Bát Nguyệt, vẫn ở cạnh nàng, hiện tại người theo nàng đi liệu có thể là hấn không?

Nhưng hấn là một kẻ nay đây mai đó, thân lại mang vô số nợ máu, làm sao có thể mang hạnh phúc đến cho Bát Nguyệt?

Đường hội của Thập Bát trấn Vân châu là lễ hội lớn nhất vùng phía Tây, thương nhân buôn đường từ bốn phương tám hướng tụ tập mà đến, cùng với các danh gia bình phẩm vốn là người chế đường hạng nhất, còn có tiền thưởng hậu hĩnh, trở thành vỏ bọc ngoài giả dối ngọt ngào cho đường hội thực chất ganh đua kịch liệt này.

Quê Thập Nhất thiếu gia tìm được khách sạn Bát Nguyệt ở, tùy tiện thuê một gian phòng, hẳn không muốn kinh động nàng, chỉ nghĩ lẳng lặng trông nàng xem nàng mà thôi.

Đêm khuya nàng vẫn chưa ngủ, ánh nến soi rọi căn phòng, ngày mai chính là ngày phẩm đường, nàng cẩn thận bày đường ra, phân chia sắp xếp một lần nữa, cứ cảm thấy nó là máu mủ của nàng, là do nàng đích thân sinh ra.

Quê Thập Nhất thiếu gia theo thói quen ngồi trên nóc nhà, hẳn vẫn thích nhìn từ trên cao xuống như vậy, cảm giác chỉ có một người tồn tại. Nhưng lần này, lại có một người cùng hẳn. Từ khe hở của mái ngói có thể thấy mặt của nàng, nàng gầy đi nhiều, vì người mà tiêu tụy, người kia, tất nhiên là Lan Đình Ngọc đã phụ nàng sâu đậm. Quê Thập Nhất thiếu gia vốn luôn không yêu không hận không muốn không cầu, đột nhiên trong lòng đau đớn không chịu nổi, không biết vì nàng, hay là vì mình.

Ngày mùa hè gió đêm se lạnh, nàng cùng hẳn dường như không buồn ngủ.

Một đêm không ngủ, hôm sau Vân Bát Nguyệt đến nơi tổ chức đường hội, đó là một khu đất có thể tiếp đón không dưới một vạn người, tạm thời sửa làm hội trường, không ngờ vẫn cảm thấy nhỏ hẹp, người tới tấp nập.

Cùng một tiếng la vang, nhóm đường đầu tiên được đưa lên. Sau những bình phẩm tinh tế, phân ra thứ bậc cao thấp, lưu lại chờ kiểm tra. Vân Bát Nguyệt ở lượt thứ năm, trước giờ nghỉ ngơi, đây là thời cơ bất lợi nhất, giác quan của mọi người gần như đã tê rần, không còn mẫn cảm với vị ngọt của đường nữa.

Bát Nguyệt lo lắng, tim sắp nhảy vọt ra ngoài, nàng đã đi thi bảy năm, mục đích là có thể được mọi người thừa nhận, lấy được số tiền thưởng kia rồi xây dựng một đường phường lớn hơn trước, chỉ tiếc lần này qua lần khác thất bại. Nàng siết chặt bàn tay, nhìn những người bình phẩm đưa đường vào miệng, sau một lúc lâu, trên mặt đường như đều lộ ra biểu tình không thể tin được.

Đường như vậy, gần như yêu tà, không thấy trong nhân gian, không tìm được trên trời, chỉ cần ném qua sẽ khó quên mỹ vị của nó.

Những người đó ngẩng đầu lên xem tên người chế đường, Vân Bát Nguyệt!

Một người trong đó toàn thân chấn động, buông lỏng đường trong tay, là nàng, sao có thể là nàng? Trong lòng cười lạnh một tiếng, rốt cuộc cũng đã gặp mặt, hẳn cúi đầu, nhanh chóng viết lên giấy vài dòng, chuyển cho mấy người bình phẩm.

Bát Nguyệt lo lắng bứt rứt chờ đợi kết quả, hồi lâu sau, rốt cuộc đã có.

Bị loại.

Những người ném qua đường ở dưới ồ lên, đường này rõ ràng là tuyệt thế cực phẩm, vì sao lại bị loại? Mọi người nghi ngờ dồn dập, nhưng những người bình phẩm trên đài đã sắp nghỉ ngơi.

Bát Nguyệt đứng dưới ánh mặt trời chói chang, trong lòng lạnh lẽo, nàng không tin, nàng cũng là người làm đường, biết loại đường nào là ngon, loại nào là kém. Lúc trước làm ra thành phẩm nàng đã biết, tuyệt đối không thứ gì trên đời so được, không loại đường nào có thể quý giá hơn. Rốt cuộc là khiếm khuyết ở chỗ nào, rõ ràng lúc họ ăn trên mặt lộ biểu tình kinh ngạc. Vì sao lại như vậy?

Thấy bọn họ phải đi, Vân Bát Nguyệt hô to: “Ta không phục!”

Mọi người ngẩn ra, tất cả thanh âm ở đại hội đều tĩnh lặng xuống. Đây là lần đầu tiên suốt bao nhiêu năm qua xuất hiện trường hợp này, những vị bình phẩm danh gia cũng không biết nên làm thế nào cho phải, đành nhất trí nhìn người lên đưa giấy cho bọn họ.

Bát Nguyệt lớn tiếng nói: “Đường của ta, ta tự biết, những người ăn qua cũng biết, dựa vào đâu mà bị loại, vì sao bị loại, các người nói được lý do sao? Ta không phục, ta muốn được giải thích!”

Người viết tờ giấy kia cười lạnh một tiếng nói: “Đường này tà mị, căn cốt bất chính, ngoài mặt giả bộ bằng thanh ngọc khiết, trong xương cốt lại là kỹ nữ!”

Vân Bát nguyệt giật mình, cảm thấy lời nói của hắn mang điều gì ám chỉ: “Đường có thể quyến rũ người, đây không phải tội gì quá lớn, cũng có thể coi như lý do bị loại sao?”

“Đó là tất nhiên, làm đường như làm người, lòng người ngay thẳng thì đường mới có thể ngay thẳng!” Người nọ nói xong đã xoay người muốn đi.

Vân Bát Nguyệt nhào lên: “Ta không phục, đạo lý này nói thế nào cũng không liên quan, nếu người không thể đưa ra lý do hợp lý hơn, ta... ta...” Nàng nói vài từ ‘ta’, thanh âm lại nghẹn ngào.

Hộ vệ ngăn nàng lại, hiện trường hỗn loạn, bỗng nhiên có người nhảy lên đài, áo trắng như tuyết, một kiếm chỉ vào người nọ: “Để nàng thẳng.”

“Quê Thập Nhất thiếu gia?” Dưới đài có người biết mặt hắn, càng thêm hỗn loạn.

Người nọ cười ha ha, nhìn về phía Vân Bát Nguyệt: “Người thật đúng là sốt ruột muốn thẳng, ngay cả thủ đoạn này cũng dùng đến.”

Mũi kiếm chỉ vào yết hầu hắn vừa động, hắn không dám nói ra lời nữa.

Những người dưới đài vừa thương cảm Bát Nguyệt, nay tình thế quay ngược trở lại, liền nhìn nàng khinh thường, Vân Bát Nguyệt vừa xấu hổ vừa bối rối, thiếu gia hoàn toàn không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, hết thấy chỉ làm theo ý muốn của mình, như vậy nếu có buộc người ta phẫn nộ, chẳng qua cũng chỉ là một trò cười mà thôi!

Lúc này có người không nhanh không chậm đi lên đài, hắn tươi cười ôn nhu mà lộ vẻ phong lưu, làm cho nhóm người kia vốn mang tâm tình căng thẳng không hiểu vì sao chợt thả lỏng, hắn nhìn kiếm của Quê Thập Nhất thiếu gia, lại nhìn vào người kia đang bị mũi kiếm chỉ vào đến nghẹn lời, khẽ thở dài: “Thúc thúc, chuyện năm đó ta cũng không so đo, người cần gì vẫn ghi tạc trong lòng?”

Một tiếng thúc thúc này khiến cho Vân Bát Nguyệt như bị sét đánh, là hắn, Lan Đình Ngọc, ở hôn lễ bỏ lại mình nàng mà đi mất tăm mất tích, vì sao hắn lại đến đây? Người trên đài kia, chẳng lẽ chính là vị thúc thúc vẫn nuôi nấng hắn sau khi phụ thân qua đời?

“Nghịch chủng!” Quả nhiên người nọ quát to một tiếng, “Vì một nữ nhân, ngay cả thúc phụ tổ tông người cũng không muốn nhận?”

Lan Đình Ngọc cười cười: “Nhưng nữ nhân kia là nương tử của ta.” Ánh mắt hắn không nhìn qua Bát Nguyệt, nhưng tiếng nương tử kêu lên thật tự nhiên, giống như không có chuyện gì từng xảy ra, giống như hắn vẫn cùng nàng đi đến đây, Bát Nguyệt trong lòng đau xót, tựa hồ lại có khí huyết muốn phun ra.

“Thúc thúc, năm đó mẫu thân của ta bỏ trốn cùng người, bỏ lại ta, nhưng dù sao mấy năm sau này nàng sống thật hạnh phúc, có người đối xử tốt với nàng, tất nhiên nàng sẽ chọn người đó, nay ta tuyệt đối không hận nàng nữa!”

“Nhưng phụ thân người chết trong tay tiện nhân đó!”

“Hắn hành hạ nàng bao nhiêu năm, cuối cùng coi như trả lại cho nàng, thúc thúc, chuyện này nào có quan hệ với đường hội, sao lại dùng việc công để trả thù riêng?”

Mọi người dưới đài nghe được đều ngẩn ra, chuyện cũ của bao nhiêu năm trước đột nhiên bị vạch trần, thì ra sau lưng người bình phẩm đường này lại cất giấu nhiều bí mật không ai biết.

Lan Đình Ngọc nói nghe thật nhẹ, nhưng kỳ thật mẫu thân bỏ trốn cùng người, phụ thân chết tại nơi bất tử tình, hắn được nuôi ở nhà thúc phụ, từ nhỏ cơ khổ, từng câu chuyện cũ đều xấu hổ không muốn nhắc lại. Thế mà hắn lại bộc lộ toàn bộ ở dưới tai mắt công chúng, Bát Nguyệt căng thẳng đau lòng, đều là vì nàng sao? Chỉ vì giúp đỡ nàng sao?

Nhưng nếu hắn có thể làm được đến mức này, vì sao lại bỏ nàng ở hôn lễ mà đi?

Lan Đình Ngọc nhẹ giọng nói: “Thức thức của ta để cảm xúc cá nhân ảnh hưởng đến bình phẩm, vì thế nên rút lui, tất cả bắt đầu lại đi.”

Người nọ gầm lên, tính xông ra đánh Lan Đình Ngọc, liền bị kiếm của Quế Thập Nhất thiếu gia kiềm chế.

Hội trường lại an tĩnh, sau thời gian một ly trà nhỏ, ‘Phong quá vô ngân’ do Vân Bát Nguyệt làm ra đã được định là loại đường đứng đầu đại hội này.

Bát Nguyệt nghe được tin vui, lý tưởng bảy năm qua mà nàng một lòng hướng tới đã đạt được, không biết vì sao lại hoàn toàn không thể cao hứng, ngay cả một nụ cười đều khó có thể lộ ra.

“Người không vui sao?” Quế Thập Nhất thiếu gia nhẹ giọng hỏi, hẳn không hiểu hết nhiều khúc chiết trong lòng nàng, chỉ cảm thấy, có chuyện vui vì sao không cười?

Vân Bát Nguyệt nhìn Cầu Cầu tuyết trắng trên vai hắn, hỏi ngược lại: “Vì sao người vẫn đi theo ta?”

Quế Thập Nhất thiếu gia suy nghĩ hồi lâu, nhưng không trả lời.

“Người thích ta sao?”

Quế Thập Nhất thiếu gia gật đầu, bộ dáng cúi đầu của hắn xinh đẹp thấu lòng người, Vân Bát Nguyệt nghĩ, nếu người ta thích là hắn, liệu có tốt hơn bây giờ không?

“Vậy người nguyện ý dẫn ta đi sao?”

Quế Thập Nhất thiếu gia nhẹ giọng nói: “Chỉ cần người thích, ta có thể vì người làm tất cả mọi chuyện.”

“Vậy người dẫn ta đi thôi.”

Quế Thập Nhất thiếu gia giữ lấy thắt lưng nàng, thả người nhảy lên, lướt qua đỉnh đầu mọi người. Vân Bát Nguyệt cảm thấy gió gào thét bên tai, chuyện cũ như gió, từng cảnh từng cảnh vụt qua trước mắt nàng, nàng đau lòng như bị người bóp nghẹt, nước mắt chảy xuống dưới.

“Người khóc.” Quế Thập Nhất thiếu gia ngừng chân, cho tới bây giờ hắn cũng không muốn nàng khóc, mặc dù là mọi chuyện xấu giết người phóng hỏa, chỉ cần nàng có thể tươi cười vô tư như lần đầu tiên gặp mặt, hắn sẽ làm.

“Bát Nguyệt...” Hắn vung về lau nước mắt cho nàng, “Người đi tìm hắn đi.”

“Ta không muốn...”

“Đi thôi, nếu hắn lại bắt nạt người, ta sẽ dùng một kiếm giết hắn.”

“Ta sợ, ta thật sự rất sợ, sợ hắn lại bỏ ta, ta không muốn lại phải trải qua thống khổ khôn cùng như vậy nữa...”

“Bát Nguyệt...” Có người nhẹ giọng gọi tên nàng, thật ôn nhu, nàng vẫn bị loại biểu hiện ôn nhu giả dối này lừa bịp, cho nên mới bao lần làm tổn thương chính mình.

Bát Nguyệt không muốn quay đầu, nàng không muốn nhìn đến gương mặt làm nàng đau lòng không chịu nổi kia.

Người nọ tới gần nàng, ôm lấy nàng từ sau lưng.

Quế Thập Nhất thiếu gia khe thở dài: “Để ý đầu của người!”

Xoay người rời đi.

“Bát Nguyệt, ta biết ta mắc thêm lỗi lầm nữa, về sau sẽ không, thật sự sẽ không...”

Nhưng nàng đã từng tin hắn bao nhiêu lần, lời thề đã tan thành mảnh nhỏ rồi, có thể ghép lại để nàng tin tưởng hắn sao?

“Bát Nguyệt...” Lan Đình Ngọc đặt một thanh chủy thủ lạnh lẽo trong lòng bàn tay nàng, dùng sức nắm chặt, “Từ nhỏ ta theo sư phụ lên núi Thiên Thành, học đạo gia công phu, xem trọng tiêu dao vô vi, nhưng môn công phu này kỳ nhất một thứ, chính là Thiên Sơn hàn băng. Bởi vì đỉnh núi Thiên Sơn ở xa, hàn băng

một ngàn năm cũng rất khó tìm được, nên chuỗi chủy thủ này sau khi được đổi thủ một mất một còn của sư tổ giết chết người lưu lại, ta vẫn lén sư môn cất giấu. Hôm nay ta giao nó cho nàng, chỉ cần khi nào nàng nhìn ta phát ngán, chán ghét, hoặc ta làm việc có lỗi với nàng, nàng giết ta đi.”

Bát Nguyệt nắm chặt kiếm kia, lạnh lẽo như ngọc, hấn làm như vậy là tính toán gì đâu? Dem tính mạng giao cho nàng?

“Người không sợ ta muốn giết người ngay bây giờ sao!” Bát Nguyệt quay người lại, nâng đao hướng hấn, Lan Đình Ngọc hoàn toàn không né, Bát Nguyệt không ngờ tới chuyện này, nhất thời không kịp thu đao, đâm mạnh vào vai hấn, máu chảy đầm đìa.

Bát Nguyệt sợ ngây người, sao nàng lại xuống tay độc ác như vậy, loại cảm xúc yêu hận đan xen không thể tháo gỡ, khiến cho nàng như bị lửa thiêu, nàng muốn giết hấn, lại muốn ôm lấy hấn, nàng không thể để hấn đi, tuyệt đối không thể cho hấn có cơ hội bỏ nàng một mình. Nàng nhào lên ôm chặt hấn, miệng vết thương của hấn vẫn đang đổ máu, nàng không nhìn thấy cũng không muốn ngó lại xem!

Lan Đình Ngọc bắt đắc dĩ cười khổ, dùng cánh tay không bị thương kia ôm nàng.

Nếu thế này có thể khiến nàng an tâm, vậy để máu tươi của hấn vì nàng mà chảy hết đi.

Cách đó không xa kiếm khí rực bay, Quế Thập Nhất thiếu gia vẫn chưa rời đi, tựa như đang chờ một cơ hội, có thể danh chính ngôn thuận lấy mạng của hấn.

Bát Nguyệt Bát Nguyệt, nàng xem, ta làm sao dám phụ nàng nữa đây?

*

Rất nhiều năm về sau, đường phường thứ năm của Vân thị đã khai trương, bọn họ muốn dời đến gian hàng lớn hơn để trông nom việc làm ăn, tình cờ thu dọn đồ vật này nọ, Bát Nguyệt lấy ra ngàn năm hàn băng kiếm từ trong ngăn tủ, nhớ tới chuyện năm đó, một loại cảm thụ khác thường nảy lên trong lòng. Nàng vuốt ve chuỗi kiếm, gần như đã quên, đây là thái độ đối với thứ gì đó liên quan tới tính mạng sao? Trong lòng nghi hoặc, nàng đem đến tiệm rèn gần nhà, để thợ thủ công nhìn xem tỉ lệ.

“Ngàn năm hàn băng? Đầu óc phu nhân có vấn đề rồi, đây là sắt, là loại sắt được rèn rất tốt, cho nên nặng hơn những loại khác, nếu sợ không đủ sáng bóng, chúng ta có thể nghĩ cách...”

Những câu nói kế tiếp Vân Bát Nguyệt đều nghe không rõ, chỉ nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn về chuỗi kiếm nhắc đi nhắc lại: “Cầm thú, cầm thú, cầm thú!”

Để xem khi trở về ta tính toán sổ sách với người thế nào!

8. Q.2 - Chương 1

Lục Phiến môn tụ tập danh bộ trong thiên hạ, không phải nơi người bình thường có thể đến, A Vệ tới được đây, không phải vì hấn có gì khác so với người thường.

Nguyên nhân hấn có thể đến, tựa như lời nói của Bảo công tử vậy: “Sư phụ của người đem người bán rồi.” Thấy A Vệ ngơ ngác không ra tiếng, Bảo công tử lại chêm thêm một câu, “Nói cách khác, hiện tại người đã là nô tài của toàn bộ Lục Phiến môn, chúng ta muốn sai khiến người như thế nào cũng được.”

A Vệ có một cặp mắt to luôn mang chút hoảng sợ, hơn nữa gương mặt tròn trịa, biểu tình thường xuyên dờ dẩn, hấn ngơ ngác dùng một bàn tay túm vạt áo, vẻ mặt hoảng sợ càng được miêu tả sinh động: “Các người —— không được ham muốn sắc đẹp của ta.”

Bảo công tử chăm chú nhìn hấn hồi lâu: “Thật xin lỗi, ta nhìn không ra người mang nét gì tương tự như thế.”

“Vậy vì sao muốn mua ta.”

“Giá hời.”

A Vệ ghen hòng.

“Ta tính rồi ——” Bảo công tử tì tay lên bàn tính trên bàn, “Chúng ta vốn định mua một nha đầu, nhưng nha đầu những năm lượng bạc một người, sớ phụ của người lại bán người với giá chưa đến một phần mười, cò kè mặc cả, cũng tiết kiệm cho chúng ta ít nhất —— bốn lượng chín bạc ——” Hắn hít sâu một hơi, nhìn về phía A Vệ, dùng một loại giọng điệu phi thường vui mừng mà cảm thán, “Thật rẻ a —— “

A Vệ bị phần suy nghĩ, đồ rẻ không phải đồ tốt, người chưa từng nghe những lời này sao?

Nhưng hắn không dám nói, tuy Bảo công tử có bộ dạng rất ưa nhìn, hơn nữa là loại ưa nhìn không nhiễm khói lửa trần gian, nhưng kinh nghiệm đi theo sớ phụ nhiều năm nói cho hắn, thường thì người càng đẹp tâm địa càng ác độc.

Giống như sớ phụ.

Giống như sớ huynh.

Giống như sớ muội.

“Được rồi, bây giờ ta mang người đi gặp chủ nhân của người. Từ hôm nay trở đi, người là người của hắn, là cầu của hắn, hắn bảo người đi hướng Đông mà người dám đi sang Tây thì đừng trách ta đánh gãy chân người.” Bảo công tử khế hếch cằm, giữa hai hàng mi có một nốt ruồi khiến cho dung mạo tú lệ của hắn thêm vài phần yêu tà, “Người nghe hiểu chưa?”

A Vệ thật ngoan ngoãn gật đầu.

Bảo công tử mỉm cười: “Tốt lắm, Lục Phiến môn không có nhiều quy củ, nhưng người nhất định phải nhớ rõ điều này!” Khẩu khí của hắn dần dần nghiêm khắc, cây quạt trong tay xòe ra, giơ tới trước mặt A Vệ.

Thiếu niên ngơ ngác nhìn mấy chữ trên cây quạt: Bốn môn phải dâm dăng.

Quy củ này... hình như hơi kỳ quái.

“Nơi này... là Yên Chi lâu sao?”

“Yên Chi lâu là nơi nào?”

“Sớ phụ ta nói đó là chỗ kỹ nữ ở.”

“À...” Bảo công tử lên tiếng, khoan thai rút chiếc quạt về, nhìn thấy mấy chữ kia, mặt không đổi sắc đổi một cái quạt khác trên bàn, “Lấy nhầm rồi, đây mới đúng.”

Trên quạt viết mấy chữ nghiêm nghị chính nghĩa: Giết một người răn trăm người.

A Vệ nhìn trong chốc lát rồi chậm rãi ngẩng đầu lên: “Ta thấy thích cái trước hơn.”

Bảo công tử im lặng khép cây quạt lại.

“Vân Tại Thiên.”

“Có.” Một người bước ra từ sau bình phong, thân thể thon dài, phong lưu hoa mỹ, cười hì hì cung kính cúi nửa thân mình, “Công tử có gì phân phó?”

“Đưa hắn đến phòng Tiểu Phương.”

Trên mặt Vân Tại Thiên hiện lên một tia mỉm cười khác thường: “Đã biết.”

A Vệ đi theo hắn ra khỏi cửa, qua hành lang, sân rất lớn, giống như từ trong thành thông đến ngoài thành, mỗi gian phòng đều chạm cột vẽ tường, lộ ra không khí tao nhã phú quý, đây là Lục Phiến môn.

Được Hoàng Thượng tiền triều ngự bút thân phong, là nơi hiệp nghĩa khiến cho tất cả hạng gian tà trên đời này vừa nghe tiếng đã sợ mất mật.

A Vệ hít sâu một hơi: “Đó là gì?”

“Hở?” Vân Tại Thiên đi ở phía trước xoay người lại, ánh mắt như sói nhìn dê con.

“Lúc ta vừa vào, nhìn thấy biển treo cao đề chữ ‘Lục Phiến môn dân loạn’, vậy là ý gì?”

Gương mặt cười như hoa của Vân Tại Thiên đột nhiên héo tàn: “Không phải việc của ngươi.”

Mãi cho đến khi tới trước cửa phòng cũng không nói thêm một câu.

Cửa phòng màu đỏ nhạt, khắc hoa khảm ngọc, mang ý cảnh của bức họa cổ.

Vân Tại Thiên ở phía sau A Vệ dùng sức đẩy, tựa như mang bao nhiêu cừu hận to lớn với hắn không bằng. A Vệ nghiêng ngã lão đảo tiến vào phòng, ban ngày ban mặt mà trong phòng tối đen, chỉ đốt cây nến nhỏ, bên cạnh là một chiếc giường, người trên giường nghe được động tĩnh cũng không thêm mở mắt.

A Vệ nghe phía sau ‘cách’ một tiếng, cửa bị đóng lại.

Loại yên tĩnh này khiến hắn sờn hết gai ốc.

Ngồi trên mặt đất nửa canh giờ, hắn mới chậm rãi đến bên giường, người nọ sắc mặt xanh xám, không hề nhúc nhích.

“Chết rồi?” A Vệ kinh hồn bạt vía giơ tay ra, vừa định chạm tới mặt của người kia, bỗng nhiên một bàn tay nhanh như chớp túm lấy tay hắn. A Vệ theo bản năng hất tay đánh trả, người nọ khẽ hừ một tiếng, hung hăng nắm chặt tay hắn.

A Vệ kêu thảm thiết, nhưng bàn tay vẫn như vuốt mèo cào loạn trên mặt người kia mấy lần.

Người nọ cũng kêu lên, tung ra một chưởng đánh bay hắn.

A Vệ lồm cồm bò dậy vọt tới trước cửa, liều mạng đập: “Xác chết vùng dậy a, mau thả ta ra ngoài.”

“Người nói ai là xác chết?” Người nọ vẫn không động dậy, bộ dáng đang nằm thật sự rất giống một thi thể, chẳng qua vừa mở miệng thì không khí trong phòng liền thay đổi, thanh âm động lòng người kia khiến cho trời đông giá rét cũng nở rộ hoa đào.

“Người... người...” A Vệ rúm ró hướng góc tường, “Người... người...”

“Người thì có.” Người nọ tức giận vặn lại.

“Người... người không chết à?” Cuối cùng cũng nói hết được một câu.

“Cũng sắp rồi, còn chưa chết hẳn, nếu kiên nhẫn người có thể chờ.”

A Vệ thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không chết, hắn còn gì để sợ chứ.

Người sống không ai đáng sợ hơn sự phụ.

Hắn chậm rãi tiến lại gần giường, đến sát mới phát hiện, tuy người trên giường kia sắc mặt khó coi đến nỗi nhìn chẳng ra sắc mặt gì cả, nhưng ngũ quan cực kỳ tuần tú, cặp mắt khép hờ dưới hai hàng lông mi dài như hai cánh quạt, có điều mấy vết máu do bị A Vệ cào nhìn qua thật sự chướng mắt.

“Người... người bị bệnh?”

“Ừm.”

“Phải chết à?”

“...”

“Trước đừng chết vội, ta sợ người chết, bọn họ lại khóa cửa rồi, chờ lúc cửa mở người chết liền không có vấn đề gì.” A Vệ nhìn hắn thương cảm, “Cố gắng kiên trì một chút a.”

Mí mắt người nọ nheo lại, nhìn gương mặt tròn đờ dần mang vẻ hoảng sợ: “Người không cần sợ.” Hắn ngừng một chút, dùng thanh âm nhẹ nhàng động lòng người nói tiếp, “Ta chết rồi, kiểu gì cũng sẽ mang người đi cùng.”

A Vệ ngẩn ngơ: “Không cần đâu.”

“Đừng khách khí với ta.”

“Không phải.”

Ánh mắt người nọ nhìn hần mang vẻ âm ngoan lạnh lùng: “Khó gặp được đôi nào hợp nhau như chúng ta.”

A Vệ nhin không được rùng mình một cái: “Nếu nói như vậy —— “

Hần nhìn quanh bốn phía, trong phòng tối đen một mảnh, không có tai vách mạch rừng.

“Để ta tiễn ngươi đi trước.”

Thừa dịp người nọ còn chưa phản ứng lại, A Vệ liền nhảy bổ lên bóp cổ hần, hai tay dùng sức, nghe miệng người nọ phát ra mấy tiếng ú ớ, mắt thấy sắp tắt thở, bỗng nhiên người nọ vung tay qua, dùng hết khí lực toàn thân đánh vào vai hần, A Vệ kêu thảm một tiếng, cả người bay ra ngoài, đập lên trên tường.

Lúc này người ngoài cửa đã nghe được động tĩnh, xông vào phòng nhắc hần dậy, vung tay tát hần bảy tám cái: “Đồ con rùa, ngươi dám xuống tay với Tiểu Phương, ngươi chán sống!”

Người trên giường ho khan khù khụ, gương mặt tròn trịa ngơ ngác của A Vệ chảy xuống hai dòng nước mắt: “Là hần muốn giết ta trước.”

“Hần giết người?” Người nọ cười lạnh một tiếng, “Ngươi có biết hần là ai không? Thấy hần ốm yếu liền ỨC HIẾP? Nếu hần muốn giết người, ngươi có một trăm cái mạng cũng không đủ chết!”

A Vệ mấp máy môi: “Ta... ta chỉ phòng vệ thôi, phòng nạn là trên hết ngươi biết không?”

“Ta biết ngươi muốn chết!” Người nọ giơ chân đá hần ra ngoài cửa, ánh mặt trời chói chang khiến A Vệ nheo mắt, vừa mở ra liền thấy kiếm quang còn sáng hơn mặt trời đang đến trước mặt.

A Vệ theo bản năng hét chói tai, loạng choạng trốn về đằng sau, kiếm quang kia đang chĩa vào ngực hần, bỗng nhiên có một cây quạt nhẹ nhàng hất mũi kiếm, kiếm trượt qua hai má của hần rồi bị đẩy ra, A Vệ bị dọa đổ mồ hôi lạnh, vội vàng trốn ra phía sau Bảo công tử.

Cô gái cầm kiếm gầm lên: “Vì sao ngươi muốn bảo vệ hần?”

Quạt giấy trong tay Bảo công tử xòe ra, trên mặt viết mấy chữ to ‘Thua lỗ không được lợi’: “Hần do ta dùng tiền mua đến, giết chết phí phạm.”

“Nhưng hần muốn giết Tiểu Phương? Bảo công tử, ở trong mắt ngươi, chẳng lẽ tiền còn quan trọng hơn mạng chúng ta sao?” Cô gái mặc áo đỏ như máu, gương mặt xinh đẹp như hoa đào, mặc dù vẻ mặt giận dữ nhưng cũng đẹp đến kinh người.

Bảo công tử khép quạt lại: “Không phải như vậy, tiền tất nhiên không thể so với người. Nhưng mà Lăng Sắc, ngươi phải biết rằng, ta mua hần bằng tiền của triều đình, hần chính là tài sản của triều đình, bị hỏng bị chết đều phải báo cáo thu chi lên bộ Hộ, bị chết không minh bạch càng cần lựa lời mà nói với người trên, cho nên bây giờ không những ngươi không thể giết hần, thậm chí còn phải che chở cho hần, dù là vì Tiểu Phương, ngươi cũng phải bảo hộ hần. Hiểu chưa, Lăng Sắc?”

Cô gái bị hần nói đến trợn mắt há mồm: “Bảo công tử?”

“Hử?”

“Bản lĩnh cáo kêu chó sủa nói dai nói dài của ngươi tiến bộ hơn năm trước một bậc rồi, có cần ta chúc mừng ngươi không?”

“Không cần đâu.” Bảo công tử không có lấy một chút biểu tình xấu hổ ngượng ngùng, cúi đầu nhìn A Vệ đang run rẩy túm lấy góc áo hần, “Chẳng qua tội chết miễn được, tội phạt khó thoát thôi. A Vệ.”

“Có...”

“Nơi nào cũng có quy củ của nó, mặc kệ trước kia sư phụ dạy dỗ ngươi như thế nào, ở đây ngươi phải nghe lời ta nói. Lần này xét ngươi còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, phạt ngươi đội bát quỳ trên băng ba ngày, nếu có lần sau...” Bảo công tử mỉm cười, cặp mắt yêu lệ lấp lánh ánh sáng, “Ta sẽ cho ngươi hối hận đã sinh ra trên đời này.”

Toàn thân A Vệ run run, gương mặt nhỏ nhắn vừa ngốc vừa hiền lành nhìn kiểu gì cũng không thấy dũng khí dám nhảy lên giết người.

Nước mắt làm cho hấn có vẻ đáng thương lại mảnh mai.

Bảo công tử nhìn hấn, nhin không được khê nhíu mày.

Hình như...

Hình như mua được thứ gì đó kỳ quái a.

9. Q.2 - Chương 2

Trời tháng hai, xuân lạnh còn chưa hoàn toàn tan hết, gió quất lên mặt vừa buốt vừa đau chết người.

A Vệ đội một chén nước, quỳ gối trên một miếng băng thật dày, đã một ngày một đêm, thân thể gầy yếu trong gió lạnh như lung lay sắp đổ.

Trước kia bị sự phụ tra tấn quen rồi, khổ hình như này cũng không đủ để hôn mê bất tỉnh.

Nếu... nếu thật sự có thể ngắt thì tốt rồi.

Không cần phải chịu gió lạnh như đao cắt cùng đói khát như moi tim khoét phổi.

Cửa sổ phía sau kèn kẹt vang lên, hình như có người đẩy cửa sổ, ở sau lưng nhìn hấn.

“Ta nói, sớm biết như thế, lúc trước cần gì vất vả nha.”

A Vệ quay đầu lại, thấy Tiểu Phương suýt nữa bị hấn bóp chết đang lộ nửa thân mình ra từ cửa sổ, sắc mặt tái nhợt khiến người ta vừa nhìn mà kinh, lại bởi vì bệnh, đầu mi khóe mắt đều mang một loại diêm sắc tuyệt vọng, con mắt đen tóa sáng lộ ra ý cười nhạt.

Lúc A Vệ định bóp chết hấn đã cảm thấy hấn rất xinh đẹp, không nghĩ tới lại xinh đẹp như vậy, nhất thời nhìn xem ngây người.

Tiểu Phương khê ho khan: “Nhìn cái gì vậy, hạ trông mắt xuống cho ta.”

A Vệ thấy hấn vừa nói vừa thở hổn hển, nhin không được đáp: “Người không cần đứng đó, bên ngoài lạnh lẽo, người sẽ bị đóng băng đấy.”

Tiểu Phương không bị hấn bóp chết, nay lại suýt nữa bị những lời này làm ghen chết: “Đa tạ người, nếu không nhờ người quan tâm, đúng là ta không sống được đến bây giờ.”

Gương mặt A Vệ không đỏ lên chút nào: “Thật sự rất lạnh a, người có thể giúp ta một việc không? Xin Bảo công tử tha cho ta, đừng bắt ta quỳ trên băng nữa.”

Tiểu Phương dường như thấy yêu cầu của hấn quả thực đã vượt qua phạm vi mình có thể lý giải, nhìn hấn hơn nửa ngày mới nói: “Người cảm thấy —— chuyện này có khả năng sao?”

“Có khả năng a.” A Vệ vừa định giải thích tỉ mỉ cho hấn chuyện này khả dĩ như thế nào, bỗng nhiên nghe thấy có người kêu lên.

“Tiểu Phương, sao người lại rời giường?”

Người nọ vọt đến bên cạnh, thân hình thon dài phong lưu như ngọc, rõ ràng là Vân Tại Thiên, hấn nhẹ nhàng uyển chuyển bay qua cửa sổ, nhảy vào trong phòng, túm lấy tay Tiểu Phương: “Người đã nửa năm chưa rời giường rồi biết không? Thân thể của người làm sao có thể chịu được, nếu Bảo công tử nhìn thấy nhất định sẽ mắng chết người.”

“Nhưng ta vừa nghĩ tên kia quỳ trên băng ở bên ngoài, liền nhin không được muốn ra xem.” Tiểu Phương giẫy khỏi tay hấn.

A Vệ từ bên ngoài nhìn qua cửa sổ xem được hết, chính là một nam nhân liều mạng muốn áp đảo một nam nhân, ánh mắt càng trở nên ngậy đại.

Vân Tại Thiên nói khẽ: “Chờ người hết bệnh rồi, muốn hấn quỳ thể nào cũng được, chỉ cần người thích, cho dù đánh gãy chân hấn cho người xem, cũng chẳng phải chuyện gì to tát.”

A Vệ trơ mắt nhìn Tiểu Phương bị Vân Tại Thiên đè xuống giường, cửa sổ chậm chậm đóng lại.

Bên ngoài phòng vẫn lạnh như vậy.

Vì sao ai cũng thế này nhỉ?

Sư phụ cũng thế, vì muốn sư muội vui vẻ, nghĩ đủ mọi cách trêu đùa hấn bốn cợt hấn, tựa như hấn làm từ một tảng đá, sẽ không đau, cũng không cảm thấy khổ sở.

Bảo công tử bắt hấn quỳ gối ngoài cửa sổ, chắc cũng để Tiểu Phương nhìn thấy liền hết giận thôi.

A Vệ cảm thấy trên mặt ướt át, lau đi nước mắt, bỗng nhiên nghe thấy có người nói chuyện trên đỉnh đầu: “Người còn mặt mũi để khóc?”

A Vệ ngẩng đầu thấy Vân Tại Thiên, mắt phượng của hấn nhếch lên, thật sự là mỹ nam tử hoa lệ khiến người ta ao ước: “Ta... không thể khóc sao?”

“Không, ta chỉ khó hiểu vì sao người lại có biểu cảm khóc, tuy Tiểu Phương bị bệnh rất nặng, nhưng nếu muốn giết người vẫn thật dễ dàng, chẳng qua hấn đùa người một chút, người liền xông lên thật sự muốn giết hấn, tim của người rốt cuộc làm từ cái gì?”

A Vệ nhìn hấn, làm sao hấn có thể hiểu được.

“Ta làm sao mà biết hấn đùa giỡn hay không, các người ai cũng lợi hại như vậy, cho dù nằm ở trên giường cũng có thể dễ dàng giết ta, nếu thực sự muốn giết ta, chẳng phải ngay cả đường đánh trả ta cũng không có?”

Vân Tại Thiên ngẩn ngơ.

“Sư phụ nói với ta, so với để người khác hại người, chẳng thà để họ hận người.”

Vân Tại Thiên im lặng: “Sư phụ người dạy hư người rồi.”

A Vệ nhìn bóng dáng hấn xoay người rời đi, hấn cao lớn, tuấn mỹ, xuất thân danh môn, vĩnh viễn cũng không hiểu rõ được nỗi đau của bông hoa nở ở cõi trần, tựa như một người quen đối bụng, mặc kệ có nói với công tử nhà giàu mình đối như thế nào, hấn cũng sẽ mỉm cười đáp lại: “Vì sao người không ăn thịt vậy?”

Mặt trời dần dần hạ xuống, gió đêm lạnh hơn khiến toàn thân phát run.

A Vệ vươn tay kéo vạt áo, tay cùng thân thể đều lạnh lẽo, hấn cảm thấy mình sắp sửa chịu hết nổi, đó là một hiện tượng tốt, mau mau ngắt đi thôi...

Không có ai hi vọng nhanh bất tỉnh như hấn.

“Có lạnh không?” Bên cạnh có người mỉm cười nhìn hấn.

A Vệ nghe tiếng đã biết hấn lại tới cười chính mình, nhưng trời lạnh gió lớn như vậy, vẫn không nhin được thốt lên: “Người lại ra ngoài, chẳng phải bọn họ không cho người ra ư?”

Tiểu Phương ngồi xổm bên người hấn: “Cho nên ta thừa dịp bọn họ ngủ hết rồi đến nhìn người nha.”

“Ta có gì xinh đẹp đâu.”

“Bộ dáng người quỳ trên mặt đất rất đẹp.”

A Vệ quay đầu sang, nhìn thấy Tiểu Phương che miệng ra sức ho khan, bên ngoài gió mạnh, thân thể hấn không chịu nổi, nhưng liều mạng cũng muốn chạy đến xem A Vệ, chấp nhất như thế này thật sự khiến người ta cảm thấy đáng sợ: “Có phải người rất hận ta hay không?”

“Đúng thế, người bóp ta đến giờ vẫn còn ho khan.”

“Nhưng chẳng phải bình thường người vẫn ho khan sao?”

Tiểu Phương ghen một lúc, nhìn không được đề cao thanh âm: “Vậy người bóp ta càng làm bệnh tình nghiêm trọng!”

A Vệ mang vẻ mặt thương hại nhìn hắn: “Nhất định ta bóp hỏng đầu óc người rồi.”

Tiểu Phương vỗ mạnh một cái lên đầu hắn: “Nhìn bộ dáng người rất hiền lành, vì sao tâm địa lại xấu xa như vậy?”

A Vệ lão đảo vài cái, người này sắp chết mà còn khỏe như thế, đánh hắn đau quá, gió cũng rất lạnh, thân thể mệt mỏi: “Ta nói...”

“Cái gì?”

“Có thể giúp ta xin Bảo công tử tha thứ không, để ta không cần quỳ nữa.”

“Không thể.” Tiểu Phương lập tức cự tuyệt.

“Nhưng mà...” Thanh âm của A Vệ càng lúc càng nhỏ.

“Cái gì?” Tiểu Phương cười trên nỗi đau của hắn, “Có phải người chịu hết nỗi rồi không?”

Hắn còn đang nói dở, thân mình A Vệ liền nghiêng ngã, ngã gục xuống.

10. Q.2 - Chương 3

“Hử? Thật sự bất tỉnh?” Tiểu Phương chọc hắn mấy cái.

A Vệ chịu đau để hắn mặc sức chọc loạn, cặp mắt khép chặt, một ngày một đêm rồi, nếu ngất sớm hơn một chút nhất định sẽ bị phát hiện, ngất muộn liền chịu thiệt, hiện tại là thời cơ tốt nhất.

Chỉ cần... chỉ cần chịu nổi đau đớn bị người này hành hạ là tốt rồi.

Tiểu Phương khe khẽ thở dài: “Thế mà, ta còn nghĩ đem đồ ăn tối cho người.” Hắn lấy ra một cái bánh hoa quế từ trong áo, cắn một miếng nho nhỏ, “Là do một sư tẩu của chúng ta làm, nàng chính là người đứng đầu đường hội trong thiên hạ, nếu nàng không thích làm đường, cho dù người có trăm vạn lượng hoàng kim cũng không mua được đâu.”

Mùi hương ngọt ngào khác thường lan tỏa khắp không gian, chưa từng gửi qua mùi đường nào tuyệt vời như vậy.

“Tỉnh lại, ta sẽ cho người ăn.” Thanh âm của Tiểu Phương còn dễ nghe hơn bình thường, nói bên tai tựa như mệnh lệnh dụ hoặc, khiến cho trái tim người ta không cưỡng được rung động.

A Vệ thật sự không nhìn được, hé mở một mí mắt.

Hắn thấy gương mặt tái nhợt mà tuyết tú của Tiểu Phương tràn ra mỉm cười đắc ý: “Ái chà chà...” Hắn chậm rãi đứng dậy, “Nếu tỉnh, vậy người liền quỳ tiếp đi.”

A Vệ bị phẫn nghi, vì sao mỗi người trên đời này đều ác độc như vậy, xấu xa như vậy, đều phải nghĩ hết cách để ức hiếp hắn.

Trải qua một đêm dài, tựa như phải trải qua bao nhiêu lần kì kèo thương lượng mới bằng lòng trôi đi, mặt trời dần dần lên, mặt A Vệ đỏ ra như gỗ, mắt ngơ ngẩn, thân thể lạnh lẽo, tâm hoàn toàn chết lặng.

“A, bộ dáng có vẻ thê thảm ghê.” Bảo công tử nhìn thấy nước mắt đông lạnh thành băng trên mặt A Vệ, “Chẳng qua mới một ngày hai đêm mà thôi.”

Chẳng qua mới?

A Vệ hơi nghiêng ánh mắt nhìn lên, thấy Bảo công tử mang thần sắc ghét bỏ lấy cây quạt che mặt, miệng nói tiếp: “Ánh mắt kia của ngươi là sao, đáng sợ đáng sợ...”

“Ta sẽ không bao giờ tin tưởng bất kì ai trong các ngươi nữa.” Thanh âm A Vệ trầm thấp như nói cho chính mình nghe.

“Đừng như vậy mà...” Bảo công tử xòe cây quạt ra, trên đó viết hàng chữ ngay ngắn rất nhỏ ‘Chỉ cần mỗi người đều chia sẻ một chút tình yêu, thế giới sẽ trở thành nhân gian tốt đẹp’. “Tiểu Phương nói từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ hầu hạ hần, thân thể hần không tốt, nhưng tâm địa không xấu.”

A Vệ ngây dại, tên bại hoại hôm qua đã vô tình vạch trần trò lừa bịp của hần, hôm nay lại thật sự đi tìm Bảo công tử xin tha.

Dưới ánh mặt trời, quần áo hồng nhạt của Bảo công tử giống như một cây hoa đào, mỉm cười trên mặt cũng khiến người ta cảm giác được hơi thở mùa xuân kề cận.

A Vệ mờ mịt cúi đầu xuống.

“Còn không đến tạ ơn Tiểu Phương.”

Nửa ngày sau A Vệ mới từ từ đứng lên, thân thể lạnh như băng chậm rãi đi vào trong phòng, những người này đều khiến hần cảm thấy kỳ quái, thật giống như trước đây, sau khi sư phụ đánh hần, luôn luôn ném cho hần một quả táo.

Nhưng về sau bộ dạng hần dần dần khó coi, quả táo kia cũng được miễn giảm.

Không biết đến cuối cùng, những người này có thể giống như sư phụ hay không, chỉ biết đánh hần cười hần trên hần, mà không còn kiên nhẫn quăng cho hần một quả táo nữa.

Đi đến trong phòng nhìn thấy Tiểu Phương đang uống thuốc.

Hần nhận lại cặp lông mày xinh đẹp, biểu tình như thể chỉ cần uống xong hần sẽ chết ngay lập tức.

“Chuyện kia...” A Vệ muốn nói cảm ơn hần, nhưng thấy hần uống thuốc khó chịu như vậy liền nhịn không được chuyển đề tài, “Vì sao ngươi không ăn cùng với miếng đường ngày hôm qua?”

“Nam tử hần đại trượng phu, uống thuốc còn phải ăn đường sao?” Tiểu Phương trừng mắt nhìn hần, ngửa mặt liền uống hết thuốc, thuốc đắng đến mức khiến người ta nổi điên cứ thế chảy xuống dạ dày, hần sống chết cắn chặt răng, dùng vẻ mặt cười không nổi còn muốn liều mạng cười nhìn A Vệ, “Nam... nam tử hần... có gì phải sợ...”

A Vệ đi qua, lấy ra đường hoa quế từ trong lòng hần, hòa tan vào cốc nước bên cạnh, đưa đến bên môi Tiểu Phương, “Đây là nước, không phải đường, cho nên uống đi, không có vấn đề gì.”

“Rõ ràng là nước đường.”

A Vệ nhìn hần trong chốc lát, hơi bất đắc dĩ uống một ngụm nước, không đợi Tiểu Phương phản ứng liền bổ nhào vào người hần, cưỡng ép đưa nước đường vào miệng hần.

Tiểu Phương ngây người gần nửa canh giờ, đột nhiên nhảy dựng lên, ôm đầu kêu to: “A a a a a a a a... người vừa làm gì, người vừa làm gì a?”

A Vệ hoàn toàn thờ ơ với kích động của hần: “Đây là nước miêng, không phải nước đường, ngươi không cần kích động.”

“Không... không phải vấn đề này!” Tiểu Phương hít một hơi thật sâu, lại bắt đầu ho khan, “Ngươi... nước miêng còn quá mức hơn nước đường! Ghê tởm! Ghê tởm muốn chết!”

“Ngươi thật khó hầu hạ.” A Vệ lau nước đọng trên miệng, “Khi sư muội không chịu uống thuốc, ta toàn dứt cho nàng như thế này. Nàng không kêu gì cả.”

“Nàng là nữ, ta là nam.”

“Nữ nhân còn không kêu, nam nhân kêu loạn cái gì?”

Tiểu Phương tức giận đến thở hổn hển, ngã gục xuống giường.

A Vệ hơi lo lắng, hắn không muốn tên kia chết. Nếu Tiểu Phương chết, nhất định Bảo công tử sẽ nghĩ mọi cách hành hạ hắn: “Người không cần khổ sở nha, nếu không muốn, lần sau ta sẽ không làm như vậy.”

Tiểu Phương ở bên trong đồng chăn dày thở dốc, hắn nghĩ đến mười tám năm trường kiếp thiên hạ ngăn ngủ của chính mình, cho dù bệnh như thế này cũng khiến cho ác nhân trên đời nghe thấy đã sợ mất mật, vì sao lại có một tên vừa ngốc vừa xấu xa luôn có thể khiến hắn tức giận đến chết đi sống lại?

Hắn ôm chăn vừa uất ức vừa khó chịu, hung hăng trừng mắt hướng A Vệ.

A Vệ bị hắn trừng không biết làm sao, ngồi xuống cạnh giường: “Bảo công tử kêu ta hầu hạ người, nhưng thế nào mới là hầu hạ người vậy? Người muốn được hầu hạ như ra sao?”

Tiểu Phương nghiêng rằng: “Người không làm ta tức chết là tốt rồi.”

“Ta không làm người tức chết nha, chẳng phải người vẫn đang sống nhăn sao?”

“Được rồi.” Tiểu Phương ngạo mạn nhìn sang, “Ta luôn không thích người khác đụng đến đồ của mình, nhưng hiện tại người là người của ta rồi, phòng này bẩn như vậy, bụi dày một tầng, người trước dọn dẹp sạch sẽ đi.”

A Vệ không nói gì, việc này với hắn coi như khá đơn giản.

Hắn ra ngoài lấy một thùng nước, tìm mấy miếng khăn lau, bắt đầu lau bàn cùng sàn.

Tiểu Phương nằm ở trên giường nhìn hắn cọ: “Ta bảo?”

“A?” A Vệ quay đầu lại.

“Như vậy mà người cũng có thể lau sạch sao? Phải quỳ trên mặt đất để cọ, có chút tinh thần nghiêm túc được không?”

A Vệ đành phải quỳ xuống, hắn mặc áo choàng to mà dày, lúc quỳ xuống, quần áo quần ở trên người, thất lưng nhỏ nhắn tựa như vừa bóp sẽ vỡ nát.

Tiểu Phương nhìn thấy thất lưng mảnh mai như vậy, không biết vì sao thật khát khao nâng chân lên giẫm hắn, thử vài lần, rốt cuộc chỉ từ đằng sau đá hắn một cái: “Lau nhanh lên.”

A Vệ xoay người qua: “Người vừa muốn nhanh vừa muốn sạch, trên đời không có chuyện tốt như vậy.”

“Người là nô lệ, nô lệ không được cãi lại!”

A Vệ mím môi, cúi đầu, nhìn khăn lau, từ bên cạnh trông sang thấy gương mặt hắn tròn mà nhỏ, làn da trắng nhưng hơi xanh xao, đáng thương như một quả đào chưa chín đã bị đem bán.

Tiểu Phương ngẫm lại xem có phải chính mình hơi quá đáng rồi không, A Vệ thoát nhìn còn nhỏ tuổi hơn hắn, tuy tính cách hơi xấu một chút, nhưng hắn là bị dạy dỗ thành như vậy. Hắn không nghĩ cúi đầu nhận sai, khẽ hừ một tiếng nói: “Người lau nhanh lên, làm xong ta sẽ cho người ăn đường.”

A Vệ khề thở dài.

Cho người ăn đường.

Cùng với cho một quả táo.

Ai cũng dùng cách này để vỗ về hắn.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tiểu Phương: “Ta không muốn ăn đường, người có thể đối xử tốt với ta một chút không?”

Tiểu Phương ngần ngại: “A?”

“Quên đi.” A Vệ biết mình chỉ là một cái sọt, chính là loại sọt để ở ven đường, mọi người thích để vào đó cái gì, hoặc không để cái gì, hắn căn bản không thể định đoạt.

“Nhưng mà...” Tiểu Phương không biết thế nào mới gọi là đối xử tốt hơn một chút, “Người... người muốn như nào?”

“Quên đi.”

“Người nói ra a, không nói ta làm sao... làm sao...” Tiểu Phương nghẹn ngào đến mức đỏ mặt, lại bắt đầu ho khan, A Vệ vội vàng rót cho hắn một chén nước, đứng phía sau vỗ nhẹ lên lưng hắn.

Tiểu Phương lại ngược mắt sáng nhìn hắn, A Vệ không hiểu sao đỏ mặt.

Hình như bảo người khác đối xử với mình tốt một chút là một việc thật đáng xấu hổ, thật đáng mất mặt.

“Ta... ta...” Thanh âm của hắn thấp như muỗi kêu, “Về sau người có thể không mắng ta được chăng?”

“Chuyện này a, vậy người không được làm chuyện xấu.”

“Ta không hề làm chuyện xấu.”

“Chúng ta vừa gặp người đã muốn bóp chết ta.”

“Nhưng rõ là do người muốn dẫn ta cùng chết.”

“Đó là ta nói đùa nha?”

“Làm sao ta biết người nói đùa hay không?”

“Người cái tên này???” Tiểu Phương tức đến độ nổi gân xanh, “Sao người không biết phải trái vậy, người bình thường sẽ hỏi người khác ‘sao người chưa chết’ à?”

“Vậy... vậy vì sao người có thể nói giỡn còn ta không thể?”

“Ta nói giỡn với người nhưng không muốn giết người!” Tiểu Phương đẩy hắn, A Vệ ngồi không vững, lập tức ngã xuống sàn, “Người chính là kẻ có lòng dạ xấu xa, vô sỉ ti bỉ, tiện nhân, người vốn không xứng được người khác đối xử tốt một chút!”

A Vệ ngã không nhẹ, nửa ngày sau mới đứng lên, dùng cặp mắt sáng đen trắng rõ ràng nhìn Tiểu Phương: “Nếu trong lòng người sớm đã nghĩ vậy, cần gì muốn nói cho đường, cho quả táo, khiến người khác hi vọng. May mắn ta không tin là thật... nếu tin thì...” Hắn chớp chớp mắt, tựa như cặp mắt cũng sắp rơi xuống.

Nhưng chớp được vài cái, ánh lệ kia đã thu về, hoàn toàn là Tiểu Phương nhìn nhầm.

“Ta đi đổi nước.”

Hắn cúi đầu ra cửa, Tiểu Phương nhìn theo bóng dáng hắn, dưới áo choàng là thân hình thật gầy yếu, rốt cuộc những năm gần đây hắn ăn cái gì? Trông đáng thương như vậy.

Tiểu Phương bắt chợt đau xót, nhin không được ra ngoài đuổi theo hai bước, nhưng cho dù đuổi kịp, hắn biết nói cái gì đây?

A Vệ ra giếng lấy nước, xoay người lại trở về.

Tiểu Phương sợ tới mức vội vàng trốn sau cây, trời đã sắp tối, hắn thấy A Vệ ngẩng đầu lên nhìn mặt trời lặn dần, trên mặt mang biểu tình ngơ ngác, không biết vì sao khiến cho người ta cảm thấy đặc biệt bi thương.

Tiểu Phương không khỏi thất thần, khi hoàn hồn, phát hiện ra mình đang thở dài, thật dài, hít khí vào rồi lại thở ra, thật giống như làm vậy có thể khiến cảm giác không thoải mái trong lòng trở nên khoan khoái hơn một chút.

11. Q.2 - Chương 4

“Tiểu Phương, vì sao người lại ra đây?” Bỗng nhiên có người ở phía sau vỗ lên vai hắn.

Tiểu Phương bị dọa giật mình, quay đầu nhìn lại thấy Vân Tại Thiên: “Vân ca, người nói, nếu một người hơi hơi xấu tính, còn từng hại người, đã thế chết cũng không nhận sai, hơn nữa còn thấy bản thân có lý, vậy mà không biết vì sao người lại cảm thấy hấn thật đáng thương. Thế là thế nào?”

Vân Tại Thiên nâng cặp mắt phương dài nhỏ hoa lệ nhìn hấn trong chốc lát, bỗng nhiên dùng hai tay ôm lấy hấn: “Tiểu Phương Phương, người không thể yêu người khác a.”

“Cái gì... nói lung ta lung tung...” Tiểu Phương giơ chân đá văng, “Chỉ là ta cảm thấy, A Vệ không giống chúng ta, hấn... hấn không biết điều gì là tốt, điều gì là xấu...”

Vân Tại Thiên liếc nhìn hấn một cái, chua chát nói: “Chẳng qua chỉ là một hạ nhân thôi, cần gì Phương Khinh Y đại nhân người lo lắng như vậy?”

Tiểu Phương nghe lời mà kinh hãi.

Đúng vậy, chẳng qua chỉ là một hạ nhân.

Thậm chí, cũng không phải một hạ nhân có tài ăn nói hay dung mạo xuất chúng.

Vì sao lại chú ý tới hấn nhiều như vậy.

Tiểu Phương càng nghĩ càng cảm thấy phiền muộn, chậm rãi theo sau A Vệ hướng về phòng, trước khi bước vào cửa, thấy nha đầu của Diệp Lăng Sắc ôm thuốc đã sắc xong đi vào, vừa vặn đụng tới A Vệ, liền kêu lên một tiếng: “Này, gọi người đấy.”

A Vệ dừng lại: “Cái gì?”

“Đây là thuốc của Phương thiếu gia, người đi làm nguội rồi cho hấn uống, về sau người nên học làm việc này, không thể chỉ trông cậy vào mình ta a, mệt chết đi được!” Tiểu nha đầu kia chống thắt lưng cảm thán.

A Vệ nhận thuốc: “Ta thấy hấn vừa uống rồi, sao lại uống tiếp?”

“Từ nhỏ thân thể của Phương thiếu gia đã không khỏe, giống như cái phếu chúng ta hay dùng, chặn bên này, còn phải vội vàng đi đổ bên kia...” Tiểu nha đầu hứng thú bưng bưng hình dung.

A Vệ im lặng: “Không cần phải nói hình tượng đến vậy đi.”

“Người cảm thấy ta nói hình tượng a?” Tiểu nha đầu mặt đỏ như quả táo ngượng ngùng không thôi, “Chỉ có người chịu khen ta, bọn họ đều nói miệng lưỡi ta rất độc, nói chuyện thà không nói cho xong...”

A Vệ nghĩ, tuy những người ở đây đều rất xấu, nhưng lời này vẫn là đúng.

Hấn cầm thuốc vào phòng.

Tiểu Phương ở sau cửa do dự, không biết nên mang biểu tình gì đối mặt hấn, cao giọng quát lớn vì sao người vẫn không chịu làm việc? Hay bảo hấn không cần giận mình vừa rồi lỡ lời... Những lời này, đều là nói khi tức giận, không phải thật lòng.

Nhưng mà... mình chính là thiếu gia, A Vệ là nô tài bán mình, quát mắng hấn vài câu, nói vài lời bực bội, chẳng lẽ còn cần lo lắng gì sao?

Nhưng mà... vì sao nhìn thấy gương mặt đau lòng của hấn, lại đau lòng cùng hấn vậy?

Tiểu Phương giơ chân ra rồi lại thu về, thu về rồi lại tiến lên.

Nhìn thấy A Vệ mở bình thuốc ra ngửi ngửi, trên mặt lộ vẻ ghét bỏ.

Trong lòng Tiểu Phương hơi lạnh, từ nhỏ hấn yếu ớt nhiều bệnh, luôn bị người trong nhà ghét bỏ, biểu tình như vậy hấn đã nhìn thấy nhiều lắm.

Quả nhiên tuy ngoài miệng A Vệ không nói, trong lòng cũng ghét bỏ hấn.

Một lát sau, A Vệ lấy bát để đổ thuốc ra, chất tới khi thuốc lạnh, đứng ở bên cạnh do dự chốc lát, bỗng nhiên nghiêng người, lấy ra một bao gì đó từ trong lòng, cẩn thận rắc bột phấn màu trắng xuống.

Lòng của Tiểu Phương hoàn toàn trầm xuống.

Lúc này phải tìm có gì bào chữa cho A Vệ đây?

Lần đầu tiên, chẳng qua Tiểu Phương chỉ thuận miệng đầu vô mồm một câu ‘Có chết cũng phải mang theo người’, A Vệ liền nhảy lên muốn bóp chết hắn.

Lần thứ hai, Tiểu Phương đẩy hắn xuống đất, mắng hắn ‘Bại hoại, tiện nhân’, vì thế liền thả vào trong thuốc thứ gì đó không nên thả.

Còn có thể có lần thứ ba, thứ tư không?

Hắn phải có bao nhiêu cái mạng mới đủ dây dưa cùng hắn?

Tiểu Phương đẩy cửa đi vào, A Vệ giật mình ngẩng đầu, tờ giấy gói bột trắng vẫn còn run rẩy cầm trên tay, mang theo vẻ mặt hồi hộp nhìn Tiểu Phương.

“Đây là cái gì?”

A Vệ bị hắn dọa sợ tới mức lùi về sau vài bước, môi run run không nói ra lời.

“Đây là cái gì?” Tiểu Phương cầm chén thuốc lên đập mạnh xuống sàn, màu thuốc đen thẫm văng khắp đất, nơi nơi đều là vị thuốc khiến người ta buồn nôn, “Vì sao lòng dạ người ác độc như vậy? Chẳng qua ta chỉ nói vài câu không dễ nghe, người liền muốn hại người, người cút cho ta, cút cho khuất mắt, không cần ở trong Lục Phiến môn làm ô uế cặp mắt của mọi người!”

A Vệ dường như muốn ngồi xổm xuống, lại bị Tiểu Phương đẩy, liền ngã trên nước thuốc đen đặc.

Hắn không nói gì, mỗi khi bị người chỉ trích, hắn không bao giờ mở miệng.

Tiểu Phương càng nhìn hắn càng thấy giận, liền tiếp đẩy hắn vài cái, A Vệ cúi đầu, dứt khoát nhét bã thuốc lên, nhét vào miệng.

Tiểu Phương hoảng sợ: “Người làm gì?”

A Vệ không để ý đến hắn, đổ luôn bột phấn trong bao giấy rơi trên mặt đất vào miệng.

“Người làm gì, mau nhổ ra, nhổ ra cho ta!” Tiểu Phương bước tới cạy miệng của hắn, A Vệ lại cắn chặt răng không chịu hé ra.

“Này, người không cần giận dữ với ta, mau nhổ ra, có nghe hay không!”

A Vệ miễn cưỡng bản thân, kiên quyết nuốt xuống.

Tiểu Phương ngây người.

“Là đường.”

“Cái gì?” Lỡ tai Tiểu Phương dựng thẳng lên như mèo.

Theo đó là cảm giác rùng mình lạnh xương, ngay cả tóc cũng dựng đứng lên.

“Thuốc rất đắng, người lại không chịu ăn đường, cho nên nếu pha trong thuốc, có lẽ người sẽ không biết.”

Tiểu Phương nhìn A Vệ, không biết nên nói cái gì.

Đáng sợ là, ngay cả một chút biểu tình oán hận cũng không xuất hiện trên mặt hắn, chỉ như chết lặng mà tự thuật chuyện này: “Ta ăn rồi, sẽ không chết, nếu không tin ta có thể ăn lại cho người xem.”

“Không... Không cần.” Tiểu Phương lùi hai bước, tựa vào tủ gỗ.

“Ta sẽ không giết người, Bảo công tử sẽ không bỏ qua cho ta... Ta không muốn lại phải quỳ trên băng...”

Tiểu Phương nhào lên che miệng hắn: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi A Vệ, người đánh ta, người mắng ta đi, người nói ta thế nào cũng được, không phải ta cố ý muốn vu oan người.”

Thấy A Vệ không lên tiếng, Tiểu Phương cầm tay hắn đánh vào mặt mình: “Người đánh ta, người đánh ta đi.”

“Không, ta không giận người.”

“Người giận ta đi, người giận ta được không, ta cầu xin người giận ta đó.”

A Vệ đẩy tay hắn ra, chậm rãi đứng dậy.

Tiểu Phương vừa vội vừa tức, lại bắt đầu ho khan, ho đến không thể đứng thẳng người.

A Vệ nhìn hắn, không biết có nên ra đỡ hắn hay không: “Người không cần như vậy, ta thật sự không giận, không phải có ý muốn chọc tức người...”

Nhưng chính bộ dạng này mới khiến Tiểu Phương lo lắng, nếu A Vệ chịu khóc chịu cãi, chịu đá hắn mà nói ‘Vì sao người lại đổ oan cho ta’, có lẽ Tiểu Phương sẽ không khó chịu như vậy.

Nhưng, ngay cả trách mắng người khác hắn cũng không làm.

Vẫn biểu tình như cũ, bình tĩnh như cũ, nói ‘Không có chuyện gì’.

Giống như, dù bị oan uổng bị vũ nhục bị tra tấn thế nào đi chăng nữa, đều là chuyện bình thường không đáng nói.

*

12. Q.2 - Chương 5

Bên ngoài cửa, cảnh sắc tươi đẹp, A Vệ lấy tay che mặt trời, mỗi lần cảm thấy khổ sở hắn đều nhìn mặt trời, bởi vì bất kể trời mây trời mưa gió to bão tuyết thế nào, sau đó nó vẫn có thể tươi cười ló dạng, không giống như con người, sẽ không lưu lại dấu vết gì hết.

Nhưng có người chặn ánh mặt trời: “A Vệ, người theo Lăng Sắc đi, ta sẽ chuyển Bình Quả tới chăm sóc Tiểu Phương.”

A Vệ ngăn người ngăn ngõ: “Được.”

Bảo công tử sờ sờ đầu hắn: “Không cần đau lòng, không phải lỗi của người.”

Không biết vì sao, rõ ràng không hề đau lòng, rõ ràng đã nói không giận, nhưng nghe xong một câu của Bảo công tử, A Vệ lại yên lặng cúi đầu, rơi xuống một giọt nước mắt.

Ngày hôm sau khi Tiểu Phương tỉnh lại, nhìn thấy người bên cạnh trở thành nữ hài tử mang mặt quả táo: “Hử, A Vệ đâu?”

Bình Quả cười khanh khách: “Người nhớ hắn à? Xin ta đi, ta sẽ nói cho người.”

Tiểu Phương âm thầm giật mình: “Các người đưa hắn đi đâu vậy?”

“Bảo công tử cảm thấy người không ưng hắn, giết hắn rồi băm xác cho chó ăn rồi.”

Tiểu Phương ngồi phịch xuống, ngăn người trong chốc lát mới cảm thấy mình thất lễ, tuy Bảo công tử có tính thiên vị, nhưng cũng không thể không biết phải trái mà giết người lung tung: “Hắn đối A Vệ cho Lăng Sắc sao?”

“Chà, người cũng không gốc nha.”

Tiểu Phương âu sầu nghĩ, hắn vốn không hề gốc.

Rõ ràng không gốc, vì sao lại làm nhiều việc gốc như vậy.

Cứ một mực hiểu nhầm ý tốt của người khác.

Giống như nữ nhân ghen tị, đoán mò lung tung rồi vô cớ phát điên.

Ăn xong điểm tâm, hắn khoác thêm áo, đến viện Lăng Sắc ở, đã thấy A Vệ đang quỳ trên mặt đất lau sàn. Không biết vì sao hắn luôn lau sàn, tựa như chỉ biết làm mỗi việc này.

Tiểu Phương không quấy rầy hắn, đứng cách đó không xa ngơ ngác nhìn.

Hắn chẳng có điểm nào xinh đẹp cả.

Nhưng nếu không nhìn hắn, ánh mắt dù liếc sang đâu cũng cảm thấy khó chịu.

Thời tiết rất lạnh, Tiểu Phương nhận không được bắt đầu ho khan. A Vệ ngẩng đầu lên thấy hắn, biểu tình trên mặt vẫn ngốc nghếch như vậy, một chút ý tứ cảm động cũng không có.

Trong lòng Tiểu Phương nổi lên một ngọn lửa vô danh, chẳng hiểu mình giống như một tên ngốc đứng ở chỗ này nhìn hắn làm gì. Đi qua cầm tay hắn: “Theo ta trở về!”

“Nhưng mà... nhưng mà Bảo công tử đưa ta cho Diệp tiểu thư rồi.”

“Người đã sớm là người của ta!”

“Không phải thế...”

“Rõ ràng là thế!”

“A a a...” Bỗng nhiên ngoài cửa có người thét chói tai, “Các người đang làm gì vậy?”

Quay đầu lại nhìn thấy Diệp Lăng Sắc tựa như sắp phát điên, Tiểu Phương theo tầm mắt nàng nhìn xuống tay của mình, bàn tay đang nắm chặt lấy tay A Vệ, nhìn kiểu gì cũng cảm thấy tình hình này thật quá mức...

Quá mức kinh thế hãi tục.

Tiểu Phương như phải bồng rút tay giấu về phía sau: “Không... không phải như người nghĩ đâu.”

Lăng Sắc đi tới, nhìn nhìn Tiểu Phương, lại nhìn A Vệ, kéo A Vệ lùi về sau cửa, dùng thân thể của chính mình che chắn người hắn: “Phương Khinh Y người đứng là âm ma, nhìn người ốm yếu nhiều bệnh ta còn thương cảm người, không ngờ người cũng học tập xấu của loại thiếu gia nhà giàu xấu xa, dám đùa giỡn thị đồng bên người!”

“Ta có làm gì đâu?”

“Vây vì sao người nói hắn đã là người của người rồi!”

Tiểu Phương bị nàng nói vậy liền nghẹn họng, mặt mũi đỏ bừng, nửa ngày mới ấp úng: “Người... người suy nghĩ lung tung gì thế!”

Hắn tức giận quay đầu bước đi.

Diệp Lăng Sắc hừ một tiếng: “Xấu xa.” Quay đầu lại nhìn A Vệ bị nàng đè ép từ nãy, vẻ mặt thương hại nắm tay hắn: “Không cần sợ, có tỷ tỷ bảo vệ người, Tiểu Phương sẽ không dám đến ức hiếp người nữa.”

A Vệ nghĩ, người không dùng ván cửa đè ta thì ta đã cảm tạ trời đất vạn lần rồi, nhưng lời đến bên miệng, lại thốt ra một câu khiến Diệp Lăng Sắc hoa dung đại biến.

(Hoa dung đại biến: Dung nhan như hoa biến sắc.)

“Hử? Người nói cái gì?”

“Ta... ta là nữ hài tử.”

13. Q.2 - Chương 6

“Tên âm ma, dám ức hiếp nữ hài tử!” Lăng Sắc theo phản xạ nói xong, chợt cảm thấy không đúng, có lẽ nên sửa lại, “Tên âm ma, dám ức hiếp nam hài tử...”

Thế này vẫn không đúng lắm.

“A a a a, vì sao lại như vậy, các người rốt cuộc muốn thế nào a!” Diệp Lăng Sắc ôm đầu, hỗn loạn kêu to, “Mau trả Bình Quả cho ta! Ta không bao giờ dính dáng đến chuyện của các người nữa.”

A Vệ vụn phần thương cảm nhìn nàng: “Sự phụ của ta nói, nữ nhân lớn rồi nên lập gia đình, nếu không lấy chồng... sẽ thành ra bộ dạng kỳ quái như thế này đây...”

Nàng còn đang nói dở, Diệp Lăng Sắc liền vỗ một chưởng đánh bay người: “Người biến đi gặp quỷ thôi...”

Tiểu Phương ở trong phòng đứng ngồi không yên, ngay cả uống thuốc cũng không thấy đắng.

Dường như không nghe lọt lời cười nhạo nói móc của Bình Quả.

Không có việc gì vẫn đi tới viện của Diệp Lăng Sắc, nửa năm nay hần bệnh nặng, đã lâu không rời giường, ngay cả hần cũng tưởng chính mình sắp trở thành một phế nhân.

Nhưng từ khi A Vệ đến đây, bởi vì luôn muốn bắt nạt hần, chạm vào hần, sờ tới hần, nói chuyện với hần, tinh thần lại trở nên phấn chấn ngoài ý muốn.

Trong lòng Tiểu Phương thoáng lo sợ, rốt cuộc hần bị làm sao vậy?

Ở xa xa nhìn A Vệ, không tự giác liền tiến lại gần, ngồi xổm xuống bên người hần: “Vì sao người luôn luôn lau sàn?”

A Vệ cúi đầu, dường như thấy sàn còn đẹp hơn mặt hần thật nhiều lần: “Bởi vì Diệp tiểu thư nói ta lau sàn không sạch, cần lau đi lau lại.”

Tiểu Phương nhin không được mỉm cười: “Lăng Sắc cực kì tốt bụng, sẽ không cố ý ăn hiếp người như vậy, nhất định là do người đã làm chuyện gì xấu chọc giận nàng.”

“Đúng vậy.” A Vệ thấp giọng nói, “Tính tình Diệp tiểu thư cực kì tốt, cho nên... người không cần hỏi cũng biết, nhất định là ta làm chuyện xấu, nhất định là ta sai.”

Tiểu Phương ngẩn ngơ: “A Vệ...”

A Vệ quay đầu đi lau góc phòng.

Tiểu Phương cũng xoay người theo: “Ta không có ý đó...”

Thấy nàng cúi đầu không để ý tới hần, Tiểu Phương chợt nóng nảy, dè lại khăn lau trong tay nàng: “Người có chịu nghe ta nói không, thật sự ta không có ý đó...”

A Vệ ngược lại cảm thấy kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn hần: “Không sao cả, ta không trách người, người muốn nói gì đâu có liên quan tới ta?”

Lời của A Vệ chính là lời chân thật, nàng đã được Bảo công tử đưa cho Lăng Sắc... Tiểu Phương chẳng qua chỉ là một người trước đây tình cờ quen biết...

Người nhà, người yêu, nàng không có khái niệm này, chỉ có định nghĩa người dưng mới rõ ràng nhất.

Nàng thấy vẻ mặt lo lắng của Tiểu Phương, giống như nếu nàng không hiểu tâm tư của hần, hần sẽ bất thành linh ngất ngay tại chỗ, cặp mắt xinh đẹp đen trắng rõ ràng... gương mặt trong trẻo không mang theo chút tà niệm...

Người này, quả thực là người dưng của nàng sao?

Tiểu Phương giật lấy khăn lau trong tay nàng: “Cái tên này... vì sao người... vì sao người không hiểu chút nào...”

“Hiểu mà...”

“Người hiểu?????” Lăng Sắc thò đầu ra từ bên cạnh, “Tiểu Phương...”

“Hử?”

“Dâm ma!”

“Chính ngươi thì có!” Hấn tức giận mà không biết trút đâu, vì sao mỗi lần hấn nói chuyện với A Vệ, nữ nhân này đều chui ra từ một nơi kỳ quái, “Ngươi là sâu à!”

“Đùa bỡn tình cảm của thị đồng là không đúng, là trái pháp luật, là phải chịu người đời phỉ nhổ.”

Tiểu Phương thật sự bị nàng chọc tức đến choáng váng: “Ta không hề!”

“Rõ ràng là có.”

“Ta chỉ...”

“Chỉ?????????”

“Ta chỉ...” Tiểu Phương lắp bắp nửa ngày cũng không tìm ra được nguyên do. Hoảng sợ trong lòng dần dần khuếch trương, khuếch đến vô cùng lớn, sắp sửa nuốt sạch lòng của hấn.

Hấn muốn làm gì?

Vì sao phải cố ý bám theo A Vệ, vì sao ánh mắt không rời được người hấn, vì sao suy nghĩ nhớ nhung trong lòng đều là người này?

Tiểu Phương đột ngột đứng lên, đứng ngơ ngẩn trong sân hồi lâu.

Lăng Sắc nhìn bộ dạng của hấn, suýt nữa định an ủi, nhưng vừa mở miệng, bỗng nhiên Tiểu Phương quay đầu bỏ chạy.

Tốc độ chạy trốn như này quả thực đã vượt qua cao thủ có khinh công đứng đầu thiên hạ.

Lăng Sắc khẽ nghiêng đầu, mọi người đều nói nàng tốt bụng lắm, nhưng ở lâu trong một đám người xấu xa, khó tránh khỏi bị lây nhiễm thói quen xấu như vậy.

Tiểu Phương lấy chân trùn đầu, nhưng trước mắt vẫn hiện lên gương mặt tròn tròn cùng biểu tình ngơ ngác chậm chạp của A Vệ; chính diện, chậm rãi quay đầu, dù nhìn ở góc độ nào để đánh giá thì tư sắc vẫn chỉ thường thường, rốt cuộc hấn có điểm gì tốt chứ?

Nếu kể điểm tốt của hấn, chỉ bằng đếm điểm xấu còn tiện hơn.

Tiểu Phương dứt khoát lật chân ngồi dậy.

“Tiểu Phương, ngươi lại không chịu ngoan ngoãn dưỡng bệnh.” Vân Tại Thiên bước vào trong phòng.

“Vân ca, ta xong rồi.” Tiểu Phương ôm đầu, chán nản than thở.

Vân Tại Thiên hoảng sợ: “Ngươi làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào? Có cần truyền thái y không?”

“Không phải, trong đầu ta, trước mắt ta, thậm chí nhắm mắt lại, vẫn có thể nhìn thấy A Vệ khắp nơi, có phải ta bị điên rồi không?”

“Không phải a, chỉ là ngươi thích hấn.”

“Chỉ là?????” Tiểu Phương bị từ này kinh động nhảy dựng lên, “Thích?”

“A, nói đi nói lại, sở thích của Tiểu Phương thật quá kỳ quái...”

“Cái đó không phải là trọng điểm!!!!”

Trọng điểm là hấn thích tên kia, vừa ngốc vừa chậm vừa xấu tính... Trọng điểm của trọng điểm là... hấn là nam !!!!!!!!!

A a a a!!!!

Chết luôn cho xong.

“Nếu thích thì theo đuổi thôi.”

“Hử?”

“Đời người ngắn ngủi có vài chục năm, chẳng dễ dàng gặp được người mình thích, cần gì vì lễ tục khuôn phép nhàm chán mà khiến bản thân khổ sở chứ?”

Tiểu Phương bị giọng nói vân đạm phong khinh của Vân Tại Thiên làm sửng sốt, hấn xuất thân từ danh môn thế tộc, sao có thể nghe qua ngôn ngữ phóng đãng ngang ngạnh như thế, có điều vẫn bị cảm giác thôi thúc tự do dụ hoặc.

“Đi thôi đi thôi, thừa dịp đêm trăng gió lớn, cơ hội tốt để làm chuyện xấu.” Vân Tại Thiên ở sau lưng đẩy hấn.

Nhìn bóng dáng Tiểu Phương bị hấn đẩy ra cửa, Vân Tại Thiên khẽ nhếch khóe môi.

Trở thành mai mối rồi, đó là việc cực kì tân thời, còn cần chút thiên phú, người bình thường sao có thể dễ dàng làm được như hấn chứ.

A Vệ kia eo nhỏ mặt thon, chỉ có loại ngốc nghếch như Tiểu Phương mới không biết nàng là nữ hài tử thôi.

Vì sao không nói cho hấn nhỉ?

Vì sao nhìn hấn bồn chồn sốt ruột trong lòng liền mừng rỡ không biết nên làm thế nào mới tốt nhỉ?

Vân Tại Thiên vuốt cằm mỉm cười, thực sự yêu nha... yêu nha... Đây cũng là một loại yêu nha...

14. Q.2 - Chương 7

Tiểu Phương đầu đầu nhúc nhúc đi tới bên ngoài phòng A Vệ, sắc trời đã tối, nhưng A Vệ không có trong phòng, lại tiến lên hai bước, nghe được từ khuê phòng Lăng Sắc truyền ra tiếng cười trong trẻo.

“Như thế này mới đẹp nha.”

“Nhưng mà... sẽ bị người ta cười.”

Tiểu Phương đẩy cửa ra, tiếng động không lớn, đi vào buồng trong, từ giữa tấm rèm buộc hồ nhìn thấy gương mặt xinh đẹp vô song của Lăng Sắc, bên cạnh là A Vệ, mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, tóc búi hai bên, gương mặt tròn nhỏ nhắn không hiểu vì sao sinh động hấn lên, cặp mắt to cũng lấp lánh có thần.

Tiểu Phương cảm thấy mình đang nằm mơ, bởi vì nghĩ không thể thích nam hài tử, cho nên ngay ở trong mơ biến ‘hấn’ thành nữ hài tử.

A Vệ ngẩng đầu thấy hấn, yên lặng nhìn trong chốc lát rồi nói: “Máu mũi.”

Tiểu Phương vội vàng lau một hồi, máu chảy ra lênh láng như nước giếng, A Vệ nhìn không nổi, đưa cho hấn một chiếc khăn tay: “Thân thể không tốt còn đi lại nhiều.”

Tiểu Phương dùng khăn tay kia lau: “Người cởi quần áo ra đi.”

Lăng Sắc ngẩn ngơ: “Hử?”

A Vệ theo phản xạ túm chặt vạt áo.

Ác mộng quả nhiên ứng nghiệm, Bảo công tử còn dám nói, sẽ không có ai ham sắc đẹp không đáng kể của nàng.

Tiểu Phương thấy nàng lộ ra vẻ hoảng sợ ngốc nghếch, trong lòng buồn bực, với qua nắm chặt cổ tay nàng: “Người là nam hài tử, không cần mặc bữa quần áo của nữ nhân, cho dù... cho dù... cho dù người khác trên đũa người, chẳng lẽ người cứ ngoan ngoãn để bọn họ trên đũa sao?”

“Nhưng mà...”

Tiểu Phương không đợi nàng nói, liền vươn tay kéo luôn áo của nàng.

Lăng Sắc kêu lên sợ hãi, vọt tới cứu nàng: “Này này, này... muốn làm việc xấu cũng phải làm dấu làm điểm sau lưng ta a...”

Trong lúc hỗn loạn, hình như Tiểu Phương đụng phải nơi nào đó mềm mại không nên chạm, cả người như bị sét đánh, đứng ngây dại.

Cuối cùng A Vệ cũng có cơ hội để nói, gạt mái tóc hỗn độn, ngấn gọn mà chuẩn xác phun ra hai chữ: “Lưu manh.”

Tiểu Phương tựa như con thỏ hoảng sợ nhảy ra xa ba thước: “Người... người... người người người...”

“Ta là nữ hài tử...” Giọng điệu của A Vệ bình tĩnh như nói câu ‘Ta vừa ăn một bát cơm’, bộ dáng không hề suy suyển, “Đương nhiên cần mặc quần áo nữ nhân.”

“Nhưng mà... Nhưng mà...”

Tiểu Phương bị phần nghĩ, nàng có chỗ nào giống nữ nhân chứ.

Căn cứ vào bộ dáng hiện tại, căn bản chính là một tảng đá bọc trong giấy gói kẹo thôi, dù có đóng gói tinh mỹ đến đâu, cắn xuống cũng sẽ gãy răng.

Thà rằng nói thẳng với người ta, đây chính là một tảng đá.

“Mặc như vậy không tiện, vẫn nên đổi lại thôi.” A Vệ quay vào phòng trong thay quần áo.

Lăng Sắc nhìn Tiểu Phương bị sét đánh, thương cảm vô về hân: “Sẽ quen thôi mà, sẽ có bánh bao, cũng sẽ có túi bọc, nam biến nữ cũng sẽ quen thôi...”

Tiểu Phương tức giận gạt phắt tay nàng: “Từ trước ta đã muốn nói với ngươi, Lăng Sắc.”

“Hả?”

“Mỗi lần ngươi an ủi người khác đều nói rất tệ!!!!”

“Ngươi là đồ không có lương tâm, chẳng phải vì ngươi mà ta...”

A Vệ đi ra từ trong phòng, vẫn mặc bộ áo xám rách nát kia, nhưng nhìn qua bộ dạng mặc nữ trang của nàng rồi, liền cảm thấy nào cặp mắt nào lông mi, không chỗ nào không thanh tú, vì sao trước đây lại có người nghĩ nàng là nam hài tử, thật là một việc ngớ ngẩn.

Tiểu Phương theo sau nàng, vẫn đi, thấy nàng xách thùng nước đến giếng, cũng đi cùng.

A Vệ quay đầu lại, hân dừng chân, bước tiếp tới phía trước, hân liền bám theo.

“Ngươi làm sao vậy?”

“Ta... Ta...” Tiểu Phương không biết nói thế nào với nàng.

“Ngươi không cần theo ta, người khác sẽ nhìn thấy.”

“A Vệ?”

“Cái gì?”

“Vì sao ngươi lại đến Lục Phiến môn?”

“Sư phụ bán ta vào.”

“Vì sao hân muốn bán ngươi?”

“Hân thích người xinh đẹp, trước đây ta xinh đẹp, hân mua ta, nhưng càng lớn càng khó coi, hân liền bán ta đi.”

A Vệ mức nước lên từ giếng, bộ dạng có vẻ khó nhọc, Tiểu Phương bèn tiến đến giúp nàng kéo lên:

“Nhưng mà... ta cảm thấy ngươi mặc nữ trang rất xinh a.”

“Đó là người chưa nhìn thấy sư phụ của ta, hân là người xinh đẹp nhất thiên hạ.”

“Nhưng hắn mua qua bán lại người, lòng dạ nhất định xấu xa cùng cực.”

Trên mặt A Vệ hiện lên biểu tình kỳ quái: “Thật sự rất xấu xa, mỗi tối ta đều nghĩ phải làm thế nào để độc chết hắn, giết chết hắn. Nếu không có hắn, nhất định ta không phải chịu nhiều đau khổ như vậy, nhưng khi tỉnh lại nhìn thấy hắn, tay chân đều mềm nhũn, bất kể thế nào cũng không xuống tay được.”

Tiểu Phương ngẩng gương mặt nhìn nghiêng của nàng, nghĩ đến tính tình cổ quái của nàng, hắn phải chịu không biết bao nhiêu tra tấn, trong lòng xúc động: “A Vệ, người... Người đi theo ta nha... Nhất định ta sẽ đối xử tốt với người, sẽ không khiến người đau lòng, không để người khổ sở...”

A Vệ chậm rãi quay đầu, nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của Tiểu Phương: “Người đang nói cái gì a?”

“Ta... Ta thích người...”

Trong đầu A Vệ hiện lên từng hình ảnh vụn vặt, biểu tình trên mặt càng đại ra: “Người thích ta sao?”

Tiểu Phương nặng nề gật đầu.

“Nhưng mà... Người thích ta, vì sao ta không có chút cảm giác nào?”

Tiểu Phương ngẩn ngơ.

“Sư phụ của ta nói, được người khác thích, sau đó đi tra tấn người khác là chuyện hạnh phúc nhất, nhưng vì sao khi ta ở cùng một chỗ với người, lại chỉ cảm thấy khổ sở vậy?”

“Ta...” Tiểu Phương muốn nói lại thôi, trái tim đau như bị xé rách, hắn thích A Vệ, có lẽ từ khi nàng bị đường quế hoa quyến rũ mà âm thầm hé mắt, có lẽ sớm hơn một chút, ngây ngô mà có một chút tâm kế ác độc, kết hợp cùng gương mặt không thể hiền lành hơn, thật sự vừa đáng thương vừa đáng giận vừa đáng yêu.

Hắn để ý đến nàng như vậy, cho nên làm rất nhiều chuyện kỳ quái, duy nhất đã quên rằng, thích một người, hắn phải đối tốt với nàng một chút, lại thêm một chút.

“Trước kia ta... không biết... sau đó, mới hiểu ra... Sau này, có thể để ta đối xử tốt với người không...”

A Vệ nghe câu đó, khẽ nở nụ cười: “Người không biết, khi ta năm tuổi, bị sư phụ lừa ra khỏi nhà, hắn cũng nói với ta, ‘về sau ta sẽ đối xử tốt với người’... nhưng mà... sau đó hắn không tốt với ta, ta muốn về nhà, nhưng không thể nào về được... Ta đã quên đường về nhà...”

“Ta... ta không giống như hắn, A Vệ...”

“Không không không, chuyện này không liên quan tới người, vì rốt cuộc ta luôn luôn cảm thấy hối hận, nếu ta không dễ dàng tin tưởng người khác, sẽ không đến mức ngay cả một đường lui cũng không có...” A Vệ nhìn thoáng qua Tiểu Phương, “Người không ném qua mùi vị của hối hận, rất giống như bị dối, lúc dối đến cực điểm, thật sự muốn cắn nuốt cả ngón tay ngón chân của chính mình...”

“Người đừng nói vậy...” Tiểu Phương ôm nàng vào lòng, “Đừng nói nữa, ta sẽ không bắt buộc người, A Vệ, ta chờ người, chỉ cần ta còn sống một ngày, ta sẽ đối tốt với người, chờ người tin tưởng ta, chờ người có thể hiểu được ta...”

A Vệ ngơ ngác dựa trên vai hắn, thật sự sẽ có một ngày nàng tin tưởng hắn sao?

Bờ vai ấm áp như vậy thật dễ chịu, chỉ cần dựa lên, dường như toàn bộ thân thể liền không cần lo lắng mà thả lỏng. Trong nháy mắt, A Vệ thoáng nghĩ rằng, thực ra có thể tin tưởng cùng dựa dẫm vào người khác, cũng là một chuyện rất tốt.

15. Q.2 - Chương 8

Tiểu Phương trở về phòng, lẩn qua lộn lại nghĩ tới những lời A Vệ vừa nói với hắn. A Vệ bây giờ, đều do một tay sư phụ nàng làm hỏng. Nàng không thể dễ dàng tin tưởng bất kỳ người nào nữa, bởi vì muốn giữ cho mình một đường lui.

Tiểu Phương cảm thấy phần hận đau đớn, vì sao trên đời lại có một người ác độc như vậy, một mặt dùng hoa ngôn xảo ngữ để dụ dỗ, mặt kia lại bởi một việc bé nhỏ không đáng nói liền tùy hứng vứt bỏ.

Một ngụm máu trong ngực không thể ép xuống, phun lên giường.

Ánh trăng bên ngoài rất lớn, dường như lúc nào cũng có thể rơi xuống đỉnh đầu. Tiểu Phương nhìn ánh trăng, đi tới trước thư phòng của Bảo công tử: “Người vẫn chưa ngủ?”

“Tiểu Phương sao?”

“Là ta.”

“Hiếm thấy người rời khỏi chiếc giường kia.” Tiếng nói của Bảo công tử mang theo ý cười truyền từ trong phòng ra, “Vào đi, ngoài trời lạnh lẽo, cẩn thận bị đông cứng.”

Tiểu Phương không đi vào trong, chỉ cảm thấy ánh trăng bên ngoài càng tròn càng to hơn, nhất thời ánh mắt mịt mờ: “Ta muốn xin người giúp một việc.”

“Không để A Vệ làm hạ nhân nữa sao?”

“Đúng vậy. Bảo công tử, thật ra ta vẫn muốn nói tiếng cảm tạ người, cảm tạ người mang ta ra khỏi nhà, không cần chịu đựng xem thường cùng cười nhạo của những người trong nhà. Nhưng ta lại nghĩ, nhất định người làm vậy là vì võ công của ta, muốn lợi dụng ta để người thăng chức phát tài, cho nên tiếng cảm tạ này, mãi vẫn chưa có dịp nói ra.”

Bảo công tử mỉm cười dưới ánh nến: “Không sao, ta cũng không cần người cảm tạ, chỉ cần người mau chóng khỏe mạnh.”

Tiểu Phương im lặng trong chốc lát rồi nói: “Bảo công tử, trước đây ta không biết trên đời này có nhiều người xấu như vậy, bắt bọn họ là làm điều thừa, nhốt vào nhà giam rồi thì sao, cuối cùng chẳng phải cũng thả đi ư. Bọn họ xấu xa cũng không liên quan tới ta, thấy các người bận rộn như vậy, bọn ta vì mấy chuyện nhảm chán đó, ta lại nghĩ thật ra bệnh nằm trên giường còn đỡ lo hơn...”

Bảo công tử nghĩ, rốt cuộc người cũng chịu nói thật.

Bệnh của Tiểu Phương có từ nhỏ, hai năm trước đến Lục Phiến môn cũng coi như đỡ hơn, nhưng nửa năm gần đây, ngược lại liền bệnh liệt giường.

Bảo công tử biết rõ chính mình không bạc đãi hắn, dùng thuốc tốt nhất cùng thầy thuốc giỏi nhất, đều điều từ chỗ Hoàng Thượng tới đây, nhưng bệnh của Tiểu Phương vẫn càng ngày càng nặng.

Một người khẳng khái nghĩ mình có bệnh, không ai có thể chữa trị.

“Nhưng Bảo công tử, ta nghe những lời A Vệ nói, biết được trên đời này quả thật có kẻ đáng hận, quả thật có kẻ dù đẩy hắn vào chỗ chết ta vẫn cảm thấy không cam lòng.”

“Đó chỉ là vì người thương một người, cho nên cho rằng kẻ hại nàng tội đáng chết vạn lần.”

“Đúng vậy, Bảo công tử, trước kia ta đối xử không tốt với A Vệ, nàng không thể tin tưởng ta, có lẽ cả đời cũng không thể nào tin tưởng nữa, như vậy dù ta chờ đợi cũng vô dụng, ta hy vọng có thể làm cho nàng điều gì đó.”

Bảo công tử im lặng: “Có phải người đang nói với ta, người muốn an tâm mà đi, ta thay người chiếu cố A Vệ sao?”

“Nếu người từ chối, dù chết ta cũng không yên lòng.”

“Ta sẽ không từ chối, bởi vì ngươi là Tiểu Phương, nhất định ngươi có thể sống sót trở về, mà ngươi cũng biết tính cách của ta, ta không thể chiếu cố miễn phí dài hạn cho một người vô dụng.”

Bản tính coi lợi là ham của Bảo công tử tất nhiên Tiểu Phương biết rõ nhất, nhưng tới bây giờ cũng chưa từng thoải mái như vậy, nhin không được hiểu ý cười: “Ta biết, cảm ơn ngươi.”

Đêm hôm đó Bảo công tử không ngủ, sau hừng đông đi ra ngoài cửa, lại nhìn thấy rất nhiều cây quạt viết chữ trên bậc thềm.

Bảo công tử từ nhỏ đã không thích đọc sách, Hoàng Thượng hận hấn nhất ở điểm này, cho nên luôn thích phạt hấn viết chữ, những người khác thay hấn viết đều bị Hoàng Thượng phát hiện rồi trách phạt nghiêm khắc, chỉ có mỗi chữ của Tiểu Phương, có thể làm giả như thật.

Bảo công tử cầm cây quạt khê thở dài, nhớ tới hai năm trước, hấn nhìn thấy Tiểu Phương lần đầu tiên ở nhà của đương triều tể tướng Phương Thiếu Ngôn, khi đó Tiểu Phương mới mười sáu tuổi, còn nhỏ mà yếu ớt, bị mọi người khinh thường, hấn liền nói với Tiểu Phương: “Ngươi có muốn theo ta đi không.”

Ngay cả một câu hỏi đi nơi nào Tiểu Phương cũng không nói, liền theo hấn rời khỏi nhà.

Đưa công tử của tể tướng làm bộ khoái, mà nay còn để thất lạc, nhất định sẽ bị Hoàng Thượng mắng chết.

Bảo công tử trầm nghĩ, ngươi còn sống trở về đi, coi như vì tiền đồ của ta, ngươi nhất định phải còn sống trở về.

Từ ngày đó không ai gặp Tiểu Phương trong Lục Phiến môn, lúc đầu A Vệ cũng không lưu ý, thậm chí thấy Tiểu Phương không đến tìm nàng, cũng chỉ trầm nghĩ, quả nhiên ai cũng như thế, miệng nói yêu thích, nói xong liền thôi, nếu khi đó nàng coi là thật...

Nếu coi là thật...

Không biết có thể lại hối hận muốn cắn đứt ngón tay của chính mình hay không.

Nhưng có một ngày, Lăng Sắc bảo nàng đến phòng Tiểu Phương lấy ít đồ vật, nàng thấy căn phòng kia trống trơn tiêu điều, tựa như chưa từng có người ở, lòng của nàng đột nhiên quặn thắt.

Thân thể Tiểu Phương không tốt, có khi nào đã chết rồi không?

Căn phòng không nhiễm một hạt bụi, quả thực có chút tưởng niệm chủ chân cũ.

Hay là, dù bệnh như vậy, vẫn bị phái đi bắt người xấu.

Miên man suy nghĩ hồi lâu, thấy Bảo công tử đi tới, nhin không được đuổi theo hai bước: “Ai... Ai...”

“Ta không tên là Ai.” Bảo công tử không quay đầu lại. A Vệ chỉ đành chậm chậm theo hấn.

“Tiểu Phương... người kia... Tiểu Phương...”

“Ta cũng không họ Phương.”

“Tiểu Phương đi đâu rồi?”

“Cuối cùng ngươi cũng chịu hỏi, ta chờ những lời này của ngươi sắp hết kiên nhẫn rồi.” Bảo công tử tính toán nói, “Hôm nay là ngày thứ mười.”

A Vệ ngẩn ngơ: “Ngày thứ mười?”

“Tiểu Phương nói nên làm cho ngươi một chuyện, để ngươi hoàn toàn quên hết những việc trước kia, trước khi đi hấn dặn ta chăm sóc cho ngươi, nhưng mãi sau mười ngày ngươi mới hỏi hấn.”

Toàn thân A Vệ chấn động: “Ta tưởng rằng...”

“Ngươi tưởng rằng hấn thích ngươi chỉ là lời nói đầu môi, cho nên dù không thấy hấn ngươi cũng thoải mái. Nhưng trên đời này không phải ai cũng giống sư phụ của ngươi, Tiểu Phương thực sự là một người chấp nhất.”

“Hấn muốn đi đâu?”

Bảo công tử quay đầu mỉm cười: “Người nói xem.”

A Vệ lùi hai bước: “Không... sẽ không... hần...”

“Có gì không thể chứ, hần đã đi rồi, ngày thứ mười, không chừng đã tìm được sư phụ của ngươi, cũng không chừng đã xử lý hần, lại không chừng, đã bị sư phụ của ngươi xử lý.” Bảo công tử mỉm cười nói, “Nếu ngươi chịu hỏi sớm một chút, mở miệng sớm một chút, hoặc từ bỏ mấy thứ phỏng đoán hoài nghi nhảm chán kia, có lẽ đã không có chuyện gì xảy ra.”

Gương mặt tròn nhỏ ngơ ngác của A Vệ đã vương hai hàng nước mắt, không biết từ khi nào, nước mắt không kìm được mà lăn xuống, bỗng nhiên quay đầu chạy ra ngoài.

Bước chân của nàng quá nhanh quá mạnh, té lăn trên đất, lại đứng lên.

Tiểu Phương là người duy nhất trên đời thành tâm nói thích nàng. Sư phụ cũng từng nói, nhưng chỉ luôn xem nàng đáng yêu như con chó con mèo, muốn ôm nàng về nhà, tùy hứng liền dỗ dành là đủ.

Những năm gần đây không ai chịu đối xử tốt với nàng, không ai giống như Tiểu Phương, chịu đưa vai cho nàng dựa vào.

Nàng nghĩ Tiểu Phương nhất định không biết, lúc đó nàng thực sự nghĩ rằng, có thể không lo lắng dựa vào người hần, là một chuyện thật may mắn.

Nàng không muốn hần chết, bởi vì những lời từ thâm tâm này, tới bây giờ nàng vẫn chưa nói cho hần nghe.

16. Q.2 - Chương 9

Chặng đường từ kinh thành đến núi Đại Lương khoảng mười ngày, nhưng A Vệ chỉ cần năm ngày đã chạy tới. Nơi này, nàng vốn nghĩ mình sẽ vĩnh viễn không trở lại.

Thậm chí nhìn thấy rừng trúc trong thời tiết cuối đông vẫn đang xanh biếc, từ trái tim đến đầu ngón tay đều cảm thấy đau đớn khác thường.

Chạy như bay không ngừng nghỉ vào sơn cốc.

Hoa lúc chặng vạng đang yên lặng nở rộ.

Giữa rừng trúc truyền ra tiếng cười trong trẻo nhẹ nhàng: “Vì sao ngươi lại rút hoa trên đầu ta xuống, để ta nói cho sư phụ, hần sẽ đập nát chân của ngươi...”

“Không đời nào, sư phụ hiểu ta rõ nhất...”

“Vậy ta vạch hồng mặt ngươi, xem sư phụ còn thương ngươi hay không.”

“Ha, không sợ, trước đó ta nhất định sẽ chặt đứt tay ngươi.”

Đó là sư huynh và sư muội, cũng giống mình bị sư phụ bắt đi khỏi nhà, đã quên đường về. Từ giữa rừng trúc xanh biếc có thể thấy bóng dáng nhẹ nhàng như tiên tử của họ.

A Vệ nhin không được rừng mình một cái.

Phía trước là một con sông, nước sông không hề có dấu hiệu đóng băng, còn loáng thoáng nghe thấy tiếng nước chảy ào ào đến run người.

Mà hết thấy núi xanh trúc biếc hoa tươi nước chảy này, chỉ cần vừa đến trước mặt người kia, đều trở nên hư vô không còn ý nghĩa, tựa như thế gian này chỉ có hần là tinh hoa ưu ái của trời đất.

Chỉ có tồn tại của hần, mới là mục đích tồn tại của vạn vật trên trần gian.

A Vệ nhìn thấy hần liền không tự giác quỳ gối: “Sư phụ...”

Hắn mặc áo choàng màu xanh nhạt, màu xanh nhất mỏng rất nhẹ, khiến người ta chỉ liếc mắt qua liền không tự giác bị nó thu hút, gương mặt hắn dừng đứng, có vẻ nhàm chán nhìn bàn cờ phía trước, dường như không chú ý tới A Vệ bên cạnh.

A Vệ vẫn quỳ tại chỗ, trời càng ngày càng tối, người nọ ngáp một cái.

Bình thường như thế này, A Vệ tuyệt đối không dám đi quấy rầy hắn, nhưng nay trong lòng nàng đang lo lắng cho an nguy của một người, liền quỳ gối tiến lên, ôm lấy chân người nọ: “Sư phụ...”

“À?” Người nọ khẽ giật mình khi nhìn thấy nàng: “Chẳng phải ta đã bán ngươi đi rồi sao?”

Da mặt A Vệ dày như vậy mà vẫn sưng người, trợn mắt liếc một cái, không dám làm hắn tức giận, một mặt ăn nói khép nép: “Ta muốn trở về hầu hạ ngài.”

“Không cần.” Người nọ đẩy nàng ra, đứng dậy, lười biếng vươn vai một cái, “Ngươi khó coi như thế, mỗi ngày nhìn thấy ngươi, ta sẽ ăn không ngon.”

Hắn xoay người đi, A Vệ theo hắn: “Sư phụ, nếu ngài không để ta về hầu hạ ngài, không muốn nuốt không trôi, vậy thả Tiểu Phương đi, ta sẽ theo hắn biến mất.”

“Ngươi uy hiếp ta đấy à...”

“Đúng, sư phụ, nếu ngài không thả Tiểu Phương, ta sẽ luôn thoát ần thoát hiện trước mặt ngài!”

“Vậy ư...” Người nọ dừng bước, nghiêng đầu trong chốc lát, “Nhưng mà... Tiểu Phương... Có người như vậy sao?”

“Mười ngày trước, hoặc bảy tám ngày trước, hắn từng đến ám sát ngài.”

“À à.” Người nọ tiếp tục đi về phía trước.

“Sư phụ?”

Người nọ không hề để ý đến nàng, A Vệ đột nhiên nhảy lên, muốn túm lấy hắn từ sau lưng, bỗng nhiên người nọ xoay tay, tiếng gió rung động, A Vệ bị chưởng đánh bay thẳng ra ngoài, đập mạnh lên thân cây.

Động tác rất nhỏ này khiến thân hình người nọ lắc đảo một chút, chống vào cây mới có thể đứng vững.

A Vệ thấy rõ, trong lòng chấn động, Tiểu Phương khiến sư phụ bị thương!

Nhiều năm như vậy, bao nhiêu cao thủ võ lâm đã mất mạng trong rừng trúc, màu trúc xanh thắm xinh đẹp, chẳng qua là được máu tươi tưới lên.

A Vệ không nghĩ tới Tiểu Phương thoát nhìn bệnh tật yếu ớt, mà võ công có thể cao tới trình độ này.

Người nọ trầm ngâm trong chốc lát, tiếp tục bước đi, A Vệ vội vàng đứng lên theo sau.

Lúc này hai bóng dáng phiêu diêu như tiên bồng bay ra từ rừng trúc, chặn đường A Vệ: “Đồ xấu xí, sư phụ bảo ngươi rút, ngươi không nghe thấy sao?”

Hai sư huynh muội kia nhảy lên bắt lấy A Vệ, hung hãn ném ra xa.

A Vệ bị rơi đến choáng váng đầu óc, nửa ngày sau mới đứng lên: “Ta muốn tìm Tiểu Phương!”

“Ai mà biết nhân tình Tiểu Phương kia của ngươi là cái gì!”

Trên gương mặt tròn ngơ ngác của A Vệ vẫn trưng lên biểu tình ngốc ngốc khiến người ta tức giận: “Các ngươi không biết cũng không sao, dù gì ta cũng vừa thả cực độc Thiên Chu Thủy lên quần áo các ngươi, nếu không tìm thấy hắn, cùng lắm thì chúng ta cùng chết!”

Hai người kia lấp bắp kinh hãi: “Không thể nào, vì sao ngươi lại có thứ như Thiên Chu Thủy.”

A Vệ bình tĩnh nói: “Điều này phải trách sư phụ, ai bảo hắn bán ta vào Lục Phiến môn, nơi đó có thứ gì kỳ quái mà không tìm thấy đâu?”

Sư huynh cùng sư muội thoáng nhìn qua nhau, đột nhiên cười tươi như hoa: “Ngươi cũng thật là, chúng ta cùng lớn lên từ nhỏ, vì một việc bé xiu mà hạ độc thủ sao, thôi mau đưa thuốc giải ra đi.”

“Ta muốn người, các người muốn thuốc giải, coi như hòa nhau.”

Hai người lại nhìn nhau: “Tiểu Phương mà người nói, chắc là cái tên mấy ngày trước đến ám sát sư phụ rồi. Sau khi hắn khiến sư phụ bị thương, cũng bị sư phụ đánh cho gần chết, bỏ chạy về hướng đào nguyên bên kia, hắn đã sớm chết.”

(Đào nguyên: Ý chỉ tiên cảnh. Còn gọi là động đào, suối hoa đào, động bích, động nguyên,...)

A Vệ không nghe bọn hắn nói xong, quay đầu chạy về phía đào nguyên.

“Này này, thuốc giải.” Hai người đuổi theo sau nàng.

“Không có thuốc giải, thứ quý giá như Thiên Chu Thủy, ta vốn không thể lấy được mà!”

Hai người kia dừng chân, ngơ ngác nhìn nhau: “Nàng lại lừa chúng ta!”

“A Vệ vô lại!!”

A Vệ chạy còn nhanh hơn thỏ, tiến vào đào nguyên ở cuối đông còn đang nở hoa, mùi hương nồng nàn khiến người ta đau đầu nhức óc. Tuy hoa đào xinh đẹp thiên tiên, nhưng nhìn lâu chỉ cảm thấy tức ngực không thở nổi, nếu người bị thương xông vào đào nguyên, hắn chỉ có một con đường chết.

A Vệ túm lấy vạt áo, lòng đau như dao cắt, vì sao Tiểu Phương ngốc như vậy, nếu lúc đó nàng được như lời Bảo công tử nói, từ bỏ nghề vực cùng nghi kỵ nhảm chán thì tốt rồi.

“Tiểu Phương... Tiểu Phương...” Nàng ở giữa đào nguyên kêu to tìm kiếm.

Hắn rõ ràng đã nói, sẽ đối xử với nàng tốt một chút, chỉ cần còn sống một ngày, sẽ đối tốt với nàng một ngày, vì sao còn muốn bắt nàng một lần nữa phải trải qua cảm giác hối hận đến mức muốn cắn đứt ngón tay nuốt vào bụng vậy.

17. Q.2 - Chương 10

Đào nguyên sâu hút như biển, A Vệ dựa vào trí nhớ thừa nhỏ bước từng bước dò dẫm, mắt thấy sắc trời đã tối, chung quanh yên tĩnh không người, chỉ ẩn hiện tiếng chim hót tiêu điều bi ai truyền ra từ giữa rừng.

A Vệ lạnh run ôm lấy bả vai của mình, bỗng nhiên chân vấp phải thứ gì, lão đảo suýt ngã xuống, thứ kia mềm mềm thịt thịt, nàng lại giẫm thêm một lần nữa, liền phát ra tiếng rên rĩ.

A Vệ vội vàng cúi người túm lấy hắn: “Này, này...”

“A Vệ...” Tiểu Phương chậm rãi mở mắt.

“Ta... Ta đây...”

“Người ngàn dặm xa xôi đuổi đến nơi, chỉ vì muốn giẫm chết ta sao?”

Gương mặt tròn ngốc nghếch của A Vệ chảy xuống hai hàng nước mắt: “Xin lỗi, là thói quen của ta, trước kia sư huynh sư muội bắt nạt ta, ta nghĩ mọi cách đánh ngã bọn họ rồi, nhất định phải giẫm hai cái mới cảm thấy hả giận.”

Tiểu Phương gắng chịu đau đớn trên miệng vết thương, giơ tay sờ sờ đầu nàng: “Ta không phải sư huynh sư muội của người, cho nên người không cần sợ hãi, sẽ không có người sau khi đứng lên liền đánh trả người nữa.”

Nước mắt A Vệ chảy càng dữ: “Vì sao muốn tới đây làm loại chuyện này, chẳng phải người nói, muốn ở bên ta, đối xử tốt với ta ư?”

“Bởi vì những kẻ ức hiếp người rất đáng giận, chết một vạn lần cũng không đủ. Hơn nữa chỉ cần về sau khi thấy người khác đối xử tốt với mình, người không còn sợ sệt lùi bước nữa, cho dù ta chết cũng không sao cả.”

A Vệ lau nước mắt trên mặt: “Nếu người chết rồi, sẽ không còn ai đối xử tốt với ta nữa.”

“Không thể nào.” Tiểu Phương mỉm cười, gương mặt tuấn tú trong bóng đêm nhợt nhạt kinh người, nhưng nụ cười vẫn âm áp mà căm dỡ, “A Vệ, người nhất định không biết mình là một nữ hài tử đáng yêu như thế nào. Ta thích người, nhất định cũng sẽ có rất nhiều người thích người... A Vệ... hứa với ta, đừng sợ hãi được không?”

A Vệ ngơ ngác nhìn hắn: “Ta... ta...” Rốt cuộc không nhìn được mà khụy xuống, gục trên người hắn, “Người không được chết...”

Tiểu Phương ho khan, thanh âm kia tê tâm liệt phế, máu từ miệng vết thương chảy ra rất nhiều, thấm vào quần áo. A Vệ luống cuống muốn thay hắn giữ miệng vết thương, nhưng không biết máu chảy từ nơi nào.

“Đừng nhìn.” Tiểu Phương không muốn nàng đau lòng.

A Vệ biết vết thương kia nhất định rất nặng, võ công của sư phụ cao không lường được, Tiểu Phương còn khiến hắn bị thương, không biết phải trả giá lớn cỡ nào.

Quả nhiên cởi bỏ vạt áo, thấy miệng vết thương chằng chịt trước ngực, máu chảy nhiều đáng sợ. A Vệ vội vàng xé quần áo băng bó vết thương cho hắn, mấy ngày nay, thật không biết làm sao hắn chịu đựng được.

“Người có đói bụng không, ta mang theo đồ ăn.”

Tiểu Phương không còn sức nói, gật đầu.

A Vệ tìm được lương khô trong bọc đồ, dùng nước làm mềm, đưa đến bên miệng Tiểu Phương.

Tiểu Phương ăn hai miếng, không muốn ăn tiếp.

“Làm sao vậy?”

“Rất khó ăn...”

A Vệ đưa lên miệng cắn mấy miếng, vụng về nói: “Người đã thế này rồi, đừng kén chọn nữa...”

Tiểu Phương dù sao vẫn là người quen với cầm y ngọc thực, mặc dù ở Lục Phiến môn, Bảo công tử cũng cung phụng toàn thứ tốt nhất cho hắn, nào đã nếm trải qua khổ sở như này, khe thở dài: “Thà để ta đói chết đi.”

(Cầm y ngọc thực: Tạm hiểu là ăn ngon mặc đẹp. Tiểu Phương đồng đánh ghê gớm :D)

A Vệ ngẩn ngơ nhìn hắn trong chốc lát: “Ta... ta đi tìm cho người vậy...”

Nàng đứng lên, Tiểu Phương nhào người giữ nàng lại. Võ công của A Vệ vốn chỉ học mèo cào lung tung, dù Tiểu Phương bị thương như thế này vẫn không đủ sức đánh lại hắn, bất ngờ bị ngã xuống đất: “Đừng đi.”

“Nhưng mà người...”

Tiểu Phương kéo nàng nằm xuống, để nàng dựa vào trong lòng mình: “Người ở đây với ta một chút là tốt rồi.”

A Vệ ôm sát hắn, nghe thấy âm thanh sôi bụng rầm rì, đói đến thế rồi mà vẫn kén ăn, nàng thật sự không hiểu nổi.

“Ta có hơi không?”

“Không.” A Vệ chỉ ngửi thấy mùi cỏ xanh trên người hắn, cùng với vị máu tươi nhàn nhạt.

“Sáu ngày không tắm rửa rồi.”

A Vệ nghĩ, đã đến nông nổi này, thiếu gia nhà người chỉ lo lắng mỗi điều đó sao?

“Người có thể ở bên cạnh ta, ta rất hạnh phúc.” Tiểu Phương cúi xuống nhìn nàng mỉm cười, “Trước đây ta ở trong căn phòng rất lớn, trong phòng có rất nhiều người, nhưng vì thân thể của ta không khỏe, nên bọn họ không ai thích ta cả... Vì thế chuyện ta sợ nhất, chính là người khác không quan tâm tới ta...”

A Vệ muốn nói, ta vẫn sẽ bên cạnh người, sẽ không bao giờ bỏ mặc người.

Nhưng thanh âm của Tiểu Phương dần dần trầm thấp, càng ngày càng nhỏ, tựa như đang ngủ.

A Vệ hơi nhích người lên, thấy lông mi cong dài của hân đang buông dưới mí mắt, không hề hé mở chớp động. A Vệ hoảng hốt ngồi dậy, lòng dạ rối bời nhìn xung quanh, tựa như muốn tìm ra thứ gì có thể đáp lại nàng từ trong bụi cỏ tối tăm này, nhưng nơi đó không có gì cả...

Đêm tối yên tĩnh như vậy, chỉ một mình nàng đối mặt với hết thảy sự thật khiến người ta tan nát cõi lòng.

“Đừng chết...” Nàng ôm Tiểu Phương vào lòng, kề sát gương mặt của hân, “Cầu xin người...”

18. Q.2 - Chương 11

Nàng dùng toàn bộ sức lực, đỡ hân đứng dậy, hướng ra ngoài đào nguyên.

Nàng biết chỉ một người có thể cứu được Tiểu Phương, nhưng người kia nhất định sẽ không giúp. Trong lòng A Vệ hiện lên trăm ngàn ý nghĩ, nhưng dù nghĩ đến điều gì cũng chỉ có tuyệt vọng tuyệt vọng, lại tuyệt vọng.

Khi ra ngoài đào nguyên trời đã sáng, vài tia nắng rơi xuống trước cửa phòng sư phụ, A Vệ không cần suy nghĩ liền gõ cửa, gọi sư phụ sư phụ... Vừa gọi vừa chảy nước mắt... Cảm giác biết rõ là tuyệt vọng càng muốn hy vọng xa vời này, khiến người ta đau như đứt từng khúc ruột.

Một lát sau đột nhiên cửa mở, A Vệ đập đầu xuống đất không chú ý, ngẩng đầu lên đã ngửi thấy mùi hương ấm áp quen thuộc, vẫn vút không gian tựa như tiên nhân: “Sư phụ... sư phụ... người cứu hân đi...”

“Hân làm sao vậy?” Người nọ cúi đầu quan sát Tiểu Phương.

“Hân sắp chết...” A Vệ khóc thút thít.

“Vậy...” Người nọ lại nghiêm túc hỏi, “Vậy có liên quan gì đến ta?”

A Vệ suýt nữa bị nước mắt nghẹn chết.

“Người rất phiền.” Người nọ vung tay, sư huynh cùng sư muội liền tiến lên túm nàng.

A Vệ sớm biết sư phụ không dễ mềm lòng, đến cầu xin hân cũng không có tác dụng, nhưng nhất định phải thử một lần, kể cả một cái giếng không đọng một giọt nước, ngày khoan đêm đào, vẫn có thể tìm được cam lộ cứu mạng.

A Vệ đột nhiên bắt lấy sư muội, sư huynh giả bộ muốn cứu nàng, lại giống như không cẩn thận, một tay đẩy mạnh nàng vào người A Vệ. A Vệ bóp cổ nàng, đao trong tay nhanh như chớp, không hề do dự cửa xuống gương mặt như hoa như ngọc. Tiếng thét chói tai vì hoảng sợ của sư muội khiến cả căn phòng rung động không ngừng.

Sư huynh nhỏ một giọt nước mắt: “A Vệ, người làm gì vậy?”

Người nọ khó hiểu nhìn A Vệ: “Người hủy mặt của Tiểu Thúc cũng vô dụng, ta sẽ không cứu hân.”

“Sư phụ... Sư muội xấu xí rồi, chẳng lẽ người còn muốn giữ nàng bên người sao, không muốn đổi người khác đến hầu hạ người sao?”

Người nọ nhìn thoáng qua Tiểu Phương, lại nhìn Tiểu Thúc trong tay A Vệ, máu cùng nước mắt trên mặt nàng quyện vào một chỗ, vẻ sợ hãi khôn cùng trong đôi mắt quả thật khiến người ta chán ghét: “À...”

Tiểu Thúc rít lên: “Sư phụ... sư phụ...”

A Vệ bóp chặt khiến nàng không thể lên tiếng: “Huống chi võ công của Tiểu Phương tốt như thế, người có thể luyện võ cùng hần, chơi đùa cùng hần. Người có thể nói chính mình đã cứu hần, hần là một người tốt biết phân biệt ân oán rõ ràng, nhất định sẽ cảm kích người...”

Người nọ suy nghĩ nửa ngày: “Người nói cũng phải...”

“Sư phụ! ! ! !” Thanh âm của Tiểu Thúc đình tại nhưc óc.

“Nhưng hần có nhiều liên hệ với người bên ngoài, sẽ rất phiền toái.”

“Bọn họ đều nghĩ hần đã chết rồi!”

Người nọ trái lo phải nghĩ, liếc thấy Tiểu Thúc vẫn đứng bất động kêu thảm thiết không ngừng, ngược lại có phần động tâm: “Nếu đã như vậy, về sau người đừng tới tìm hần nữa, hần là đồ của ta.”

A Vệ cắn môi, nặng nề gật đầu, nước mắt lại chảy xuống từ hai má: “Ta biết, ta sẽ quên hần... Chỉ cần người chịu cứu hần, ta... ta...”

Nàng không nói thêm gì nữa, đứng phắt dậy, kéo Tiểu Thúc ra ngoài.

“Sư phụ...” Tiểu Thúc tuyệt vọng kêu một tiếng, không ngờ rằng nhiều năm như vậy rồi, nàng ở bên cạnh hần, chẳng qua cũng chỉ là một món đồ chơi có thể tùy tay vứt bỏ mà thôi.

Bên ngoài cảnh sắc tươi đẹp, A Vệ lau nước mắt trên mặt, nàng đã quen không hy vọng xa vời đối với bất cứ ai, tất cả những gì Tiểu Phương trao nàng, đều là ngoài dự liệu của nàng. Cho nên chỉ cần hần có thể sống trên đời này, có thể hít thở, đã là một chuyện quá vẹn toàn, quá vẹn toàn rồi.

Nhưng nước mắt cạn khô vẫn lưu lại hoen mờ, tất cả những gì hần và nàng cùng trải qua sao có thể quên được.

A Vệ siết nhẹ tay, chế giễu rồi hiểu nhầm, ngưỡng ngừng thổ lộ và dịu dàng, nắm lấy tay nàng, nói rằng chỉ cần sống trên đời này sẽ đối xử tốt với nàng.

Toàn bộ quá khứ này, tuyệt đối không thể quên đi!

Khi Tiểu Phương dần dần tỉnh lại, nghe được tiếng đàn như biển chậm rãi bao phủ hần.

Thân thể chưa từng nhẹ nhõm như vậy, tựa như mệt mỏi cùng ốm đau đều xa rời mà đi, trước mắt lưa mờ bóng mây, ngỡ rằng tiên cảnh.

Vì đã chết rồi, nên mới nhận được yên bình cùng thanh thản sao?

“Thửa nhỏ kinh mạch người bị thương tổn, ngũ tạng đều chịu ảnh hưởng, phải sống trên đời chính là tra tấn vô tận. Nhưng bởi vì dạng thân thể này có thể luyện võ công tiến bộ thần tốc so với người khác, nên tuổi còn trẻ đã có được võ công cao như vậy.”

Tiểu Phương mở mắt ra, thấy người nọ đứng trước giường, mặt mày như tô như vẽ, khiến người ta nhất kiến khuynh tâm, nhận không được hỏi: “Lần đầu tiên nhìn thấy người ta đã muốn hỏi, rốt cuộc người bao nhiêu tuổi?”

(Nhất kiến khuynh tâm: Vừa gặp đã ‘liêu xiêu’ =)))

Người nọ khẽ nhún mày: “Người không quan tâm bệnh của mình sao?”

“Lòng hiếu kì của ta nhiều hơn một chút.”

“Có lẽ...” Người nọ suy nghĩ hồi lâu, mới nói, “Có lẽ là hai mươi mốt tuổi.”

Tiểu Phương chấn động, nếu không phải vết thương chưa lành đã nhảy dựng lên từ giường: “Vậy... vậy năm người mang A Vệ đi, mới chỉ có tám tuổi?”

“À... Chuyện đó a...” Người nọ thờ ơ đáp, “Tuổi còn nhỏ, cho nên ánh mắt kém một chút, ai ngờ về sau nàng trưởng thành lại có bộ dáng kia...”

Tiểu Phương thật muốn cho hắn một cái tát chết luôn: “Nàng còn nhỏ như vậy, không hiểu gì cả, người lừa nàng đi theo người không tính, vì sao những năm gần đây còn ngược đãi rồi lạnh nhạt với nàng!”

Hắn càng nói càng giận, nhin không được gặp người ho khan, người nọ lại hoàn toàn không đếm xỉa, nhìn hắn thần nhiên nói: “Ta không thích nàng, đương nhiên sẽ không để ý nàng, nếu người vẫn mang dáng vẻ ốm chết ấy, ta cũng sẽ không thích người.”

“Ai muốn người thích!” Tiểu Phương đứng thẳng dậy mắng hắn.

“A Vệ bán người cho ta, ta cứu người, đương nhiên người phải khiến ta vui vẻ.”

Tiểu Phương ngẩn ngơ, chợt hiểu ra, A Vệ muốn xin sự phụ cứu hắn, nhất định đồng ý bất kì điều kiện gì, nghĩ đến đây lòng đau thắt: “Người đã cứu ta, ta rất cảm kích người, về sau nhất định cũng nghĩ cách báo đáp. Nhưng ta không thể ở đây trở thành trò tiêu khiển cho người, ta thích A Vệ, ta muốn ở bên nàng!”

“Ừm...” Người nọ suy nghĩ nói, “Vậy ta không để người đi ra ngoài là được thôi.”

Tiểu Phương đơ người không biết nên nói gì: “Ta nhất định sẽ ra ngoài. Cho dù giết người, cũng phải đi ra khỏi nơi này.”

Người nọ nói tiếp: “Người không đánh lại ta.”

“Ta có thể khiến người bị thương...”

“Vậy không có vấn đề, dù sao đã rất nhiều năm không ai có thể thương tổn ta.” Người nọ nói xong liền lộ vẻ hứng thú. “Tốt lắm, cứ ba ngày ta sẽ cho người một cơ hội, chỉ cần người đánh bại được ta, ta sẽ cho người đi ra ngoài.”

Tiểu Phương nhìn thấy biểu tình vui vẻ hiếm thấy trên gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân của hắn, liền cảm thấy chính mình đã trở thành một món đồ chơi, nhưng võ công người này cao đến kinh thế hãi tục, cứng rắn với hắn nhất định không có kết cục tốt, trước cứ mềm mỏng đồng ý, xem xét lại may ra còn có thể tìm được cơ hội xoay chuyển tình thế, nghĩ như vậy liền gật đầu: “Người nói phải giữ lời.”

Người nọ mỉm cười, chợt nói một câu hoàn toàn không liên quan: “Giọng nói của người thật dễ nghe.”

Tiểu Phương ngơ ngác nhìn hắn.

Người nọ nói tiếp: “Bộ dạng cũng rất ưa nhìn.”

Trên gương mặt xinh đẹp là vẻ tàn nhẫn mà ngây thơ, khiến người ta cảm thấy như một đứa nhỏ, nguy hiểm nhưng không thể thật sự liều mạng chống lại hắn.

Tiểu Phương thở dài nghĩ, A Vệ thật sự rất đáng thương.

19. Q.2 - Chương 12

A Vệ đáng thương đang dùng chân ở một nơi không xa đào nguyên, Tiểu Thúc cao giọng kêu to: “Người đâu, người đâu, bắt lấy đứa tiện nhân này!”

A Vệ giẫm nàng một cái, tiếng của Tiểu Thúc tựa như sâu con bị giẫm bẹp, thấp dần. A Vệ nói: “Ta muốn cứu Tiểu Phương ra, người sẽ giúp ta chứ?”

Tiểu Thúc tròn mắt: “Người điên rồi, người tranh thịt từ miệng sư phụ, trừ phi hắn ăn thừa, nếu không làm sao có thể cho người?”

“Vậy thì thôi, người quá vô dụng, đi chết đi.” A Vệ vừa giơ đao lên, Tiểu Thúc liền gào:

“Dừng, dừng tay.” Nàng chớp chớp cặp mắt to tròn, “Vậy người nói, người muốn làm gì?”

A Vệ ngẩng đầu nhìn dào nguyên: “Dùng biện pháp gốc nhất, sư phụ là người thông minh như vậy, nhất định sẽ không nghĩ trên đời này có người ngu đến thế...”

“Người thật sự điên rồi, nam nhân kia có gì tốt, cho dù cứu hần ra, vài năm nữa hần cũng sẽ chết, hần bị bệnh... A... Người chết đi, có bệnh cũng không cho người ta nói sao?”

Chân của A Vệ giẫm lên mặt nàng không chịu rút về: “Tâm của hần rất hoàn mỹ, người không hiểu.”

Tiểu Thúc thét chói tai: “Người... người lấy chân ra đi...”

A Vệ giẫm nàng, phiền muộn nhìn phương xa, hai dòng nước mắt chảy xuống trên gương mặt tròn ngơ ngác: “Không biết khi nào mới có thể thấy hần...”

“Bỏ chân của người ra!!!!!!!!!!!!!!”

Đã là lần thứ chín của tháng thứ ba, Tiểu Phương chỉ cảm thấy máu của mình càng ngày càng vô giá trị.

“Còn muốn so chiêu không?” Người nọ cúi đầu chọc hần hai cái.

Tiểu Phương khẽ nhắm hai mắt, hô hấp mỏng manh.

Người này thật đáng sợ, bất kể là chiêu thức gì, chỉ cần dùng trước mặt hần một lần, hần đã có thể học theo, hơn nữa còn phát triển thêm.

Mới hai mươi một tuổi, e rằng đã là thiên hạ vô địch.

Làm thế nào mới có thể trốn thoát khỏi tay hần.

Người nọ lại chọc chọc, Tiểu Phương giơ tay túm lấy cổ hần. Người nọ nào đã thấy qua kiểu đánh nhau thô lỗ dã man như vậy, nhất thời không kịp phản ứng, bị Tiểu Phương đè lên trên. Hần ghì thật mạnh, sợ buông lỏng tay sẽ bị rơi vào tay hần: “Thả ta ra ngoài, nếu không ta sẽ giết người!”

Vừa nói vừa ho khan, người nọ tàn nhẫn đá một cước vào bụng hần, Tiểu Phương bay ra ngoài, đập mạnh lên tường, cổ họng trào lên vị ngọt, một ngụm máu phun thẳng ra.

Người nọ bị hần siết không nhẹ, hít một hơi thật sâu: “Nếu như muốn đi, giết ta là có cơ hội, cần gì hỏi thừa nữa.”

Tiểu Phương cười khổ: “Không biết vì sao, đến lúc này rồi, ta vẫn không thể hạ thủ được.”

Người nọ nhìn hần: “Người rất mềm lòng.”

Tiểu Phương chỉ cười khổ không nói, người nọ sau một lúc lâu trầm tư mới nói: “Thật ra người cứ ở đây cũng không tệ, tuy rằng mỗi ngày ta đều đánh nhau với người, nhưng lại có thể dùng tiếng đàn thúc đẩy nội lực, trị vết thương trong kinh mạch của người, người ở nơi này một năm, liền có thể sống lâu mười năm.”

“Ở trong này làm đồ chơi của người, vậy sống lâu thêm mười năm còn ý nghĩa gì?”

Người nọ ngần ngừ, lộ ra bộ dáng bị tổn thương: “Ta không coi người là đồ chơi.”

“Vậy ta là cái gì?”

Người nọ nhất thời không đáp được, giọng thấp xuống, một lát sau mới cất lời: “A Vệ cũng không phải bị ta lừa đến.”

“Hả?”

“Khi đó ta cầm một xâu mít quả trong tay, nàng thấy thích, liền chạy theo ta, ta không đuổi được nàng, mới mang nàng lên thuyền của ta.”

Tròng mắt của Tiểu Phương tưởng như rơi ra ngoài: “Vậy... vậy vì sao nàng lại nói khác hần?”

“Ta cũng không biết vì sao bọn họ ai cũng xấu xa như vậy, có lẽ do ta rất xấu rồi, cho nên chỉ khi nói ta tệ hơn, bọn họ mới có thể cân bằng hơn một chút.”

Tiểu Phương vô lực dựa lên tường, nghĩ tới lúc A Vệ đứng bên giếng, mang biểu tình bình tĩnh mà chậm chạp kia nói “Nếu ta không dễ dàng tin tưởng người khác, sẽ không đến mức ngay cả một đường lui cũng không có”, hẳn đau lòng đến mức dù vì nàng mà chết cũng cam tâm tình nguyện.

Nào ngờ những lời này, đều là do mình nàng tự nghĩ ra được.

Sớm nên nghĩ đến, không có người vô tội đáng thương đến vậy, cũng sẽ không có người ác độc đến mức không biết thế nào là xấu xa, tất cả tựa như một truyện tiểu lâm.

Tiểu Phương ôm đầu cười lớn mấy tiếng, vì mấy câu nói của nàng liền chạy xa vạn dặm tới giết người, có phải giống như một thằng ngốc vừa dốt vừa nát không?

Tiếng cửa đá mở ra dần dần tiêu tan, hẳn ngồi một mình trong không gian kín mít, không biết trải qua bao lâu, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng vang nhỏ. Tiểu Phương theo bản năng xoay qua nhìn theo phương hướng đó, thấy một khối đá động dậy hai cái, hẳn tưởng mình nhìn nhầm, dụi dụi mắt, quả thực đang chuyển động.

Tiểu Phương tiếng lại gần, phiến đá kia rất nặng, bàn tay ôm lấy phiến đá cố gắng kéo lên trên, vật lộn một lúc mới được, Tiểu Phương vội vàng đẩy phiến đá kia sang một bên, người bên dưới thò đầu lên, mặt xám mảy tro, chỉ còn một đôi mắt sáng vẫn không thay đổi, cằm của Tiểu Phương rơi xuống: “A... A Vệ...”

A Vệ che miệng hẳn: “Không được nói, sư phụ sẽ nghe thấy.”

“Vì sao người lại chui ra từ chỗ này?”

A Vệ nhìn hẳn, hai dòng nước mắt lăn xuống: “Ta vốn không rời đào nguyên, vì cứu người ra, liền đào một cái hầm thông từ bên ngoài vào...”

Tiểu Phương ngây người, ba tháng, từ ngoài đào nguyên đào đến trong thạch thất, mặc kệ nàng đã nói đã làm gì, nàng thật sự yêu hẳn, Tiểu Phương dùng một tay ôm nàng vào lòng: “Vì sao người lại ngốc như vậy...”

“Ta không thể bỏ người lại...”

Tiểu Phương nghe được câu đó liền không thể kiềm chế, nâng nàng hôn xuống khuôn mặt, mùi vị bùn đất hòa với nước mắt có phần kỳ quái, nhưng trong lòng vẫn thật vui vẻ, thật sự vui vẻ: “A Vệ... A Vệ...”

A Vệ ôm chặt lấy hẳn, giống như sợ hẳn bay mất: “Chúng ta mau đi thôi, sư phụ mà đến sẽ không chạy được.”

Tiểu Phương gạt đầu, ôm nàng thả người nhảy xuống hố.

Bên trong vừa đen vừa tối, âm u lạnh lẽo không chịu nổi, nhưng hai người đều đồng lòng, nghĩ rằng chỉ cần trốn ra nơi này sẽ có thể vĩnh viễn bên nhau, liền cảm thấy mặc dù đường hầm âm u nhưng cũng thật phần hạnh phúc.

Đi được một đoạn, đột nhiên A Vệ nhớ tới điều gì, nói: “Chờ một chút.” Rồi đi ngược trở về đoạn đầu, trèo lên thạch thất, đặt một bọc đồ trên giường, lại một lần nữa bò lại hầm.

“Làm gì?” Tiểu Phương khó hiểu.

Trong bóng tối có thể nghe thấy tiếng nói thuần khiết không hề mang theo một tia vui sướng khi người gặp họa: “Tổ ong vô vẽ, đã dùng mật sáp phủ kín, nhưng trong thạch thất rất nóng, dần dần sẽ tan chảy, ong vô vẽ bay ra, đợi lúc sư phụ vào...”

Không đợi nàng nói xong, Tiểu Phương liền nhanh chóng bước về phía trước.

A Vệ đuổi ở phía sau, í ới gọi hẳn: “Người giận ư?”

Tiểu Phương nghĩ vận số của mình là thể loại gì a, cả đời chưa từng làm một việc xấu, thậm chí với người xấu cũng thủ hạ lưu tình, vì sao lại thích một nữ hài tử vừa ngốc vừa xấu xa như vậy.

A Vệ vừa đi vừa giải thích: “Chỉ vì ta sợ hấn đuổi theo... Người cũng biết sự phụ đáng sợ cỡ nào rồi...” Tiếng nói vốn luôn bình tĩnh và khô khan của nàng rót cuộc xen lẫn bối rối, luống cuống muốn giữ chặt tay Tiểu Phương, “Người đừng giận...”

Tiểu Phương thở dài, đứng lại chờ A Vệ đuổi theo, một tay kéo nàng vào lòng.

A Vệ ôm chặt hấn.

Thôi thôi, có cách nào đâu?

Trên đời này, một người có thể gặp một người khác là việc không dễ dàng. Hấn mười tám tuổi, A Vệ cũng mới mười bảy, về sau còn rất nhiều năm, có thể chậm rãi dạy nàng, nói cho nàng thật ra bên cạnh nàng, người tốt vẫn nhiều hơn. Có lẽ một ngày nào đó nàng sẽ hiểu ra, chỉ cần có hấn ở bên nàng, sẽ không cần sợ hãi, không cần lại dùng lời nói dối cùng dụng ý xấu để nguy trang chính mình.

Nhất định, nhất định sẽ có một ngày như vậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luc-phien-mon-he-liet>